

நீதித்துறை
பிரகரம்

வளைவுகளும் நேர்க்கொடுகளும்

வந்தில.க.பெருந்தன்

கலை நினைவு

வையாலோன் சுதந்திய மகா வித்தியாலயம்

பரிசீலிப்பு எண் - 1979

பரிசீலிப்பு வருடம் : 1979 - மார்ச் 1979

பகுதி : 10

பரிசீலிக் கிழவு : இந்திய மிதி. பிலிங், சந்தோ
பார்ட், சாலை கோட்டை. சிதாக்டி.

க. இராமசாமி
அதிபாக

19/9/79 19 - 9 - 1979

விரகேசரி பிரச்சரம்: 62

வஜிவுகளும் நீங்கோடுகளும்

நெல்லை க. பேரன்

வெளியீடு

விரகேசரி

த.பெட்டி 160.
கிளாஸ்டிக்.

VALAIVUKALUM NERKOODUKALUM

By
K. Peranpalam
Nellai Ka Peran

FIRST EDITION

JANUARY 1978

COPYRIGHTS

RESERVED WITH
THE PUBLISHERS

PRICE Rs. 4-90

VIRAKESARI
PIRASURAM 62

Published by

VIRAKESARI
P. O. Box 160, COLOMBO.

Sole Distributors:

Express Newspapers (Ceylon) Ltd.
185, GRANDPASS ROAD,
COLOMBO-14.

ஆசிரியர் முன்னுரை

எனது முதலாவது சிறுக்கைத்த தொகுதியான 'ஒரு பட்டதாரி நெசவுக்குப் போகிறான்' என்ற நூலா எது 1975ன் பிற்பகுதியில் வெளியிடப்பட்டு வெகு விரை விலேயே விற்பனையுமாகிவிட்டது. வாசகர்களதும், விமர்சகர்களதும், குறிப்பாகப் பல்கலைக்கழக மாணவர்களதும் கடுமையான விமர்சனத்திற்கு இந்நால் ஆளாக்கப்பட்ட மையும் இதற்கு ஒரு காரணம் எனலாம். இந்த நால் வெளியான காலகட்டத்தில் சில சிறந்த விமர்சகர்கள் எனக்கு நாவல்துறை இன்னும் நன்றாகக் கைவரக்கூடியது என்று சிபார்சு செய்தார்கள். இது ஒருபுறமிருக்க எனக்கும் எதிர்காலத்தில் நாவல்துறையில் தான் அதிகம் ஈடுபடவேண்டும் என்ற விருப்பம் இருந்தது. வீரகேசரி நிறுவனத்தின் 50வது நாவல் பரிசுப் போட்டியும் எனது விருப்பத்திற்குத் தூண்டுகோலாக அமைந்தது.

'வளைவுகளும் நேர் கோடுகளும்' என்ற இந்த நாவலில் சமூகத்தில் நான் நேரடியாகப் பார்த்தும் பழகியும் அனுபவ ரீதியாக உணர்ந்தும் கொண்ட மனிதர்களின் பிரதிமைகளையே பாத்திரங்களாகப் படைத்துள்ளேன்.

சமூகத்தில் பண்ததையும் ஆடம்பரத்தையும் மாத்திரம் முன்னுக்கு வைத்துக் கொண்டு பல கோணங்கித்தனங்களைச் செய்து வரும் போலிகளை இந்த நாவல்மூலம் அம்பலப்படுத்தியுள்ளேன். இத்தகையோருக்கு எதிராகக் கிளர்ந்தெழும் இக்காலத்து இளைய சந்ததியினரின் புரட்சி கர இதயங்களையும் வெளிப்படுத்தியுள்ளேன். சமூகத்தின் வளைவுகளான வர்க்கபேதம், சாதி அமைப்பு என்பனவற்றைத் தகர்த்து நிமிர்த்தும் நேர் கோடுகளாக இளைஞர்களின் சக்தி பயன்படவேண்டும் என்பதற்கு இந்த நாவலில் வரும் இளம்கதை மாந்தர்கள் சான்றூவர்.

கலை, இலக்கியம் சமூகப்பயனுள்ளதாக இருக்கவேண்டும் என்பதில் விருப்பம் கொண்டுள்ள நான் இந்தப் படைப்பின் மூலம் எனது விருப்பத்தை நிறைவேற்றும் பணியில் கண்டுள்ள வெற்றியை அல்லது தோல்வியை நிர்ணயிப்பது உங்கள் ஒவ்வொரு வரதும் கடமையாகும்.

உங்கள் விமர்சனங்களை நேரடியாகவும் எழுத்து மூலமும் வரவேற்பதற்கு நான் என்றும் தயங்காதவன்.

பத்திரிகைத்துறையிலும் நாவல் வெளியீட்டுத்துறையிலும் ஈழத்தில் சாதனைகள்பல புரிந்துள்ள வீரகேசரி நிறுவனத்துடன் நான் கடந்த பதினேழு ஆண்டுகளாகத் தொடர்பு கொண்டவன். 1961 முதல் 66வரை கேசரியின் செய்தி நிருபராகவும் தொடர்ந்தும் இன்று வரை சிறுக்கதை, கட்டுரை, கவிதை, விமர்சனங்களை எழுதி வருபவாகவும் இருக்கின்றேன். சிறுக்கதைத் துறையில் எனது வளர்ச்சிக்கு வீரகேசரி வாரமலர் ஆசிரியரும் (கொழும்பு நாவலர் கழகத்தில்) எனது தமிழ் ஆசானுமான திரு. இராஜகோபால் அவர்களே வாய்ப்பளித்தவர்கள் என்றால் நாவல் துறையில் நான் அடியெடுத்து வைப்பதற்கு வீரகேசரி நிறுவனத்தின் முன்னேற்றத்தில் முக்கிய பங்கு வகிக்கும் புத்தக வெளியீட்டுப் பொறுப்பாளரும் நிர்வாகியுமான திரு. சி. பாலச்சந்திரன் அவர்களே காரணம் என்பேன். இவ்விருவருக்கும் என்றும் நன்றி கூறக் கடமைப்பட்டவன். ஈழத்தைப் பொறுத்தவரையில் பிரசர வசதி கரும், கடமைப்பான விற்பனை வசதிகளும் இல்லாத தமிழ் எழுத்தாளர்களுக்கு வீரகேசரி நிறுவனம் ஆற்றி வரும் உதவி காலத்தால் அழியாதது.

சிறு இலக்கியச் சஞ்சிகைகளும், கழகங்களும் எமது இலக்கியக் கொள்கைகளையும் கோட்பாடுகளையும் பிரதி பலிப்பதற்கு உதவுமாயினும் அவற்றைப் பெருமளவில் மக்கள் முன் பிரசாரம் செய்வதற்குப் பெரிய பத்திரிகை நிறுவனங்களின் ஆதரவு தேவை. இத்தகைய ஆதரவினை வீரகேசரி நிறுவனம் ஈழத்தின் பல சிறந்த எழுத்தாளர்களுக்குத் தன்னம்பிக்கையுடனும் தாராளமாகவும் வழங்கி யுள்ளது. இன்று ஈழத்து நூல்கள் அதிகமாக விற்பனையாவதற்கும் இந்த நிறுவனமே அடிகோவி வாய்ப்பளித்தது என்ற உண்மையையும் எவரும் மறுக்கமுடியாது. இதனால் நூல் பிரசரத் துறையை ஊக்குவிப்பதும் எமது எழுத்தாளரை ஆதரிப்பதும் நமது தலையாய கடனாகும்.

—நெல்லை க. பேரன்

நெல்லியடி, கரவெட்டி.

01.01.1978.

ஆசிரியரைப் பற்றி

வட்டமராட்சிக் கிராமங்களில் ஒன்றுண நெல்வியடியில் விவசாயக் குடும்பத்தில் 18 12-1946ல் பிறந்த க. பேரம்பலம் தமது பதினேழாவது வயதிலேயே ஊரையும் பேரையும் சேர்த்து 'நெல்லை க. பேரன்' என்ற பெயரில் பத்திரிகைத் துறையில் புகுந்தார். வீரகேசரி, ஈழ

நாடு தினசரிகளின் நிருபராகக் கடமையாற்றிய இவர் 1966 ஜூன் மாதம் உள்ளாட்டு இறைவரித் தினைக்களத்தில் தமிழ்த் தட்டெடுமுத்தாளராகவும் பின்னர் 1966 ஆகஸ்டில் அஞ்சல் தந்திப் போக்கு வரத்துத் தினைக்களத்தில் விகிதராகவும் பதவி பெற்றார்.

தற்போது கொழும்பு தந்திகள் செவ்வை பார்க்கும் அலுவலகத்தில் பணி

புரியும் இவரது படைப்புக்கள், 1966 முதல் ஈழத்தின் தேசிய பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகள், வானைவி, தமிழகச் சஞ்சிகைகள் முதலியவற்றில் அவ்வப்போது வெளியாகியுள்ளன. இலக்கியப் போட்டிகளில் பரிசுகள் பலபெற்றிவரதுமதலாவதுசிறுக்கதைத்தொகுதியான 'இருப்பட்டதாரி நெசவுக்குப் போகிறுள்' 1975ல் வெளியானது.

1974 பெப்ரவரியில் உமர் வதி என்னும் தமது மச்சினி யைத் திருமணம் முடித்த இவருக்கு உமாசங்கர் என்ற ஆண் குழந்தை ஒன்று உண்டு.

நெல்வியடி அரசினர் மத்திய மகாவித்தியாலயம், யாழ். பல்தொழில் நுட்ப நிலையம், யாழ். சட்டக்கல்வி நிலையம் ஆகியவற்றின் பழைய மாணவரான இவர் தற்போது இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்தின் வெளிவாரிச் சட்ட மாணவராகத் திகழ்கின்றார்.

ஸமுத்து எழுத்தாளர்களின் முன்னேற்றத்தைப் பெரிதும் விரும்புகின்ற இவர், கொழும்பு கலை இலக்கிய நண்பர் கழகத்தின் நிர்வாகிகளுள் ஒருவராவார்.
1-1-1978. பதிப்பாசிரியர்.

அடுத்த வீரகேசரி பிரசரம்

ஒரு பொலிஸ் அதிகாரியின் மனைவிக்கும் இதயம் உண்டு. அந்த இதயம், அடக்கு முறையினால் அவஸ்தைப்படும் மக்களை நோக்கித் திரும்பியபோது, வீட்டினுள்ளும் பூகம் பம் வெடித்தது. நாட்டினிலும் இரத்த ஆறு ஒடியது.

பிரபல எழுத்தாளர்
அகஸ்தியர் அளிக்கும்

“மண்ணில் தெரியுதொரு
தோற்றம்”

வளைவுகளும் நேர்கோடுகளும்

கடற்கரையின் ஓரமாக அமைந்திருந்த அந்த அழகான சிறிய வீட்டின் முன்பக்கச் சிறு அறையின் மேசை விளக்கு நடு இரவு 12 மணியைத் தாண்டியும் எரிந்து கொண்டிருந்தது. அகலத்திறந்திருந்த கண்ணுடி ஜன்னல் களினுடாக மெல்லிய பச்சைத் திரைச் சிலைகளையும் கிளப்பிக்கொண்டு கடற்காற்று ஜில்லென்று வீசிக்கொண்டிருந்தது. குளிர்காற்று நித்திரை கொள்ளவிடாது என்ற என்னத்துடன் யோகன் உட்கார்ந்து வரப்போகின்ற சட்டக் கல்லூரித் தேர்விற்காகப் படித்துக்கொண்டிருந்தான். அந்தச் சிறிய அறையில் இரண்டு கட்டில்களே போடப்பட்டிருந்தன. யோகனின் அறை நண்பன்செல்லத்துரை, காரியாலயத்தில் வேலை பார்ப்பவன். பகுதி நேரமாகக் கணக்காளர் பரீட்சைக்குப் படித்துக் கொண்டிருந்தான். அவனுக்குச் சமீபத்தில் பரீட்சை இல்லையென்பதாலும் யாழ்ப்பானத்தில் அவனது ஒன்றுவிட்ட சகோதரிக்குத் திருமண

எழுத்து என்பதாலும் யாழ்ப்பாணம் போயிருந்தான். செல்லத்துரை இருந்தால் யோகனுக்கு மிகவும் உதவியாக இருப்பான். நித்திரை கண்களை அணைக்கும் போதெல்லாம் இருவருமாக எழுந்து வெள்ளவத்தைக் கடற்கரையில் சிறிதுதாரம் நடந்து விட்டு வருவார்கள்.

யோகன் இப்பொழுது குற்றவியல் சட்டத்தொகுப்பைப் புரட்டிக்கொண்டிருந்தான். 352வது சட்டத்தை வாசித்தபொழுது அதனை மறுபடியும் வாசிக்கவேண்டும் போல இருந்தது. ‘ஆட்கவருதல்’ என்ற தலைப்பில் அப்பிரிவு பின்வருமாறு கூறுகிறது. ‘ஆணைல் 14 வயதிற் கும் பெண்ணைல் 16 வயதிற்கும் உட்பட்ட சிறுர் எவரையேனும் அல்லது சித்த சவாதீன மற்ற ஆள் எவரையே னும் அச்சிறுரின் அல்லது சித்த சவாதீனமற்ற ஆளி ன் சட்டமுறையான பாதுகாவலரினது காப்பிலிருந்து அத்தகைய பாதுகாவலரின் சம்மதமின்றி எடுத்துக்கொள்ளும் அல்லது கவரும் எவரும் அத்தகைய சிறுரை அல்லது ஆளைச் சட்டமுறையான பாதுகாவலில் இருந்து கவர்ந்து செல்வதாகச் சொல்லப்படுகிறார்.’

இந்தச்சட்ட வாக்கியங்களைப் படித்துக்கொண்டே யோகன் தனது மாமன் மகள் சுகந்தியின் நினைவுகளில் ஆழ்ந்து விடுகிறான். சுகந்திக்கு இப்போது 16 வயது முடிந்திருக்கும். இன்னும் மாணவியாகத்தான் பவனிவருகிறான். இருவரும் எட்டாம் வகுப்புவரை ஊரில் ஒரே பள்ளிக்கூடத்தில்தான் படித்துவந்தார்கள். யோகன் தன்பள்ளிக்கூட நாட்களில் பெரும்பாலும் மாமாவின் வீட்டிலேயே இருந்துவந்தான். சுகந்தியும் அவனும் சேர்ந்தே படிப்பார்கள். ஒன்றுக மாங்காய் வத்தல் போட்டுச் சாப்பிடுவார்கள். மனிக்கணக்காக உட்கார்ந்து நாயும் புஸியும் விளையாடுவார்கள். சிறுக்கை, சினிமாக்கக்கை என்று ஒன்றுவிடாமல் விவாதிப்பார்கள். இத்தனைக்கும் யோகனுடைய மாமா முத்துச்சடையர் இடங்கொடுத்து வந்தார். சடையரின் மனைவி செல்லம்மாவும் தன் மகளும் தனது

அண்ணரின் மகனும் ஒற்றுமையாக இருப்பதுபற்றி உள்ளூர் மகிழ்ச்சியடைந்தாள். ஆனால், கடந்த இரண்டு வருடாக அவர்களுடைய குடும்பத்தில் ஏற்பட்டகாணித் தகராறு ஒன்றின்காரணமாக இரண்டு குடும்பத்தாருக்கு மிடையே ஜென்மப்பகை ஏற்பட்டிருந்தது. ஊரே ஒன்று கூடியும் இவர்களுடைய தகராறைத் தீர்க்க முடியவில்லை. பிரச்சினை நீதிமன்றம் வரை போய்விட்டது. இதனால் யோகனுக்கும் சுகந்திக்கும் ஒருவரையொருவர் பார்க்க வும் பழகவும் தடையுத்தரவு விதிக்கப்பட்டது. இருவரும் தனியாகச் சந்தித்தே இரண்டு வருஷங்களுக்கு மேம்பு வரும். யோகன் சட்டக்கல்லூரியில் படிப்பதற்குத் தெரிவாகிக் கொழும்புக்குப் பயணமாகும்போது சுகந்தியிடம் போய்ச்சொல்லிவிட்டுப் போகத்தான் மனம் துடித்தான். ஆனால், ‘இனி இந்த வீட்டு வாசல்படி மிதிக்கிற சொந்தக்கார நாயனினரை காலடிச்சு முறிப்பன்’ என்று மாமானார் முத்துச்சடையர் சொன்னதிலிருந்து அவன் வீட்டிற்குள் போகக் கூசினான். அதனால் சுகந்தி ரியூஸ்னுக்காக ரியூட்டரிக்குச் செல்லும்பொழுதே சைக்கிளில் பின்னால் சென்று விடைபெற்றுத் திரும்பினான். சுகந்தி அன்று அவனைப் பார்த்த பார்வை இன்னுந்தான் அவன் மனதில் நிழலாடுகிறது.

ம்... பெருமுச்ச விட்டவாறே யோகன் மறுபடியும் படிப்பில் கவனஞ்செலுத்துகிறான். 354வது பிரிவு அவனைச் சற்றுப் பயமுறுத்துகிறது. ‘இலங்கையிலிருந்து அல்லது சட்டமுறையான பாதுகாவலிலிருந்து எவரேனு மாலைக் கவர்ந்துசெல்லும் எவரும் ஏழு ஆண்டுகள் வரை நீடிக்கக்கூடிய ஒரு காலத்திற்கான இரு வகையிலொரு வகை மறியலினால் தண்டிக்கப்படுதல் வேண்டும் என்பதோடு குற்றுப் பணத்திற்கும் அவர் ஆளாதல் வேண்டும்.’ ஏதோ தான் மாமனுரின் விருப்பமின்றிச் சுகந்தியைக் கவர்ந்துகொண்டு வரப்போகிறவன் போலவும் அதனால் நீதிமன்றத்தில் தண்டிக்கப்படப்போகிறவன் போலவும்.

அவன் மனம் எண்ணியது. இந்த மனதுக்குத்தான் எத் தனி நினைப்புகள்... சே... குரங்கு மனம்... என்று எண்ணி னன். படிப்பு முடியும் வரைக்கும் யாரையும் மனத்தால் நினைப்பதில்லை என்று சபதமெடுத்துக்கொண்டு வந்தவ னுக்குச் சுகந்தியின் நினைப்பு அடிக்கடி வந்துகொண்டே யிருந்தது. அவனுடைய குறுகுறுத்த கண்களும், கலகலப் பான சிரிப்பும், சாந்தம் தவழும் நளினமான முகபாவ மும் அவன் மனத்தை என்னவோ செய்தன. மாமன் மகள் என்ற பாசமும், உறவு மச்சாள் என்ற பிரேரண யும் அவனுடைய இளநெஞ்சை மேலும் வாட்டின. என்ன இருந்தாலும் சுகந்தியின் அன்பைப்பெற்ற நான் பாக்கிய சாலிதான் என்று எண்ணினேன்.

நேரம் ஒரு மணியைத் தாண்டிவிட்டது. ஐ ன் ன வி னூடாக வெளியை நோக்குகிறேன். வானத்தில் வட்டவடி வமாக நிலவு மிதக்கின்றது. உடலும் நெஞ்சமும் குளிர்கின்றன. எழுந்து ஒரு பக்க ஐங்கள் கதவுகளைச் சாத்தி விட்டு மறுபடியும் வந்து அமர்கிறேன். செல்லத்துரை என்றால் இதற்கிடையில் ஒரு பைக்கற் சிகரெட்டுகளை ஊதித் தள்ளியிருப்பான். யோகினைப் பொறுத்தவரையில் செல்லத்துரை ஒரு புகை எஞ்சின். அடிக்கடி அவன் வாயிலிருந்து புகை கக்காவிட்டால் எதையோ இழுந்துவிட்டவன் போலத்தவிப்பான். ஒருதடவை பட்ஜட்டில் சிகரெட்டின் விலை ஏறப்போகிறது என்ற வதந்தியில் கடைக்காரர் சிகரெட்டைப் பதுக்கியபோது செல்லத்துரை தவித்த தவிப்பு. ஒரு இழப்புக்காக யாரோ தெருவில் நின்றவனைக் கேட்டுத் தன் மானத்தையே அடகு வைக்கத் துணிந்த வன் இந்தப் புகையன். யோகன் நல்ல வேளையாகக் குடிப்பழக்கம், புகைத்தல் எதுவும் இன்றித் தப்பிவிட்டான். முத்துச்சடையர் சிறுவயதில் அவன்மீது மிகவும் கண்டிப்பாக இருந்தார். யோகனின் தகப்பனார் நெடுங்காலம் சிங்கள ஊர்களிலேயே புகையிலை வியாபாரம் செய்து வந்தார். இதனால் யோகன் அவரது நேரடிப் பார் வையில்

இருந்து தப்பி எப்போதும் மாமனின் கண்காணிப்பிலேயே வளர்ந்து வந்தான். அப்படியான உறவிலேதான் இந்த யாழ்ப்பாணத்துச் சமூகத்தின் கேடுகெட்ட எல்லைப் பிரச்சினை வந்து குறுக்கிட்டு எல்லா உறவுகளையும்மற்றுத்து விட்டு நின்றது. செல்லம்மா தன் தமையனின் குடும்பத் திற்காக எவ்வளவோ தூரம் விட்டுக் கொடுத்தாலும் சடையர் ஒன்றுக்கும் மசியமாட்டார். அவர் கௌரவம் பார்க்கிறவர். அத்தோடு பணத்தைக் கொடுத்துக் கூவி களை ஏவிவிட்டுச் செய்கின்ற அட்டா துட்டி வேலைகளைல் லாம் அவருக்கு அத்துப்படி ஒரு சாராயப் போத்தலுடன் எத்தனையோ காரியங்களைச் சாதிக்கக் கூடியவர். எப் பொழுதும் தமது வியாபாரத்திலேயே கண்ணகை இருப்பவர். தன்னுடைய சகோதரியின் கணவர் அன்று ஊராருக்கு முன்னிலையில் தன்னுடைய காணியைக் காற்காசும் பெருது என்று எடுத்தெறிந்து பேசியதையும் தன் சொல்லைக் கேட்காமல் தர்க்கம் பண்ணியதையும் மனதில் கொண்டு வெகுண்டு கொண்டிருந்தார். சுகந்தி தானும் எப்படியும் அட்வான்ஸ் லெவல் பாஸ்பண்ணியதும் அத்தானுடன் சட்டக்கல்லூரியிலேயே சேர்ந்து விடுவது என்று விருப்பங் கொண்டிருந்தாள்.

யோகனுக்கு இப்போது கண்ணைச் சுழட்டியது. மேசை லாச்சியைத் திறந்து தனது கடிகாரத்தில் நேரம் பார்த்தபோது இரண்டைத் தாண்டிவிட்டிருந்தது. இன்றைக்குப் படித்தது போதும் என்ற நினைப்பில் விளக்கை அணைத்து விட்டுப் படுத்தான். ஐன்னல்களைச் சாத்திவிட மறந்ததை எண்ணி மறுபடியும் எழுந்து விளக்கைப் போட்டுவிட்டு எல்லா ஐன்னல்களையும் இறுகச் சாத்தினான். கடற்கரைக்காற்றின் ஒவென்ற சப்தமும் அலைகளின் இரைச்சலும் மெதுவாக அவன்காதுகளை அடைந்து கொண்டிருந்தன. கம்பளியால் போர்த்தியவாறே கண்களை இறுக முடிக்கொண்டான். கண்கள்தான் முடினவேதவிர அவன் எண்ணக்கதவகளை முடமுடியாமல் தவித்

தான். எந்தப் புத்தகத்தைப் புரட்டினாலும் சுகந்தியின் இனிமையான முகம் ஞாபகத்திற்கு வந்தது. செல்லத் துரை நின்றால் அவன்வேறு அடிக்கடி அவளை ஞாபக ப் படுத்திக்கொண்டிருப்பான். ஆனாலும் இடையிடையே கிணற்றுத் தண்ணீரை வெள்ளாம் கொண்டு போகாது. நீ ஒழுங்காகப் படி மச்சான் என்று ஆறுதல் கூறுவான். எனதகப்பனுரை எடுத்தெறிஞ்சு பேசின மாமாவுக்கு நான் ஒரு சிறந்த சட்டத்தரணியாக வந்து பாடம் படிப்பிக்க வேணும் என்று நினைத்துக்கொண்டான். சிறுவயதில் தகப் பனார் கடையில் நிற்கும்போது ஊரில் மாமா வாங்கித் தரும் துணிகள், புத்தகங்களுக்குத் தனியாகப் பில் அனுப்பித் தகப்பனார் கண்டியில் இருந்து காசு அனுப்புவதும் அவனுக்குத் தெரியும்.

திமெரென்று பாத்றும் கதவு திறக்கப்படும் ஒசையும் பைப் திறந்து கொள் கொள்வன்று நீர் ஊற்றும் சப்தமும் கேட்கின்றன. வீட்டுக்காரர் சிலவாளாகத்தான் இருக்க வேண்டும். சிலவாவுக்கு இரவில் அடிக்கடி பாத்றாமுக்குப் போகவேண்டும். அவருடைய இளம் மணை விசந்திராவும் அவருக்குச் சளைத்தவள்ள. சந்திரா இரவில் பாத்றாமுக்குப் போவதென்றால் சிலவாவை எழுப்பிக்கொண்டு போவாள். அவ்வளவு பயம். யோகனுடைய அறைக்கும் அதுதான் பாத்றும். ஆனால், பின்புறமாகச் செல்ல வேண்டும். மிகவும் அவசரமான சந்தர்ப்பங்களில் சிலவா வீட்டில் நின்றால் மட்டும் யோகன் வீட்டின் உட்புறமாக பாத்றாமுக்குச் செல்வான். யோகன் இனப் பொறுத்தவரைக்கும் அவர்கள் மிகவும் அன்பாகப் பழகி னர்கள். நியாயமான வாடகையே வாங்கினார்கள். விசேஷ தினங்களில் கேக், கட்டல்டஸ் வகைகளுக்குக் குறைவில்லை. சிலவா ஒரு வெளிநாட்டு உல்லாசப்பயணி கள் ஹோட்டிலில் பணிபுரிவதால் அடிக்கடி நல்ல உணவு வகைகளைக் கொண்டுவருவார். எப்போதாவது செல்லத் துரைக்கும் யோகனுக்கும் யோகம் அடிக்கும். மறுபடியும்

பாத்ராம் லீட் அணக்கப்படும் ஒசை. சில்வா தம்பதிகள் படுக்கைக்குப் போய்விடுகிறார்கள். தூரத்தில் எங்கோ பார்ட்டிவைத்துப் பாடிக்களைத்து அலுத்துப்போன குரல் கள் மெல்லக் காற்றுடன் கலந்து ஒலிக்கின்றன. யோகன் புரண்டு படுக்கிறார்கள். உறக்கம் வருவதாகத் தெரியவில்லை. மறுபடியும் எழுந்து லீட்டைப் போட்டுப் படிக்கலாமா என்று நினைக்கிறார்கள். தடதடவென்று புகை வண்டியோடும் சத்தம் அறையின் சுவர்களை அதிரவைக்கிறது. இன்றைக் கென்று நித்திரை வரமாட்டேன் என்கிறதே என்று மனம் புழுங்கியவாறே புரண்டு புரண்டு படுத்தான். எத்தனை மணிக்கு உறங்கினாலே தெரியாது. மறுபடியும் அதிகாலையில் கண்விழித்தபோது பள்ளிவாசலில் ஒதுவாரின் குரல் ஒலிபெருக்கியினுடாகக் கம்பீரமாக ஒலித்தது. அதைத் தொடர்ந்து வெள்ளவத்தை நெசவாலைச்சங்கும் பெருத்த குரலெழுப்பி ஓய்ந்தது. காலை ஆறு மணியாகிவிட்டதை உணர்ந்து யோகன் பரக்கப் பரக்க எழுந்தான். சில்வா குடும்பம் உள்ளே இருக்கிறதா என்பதை அவதானித்த பிறகு பின்புறமாகச் சென்று காலைக்கடன்களை முடித்துக் கொண்டான். மறுபடி வாசலுக்கு வந்து அன்றைய ஆங்கிலப் பத்திரிகையை எடுத்துப் புரட்டிக்கொண்டிருந்தான். ஆங்கில அறிவு விருத்திக்காக ஒவ்வொருநாளும் ஆங்கிலத் தினசரி போடும்படி பணித்திருந்தான். பேப்பர் பையன் அதிகாலை இருட்டுடனேயே வாசலில் பத்திரிகையைப் போட்டு விட்டுப் போய் விடுவான். யோகனும் செல்லத்துரையும் பார்த்த பிறகு சில்வா வந்து வாங்கிச் செல்வார். சந்திராவுக்கு அவ்வளவு இங்கிலீஸ் தெரியாது. சிங்களம் மட்டும் சரமாரியாகக் கிளிக்குரவில் பொழிந்து தள்ளுவாள். பாரதி இருந்திருந்தால் தமிழோடு சேர்த்து இந்த இனிமையான சகோதர மொழி யையும் புகழ்ந்து பாடியிருப்பாரோ என்று யோகன் எண்ணுவதுண்டு. கொழும்புக்கு வந்த பிறகு அவனும் சிலசிங்களைச் சொற்களைப் பெற்றுக்கொடுக்கி வைத்திருந்தான். பஸ்ஸில்

போகவரவும் சில கடைகளில் ஏதாவது வாங்கவும் மட்டும் சிங்களம் தெரிந்து வைத்திருந்தான். பத்திரிகை படித்து முடித்ததும் சரியாக ஆற்றரை மணிக்கு 'ஹலோ மச்சான்!' என்று அழைத்தவாறே குட்கேச்டன் செல்லத் துரை அவன் முன் தோன்றினான்.

2.

ஹலோ ரில் ஒரு வாரம் நிற்பேன் என்று சொல்லிச் சென்ற செல்லத்துரை வேளைக்கே திரும்பிவிட்டதைக் கண்டு யோகன் ஆச்சரியப்பட்டான்.

'எப்பிடி மச்சான்... ரெயினிலை சனமே... கலியாண மெல்லாம் எப்பிடி வடிவா நடந்ததோ...'

'கலியாணமோ... எழுத்தெல்லோ... அது பெரிய சோகம் மச்சான்... மாப்பிள்ளைப் பொடியன் முதலிலூ ஒமெண்டவன்... பிறகு இப்ப சீதனம் காணுது எண்டு பின் னடிக்கிறுன். வேறே ஆரோ குத்திவிட்டிருக்கினம் போல கிடக்கு.''

'என்னப்பா... எங்கட ஊர் வரவரக் கெட்டுப் போச் சுது... பொருமையும் எரிச்சலும் போட்டியும் கூடிக் கொண்டுது...'

யோகனும் செல்லத்துரையும் ஒரே ஊரைச் சேர்ந்த வர்கள். ஒரு வகையில் தூரத்து உறவு என்று கூடச் சொல்லலாம்.

'என்ன அப்பிடி நடந்தது. கொஞ்சம் விளக்கமாகச் சொல்லன் மச்சான்...'

'உள்ளதைச் சொன்னால் உனக்கு மனசு வேதனையாயிருக்கும். என்றால் ஒன்றுவிட்ட சகோதரிக்குப் பேசின மாப்பிள்ளை கிட்டடியிலை வண்டனுக்குப் போகிறாம். இங்கை எஞ்சினியராம். தனக்கு அதிகம் சீதனம் வேண்

டாம். வழிவான அறிவான பெண் தந்தால் போதும் என்று இருந்தவரை ஆரோ போய்திரு லட்சம் தாறம் என்டும் வீட்டுக்கு ஜம்பது ரொக்கம் இனம் தருகிறோம் என்றும் தன்னுடைய மகளைச் செய்யும்படியும் கேட்டார்களாம். பொடியன் இப்ப மற்றப்பக்கம் திரும்பிவிட்டது. கேட்டவர் வேற்யாருமில்லை. உன்றை மாமாதான்!''

யோகனுக்கு நெஞ்சு பகிரென்றது. சுகந்தி இதற்குச் சம்மதிக்கமாட்டாள் என்று மனப்பூர்வமாக அவன் நம்பினான். கல்லூரிக்குப் போய்க்கொண்டிருக்கும் அவளை இச் சிறுவயதிலேயே மண் வாழ்வில் ஈடுபடுத்த விரும்பும் மாமனின் சயநலத்தை அவன் வெறுத்தான். இது தனக்கு வேண்டுமென்றே இழைக்கப்பட்ட சதி என்பதை உணர்ந்து வெதனைப்பட்டான்.

“நீ கவலைப்படாதை மச்சான். சுகந்தி எப்பவும் உனக்குத்தான். ஆகவும் விஷயம் முத்தினால் நாங்கள் கார் வைச்சேனும் ஆளைக் கடத்துவம். தூரத்தில் எங்காவது கொண்டுபோய் தாவியைக் கட்டினால் அவர் என்ன செய்வார். முறைப்பெண் தானே... எல்லாம் பரீட்சை முடியட்டும்’.

வலிக்கு ஒத்தடம் கொடுத்ததுபோல நண்பனின் வார்த்தைகள் யோகனுக்கு மிகஇதமாக இருந்தன. தான் குற்றவியல் சட்டத்தில் ஆட்கவருதல் பற்றிப் படித்த வரிகளையும், அப்படிச் செய்தால் கிடைக்கக் கூடிய தண்டனையையும் மனதில் எண்ணிச் சிரித்துக்கொண்டான். முத்துச்சடையர் வழக்கம் போலவே தன்னுடைய வியாபாரத் திறமையைத் தன் வாழ்க்கையிலும் காட்டமுனைவதாகவே அவனுக்குப்பட்டது. சுகந்திக்கு எப்படியும் கடிதமேழுதி விபரங்களை அறியவேண்டுமென்று விரும்பினான். வீட்டுக்கு எழுதினால் மாமாவின் கைக்குக் கிடைத்து அவளை நையப் புடைத்துவிடுவாரே என்றும் அஞ்சினான்.

செல்லத்துரை தனது காலீக் கடமைகளை முடித்துக் கொண்டு காரியாலயத்திற்குக் கிளம்பிவிட்டான். எவ்வளவுதான் ரெயினில் நெரிசலில் வந்த பயண அலுப்பு இருந்தாலும் குளிர்ந்த நீரில் குளித்துவிட்டால் அவனுக்கு அலுப்பெல்லாம் பஞ்சாகப் பறந்துவிடும். மறுபடியும் தனது உடலை வேலைசெய்வதற்குத் தயாராக்கிவிடுவான். செல்லத்துரை இயல்பாகவே சுறுசுறுப்பானவன். காரியாலயத்தில் வேலைகளி லும் கெட்டிக்காரன் என்று பெயரெடுத்தவன். தொழிற்சங்கத்திலும் முக்கிய பதவி வகித்துவந்தான். அவனுடைய தொழிற்சங்கவாதிகளும் நண்பர்களும் இயக்கத்தைச் சேர்ந்தவர்களும் என்று பலர் இலங்கை பூராவும் இருந்தார்கள். இதனால் செல்லத்துரை பொதுவாகப் பலரும் கணித்து மதிக்கின்ற ஒரு வகைஇருந்தான்.

ஒன்றுவிட்ட சகோதரியின் திருமண விஷயமாகச் சரியான முடிவு தெரிந்தபிறகு தன்னை அவர்கள் கூப்பிட்டிருக்கலாம் என்று எண்ணினன். பணத்திற்கு முதலிடம் வகிக்கின்ற இச் சமுதாய அமைப்பில் போட்டிமனப்பான்மையிலும் முந்தும் எண்ணத்திலும் பல திருமணங்கள் குழம்பிப்போவது சகஜமானதுதான் என எண்ணிய அவன், யாழ்ப்பானத்து மண்ணில் வேறுன்றிப் போன கொடுமைகளுள் ஒன்றுன சிதனப் பிரச்சினை முற்றுக அழியக்கூடிய சமுதாய அமைப்பு ஒன்று வராதா என்று எண்ணி ஏங்கிக்கொண்டிருந்தான். தான் பாடுபடும் தொழிற்சங்க அமைப்பும் இயக்கமும் இத்தகைய மாற்றங்களுக்கு ஓரளவாவது உந்து சக்திகளாக இருக்குமென்றும் அவன் நினைத்தான்.

யோகன் அன்று கல்லூரிக்குச் செல்லவில்லை. அறையில் இருந்து படிப்பதாகத் தீர்மானித்திருந்தான். செல்லத்துரை வழக்கம்போலவே ஏழரை மணிக்குப் புறப்பட்டு வெள்ளவத்தை நெயில்வே ஸ்ரேஷ்னுக்குக் கடற்கரை யோரமாக நடந்தான்.

காலை வேளை. கடல் அலைகளின் இரைச்சலின்றி நிர் மலமாக இருந்தது. தூரத்தில் யாரோ இரண்டு வெளி நாட்டவர்கள் நீந்திக்கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களுடைய உடலும் உடையும் நிச்சயமாக இலங்கையரல்ல என்பதைப் புலப்படுத்தின. வெகு தொலைவில் கப்பல் ஒன்று கொழும்புத் துறைமுகத்தை நோக்கிப் போய்க் கொண்டிருந்தது. செல்லத்துரை சிலிப்பர் கட்டைகளைத் தாண்டியபடியே வேகமாக நடந்துகொண்டிருந்தான். ஸ்ரேஷனீஸ் சமீபிக்கவும் பாண்துறையிலிருந்து வருகின்ற ரயில் வரவும் சரியாக இருந்தது. சீசன் டிக்கட் என்பதால் திடீரென்று வண்டியில் ஏறிவிடுகிறோன். உள்ளே தெஹிவளையில் இருந்துவரும் நண்பர்கள் சண்முகன், செல்வராசன் ஆகியோரைக் காண்கிறோன். அவர்களுக்கும் செல்லத்துரை ஊர்ப்புதினங்களையும், யாழ்ப்பாணச் செய்திகளையும் சொல்கிறோன்.

‘‘என்ன மச்சான் ஏதோபஸ்களை எரிச்சுப்போட்டாங்களாம்... ரெயின் பெட்டியைக்கூட கொஞ்சத் தி னங்களாம்... இஞ்சை எங்களுக்கு ஒண்டும் தெரியாது... உண்மையா மச்சான்’’ சண்முகன்தான் கேட்டான்.

‘‘ஓம் நான் ஊரில் நின்டபோது இப்பிடிச் சிலகதை கள் கேள்விப்பட்டனன். கொடிகாமம் ரெயில்வே ஸ்ரேஷனுக்கு வரக்கூட முடியாமல் பஸ் கிடைக்காமல் இருந்தது. பிறகு ஒரு நண்பரின் காரில் இடம் கிடைத்தது.’’

‘‘நடு நிலைநாடுகளின் உச்சி மாநாட்டைப் பற்றித் தான் யாழ்ப்பாணத்தில் ஒரே பேச்சு. இடு அமீனைப் பார்க்கவென்றே பலர் தவிக்கிறார்கள், அதுவும் ‘எந்டபே’ விமான நிலையச் சம்பவத்திற்குப்பிறகு அவர்களுக்கு உலகச் செய்திகளில் ஒரு அலாதிப் பிரியம்’’.

அரசியல், சமூகம், இலக்கியம் என்று பலதையும் பத்தையும் கதைத்துக்கொண்டே அவர்கள் கோட்டைப் புகையிரத நிலையத்தை அடைகிறார்கள். செல்லத்துரை.

பாரா ஞமன்றத்திற்கு அருகாமையில் உள்ள தனது காரி யாலயத்தை நோக்கி வேகமாக நடக்கிறோன். உச்சி மகா நாட்டின் புண்ணியத்தினால் நடைபாதைகள் இப்பொழுது சுத்தமாக இருந்தன.

காரியாலயத்தில் அன்று அவனுக்கு வந்த கடிதங்களைப் பிரித்துப் பார்த்தான். மணி மணியான எழுத்துக்களில் ஒரு கவர் முகவரியிடப்பட்டிருந்தது. யாராக இருக்குமென்ற சந்தேகத்துடன் முதலில் அதைப் பிரித்தான். மலைநாட்டிலிருந்து அவனது இலக்கியச் சகோதரி ஒருத்தி எழுதியிருந்தான். அவனுடைய தொழிற்சங்க ஏடான் ‘சங்கோவி’யே எங்கோ அவள் படிக்க நேர்ந்த தாகவும், அதில் வெளியான அவனுடைய கவிதை அவள் உள்ளத்தைக் கொள்ளிகொண்டுவிட்டதாகவும் எழுதியிருந்தான். மலையகத் தொழிலாளி ஒருவரை மையமாகக் கொண்டு அவர்களுடைய சில பொதுவான வாழ்க்கைப் பிரச்சினைகளை அவன் சங்கப் பத்திரிகையில் கவிதையாக வடித்திருந்தான். அந்த மலையக சகோதரியின் பெயர் இளஞ்சியம். அவனுக்கும் அவனுக்கும் கடிதத் தொடர்பு ஏற்பட்ட வரலாறே ஒரு கதைதான். பிரபல வாரப் பத்திரிகை ஒன்றில் முன்பு வெளியான ‘சினிமாவுக்குப் போகிறூர்கள்’ என்ற சிறுகதையைப் பாராட்டி அடுத்த இதழில் வாசகர் கடிதங்கள் வெளியிட்டிருந்தார்கள். அப்பகுதியில் அவனது கதையைப் பாராட்டியும் அதேவேளையில் தலைப்புச் சரியில்லை என்றும் கடிதம் எழுதியிருந்த அப்பெண்ணின் முகவரியும் தரப்பட்டிருந்தது. பாராட்டுக்கு நன்றி தெரிவித்த அவன், எப்படித் தலைப்பை மாற்றவேண்டுமென்று விரும்புகிறீர்கள் என்று கேட்டு எழுதியிருந்தான். அன்றுமுதல் பரினமித்த இலக்கியத் தொடர்பு இன்று வளர்ந்து ஒரு நல்ல விருட்சமாகி நின்றது. ஒரு இலக்கியப் படைப்பாளிக்கு விமர்சகர்களைப் போலவோ அல்லது அபிப்பிராயம் தெரிவிப்பவர்களைப் போலவோ சிறந்த நண்பர்கள் இருந்தாற்றுன் அவன்

உற்சாகமடைந்து மேலும் தனது திறமைகளை வெளிக் கொணர்வான் என்பதில் உண்மை இல்லாமலில்லை. செல்லத்துரையைப் பொறுத்தவரையில் இப்படி எழுதப்படும் எத்தனையோ மடல்கள் அவனை உற்சாகப்படுத்தியிருக்கின்றன. நேர்மையோடு கண்டனஞ்சு செய்பவர்களை மதிக்கும் பழக்கம் அவனிடம் இருந்தது. இத்தகைய இயல்பான சபாவங்களினால் இயக்க நண்பர்கள் மத்தியிலும் காரியாலயத்திலும் பொது இடங்களிலும் பரவலான மதிப்பைக்கொண்டிருந்தான்.

இன்னெரு கடிதம் மலேவியாவில் இருந்து அவனது நண்பன் ஒருவன் எழுதியிருந்தான். இலங்கையில் சமீபத் தில் பிரசரமான நூல்களை அனுப்பிவைக்கும்படி கேட்டிருந்தான். மலேவிய அரசாங்கத்தில் அரச ஊழியர்கள் மிகவும் கடமையுணர்ச்சியுடன் வேலைசெய்வதைக் குறிப்பாகப் பாராட்டியிருந்தான். கடிதங்களைப் படித்து முடிந்ததும் காரியாலய வேலைகளில் கவனஞ்சு செலுத்தினான்.

பியோன் பியதாச தலையைச் சொறிந்துகொண்டு வந்து ‘மாத்தயா தே பொனவாத...’என்று கேட்டு நிற்கிறான். வழக்கம்போல கன்றுனிலிருந்தும் எடுத்துவரவும் அவனுக்கு ஒரு சிக்கிரட்டுக்கும் சேர்த்துப் பணம்கொடுத்து அனுப்பிகிறான். பியதாசா மிகவும் நல்லவன். பொறுப்பாக வேலையைக் கவனிப்பான் என்பதால் செல்லத்துரை அவனை மிகவும் மதித்தான். பியதாசாவும் அவனை எங்கே கண்டாலும் மாத்தயா என்று அன்போடு கேட்டுச் செல்வான்.

காரியாலய டெவிபோன் அடிக்கிறது. றிசீவரைக் கையிலெடுத்த செல்லத்துரை ‘ஹலோ’ என்கிறான். மறுபுறத்தில் சிலவாதான் பேசுகிறார். இன்று எதிர்பாராத விதமாக தமது ஹோட்டலில் ஒரு பார்ட்டி ஏற்பாடாகி யிருப்பதாகவும், தான் சற்றுத் தாமதித்தே வருவதாகவும், சில வேளை இரவு வராமலேயே விடக் கூடுமென்றும்

மனவியிடம் தெரிவிக்கும்படி கூறினார். செல்லத்துரை யும் சிலவாவும் ஏதாவது வேண்டிய செய்திகளை இப்படித் தொலைபேசியில் பரிமாறிக்கொள்வதுண்டு.

யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து திரும்பிய பிறகும் முத்துச் சடையரைப் போன்ற கேடுகெட்ட மனிதர்களுடைய பொறுக்கித்தனமான குணுதிசயங்களைத் தனக்குள் ஆராய்ந்துகொண்டே செல்லத்துரை கடமைகளில் மூழ் கிப் போன்று.

3.

அதிகாலை ஜந்து மனிக்கே அழகான அந்தக்கிராமம் விழித்தெழுந்துவிட்டது. நாற்சந்தியில் இருந்த இரண் டொரு தேநீர்க் கடைகள்தான் முதலில் திறக்கப்படுகின்றன. கொடிகாமத்திற்கும் சாவகச்சேரிக்கும் தமது பாய், பெட்டி முதலியனவற்றை விற்பனைக்காகக் கொண்டுசெல்லும் தூர இடத்து வியாபாரிகள் அதிகாலை முன்று மனிக்கே எழுந்து வந்துவிடுவார்கள். தேநீர்க்கடைகள் எப்போது திறந்து சந்தியில் அதிகமான வெளிச்சம் பரவும் என்று காத்திருப்பார்கள். அந்த நாற்சந்தியின் ஒரு ஓரமாகத் தட்டி வான்கள் அடுக்கடுக்காக நிறுத்திவைக்கப்பட்டிருக்கும் காட்சியே ஒரு தனி அழகுதான். சி.ரி.பி. எத்தனை நாட்களுக்கு வேலைநிறுத்தனுசெய்தாலும் இந்த ஊரில் போக்குவரத்திற்குக் கஷ்டமே இருக்காது. வெளியூர்களில் மாணவர்கள் சுற்றுலாப் போகிறவர்களும் திருமண வைபவ ஊர்வலக்காரர்களும் இந்த ஊருக்கு வந்து தான் தட்டி வான்களைப் பிடிப்பார்கள். இத்தனை பிரக்யாதி பெற்ற இந்த நாற்சந்தியிலே விபாபார நிமித்தமாக எங்கோ தூரப் பயணம் போவதற்காக வந்த முத்துச்சடையர் முல்லைத்தீவு நோக்கிப் போகின்ற வானின் புறப்பாட்டிற்காகக் காத்து நிற்கிறார். வான் கொண்டது

தர் அவரை மரியாதையோடு வரவேற்றுக் கூட்டிச் சென்று மெத்தை போட்ட முன் ஆசனத்தில் அமரவைக் கின்றூர்.

திடீரென்று தகரப்பேணியில் யாரோ கடகடவென்று தடியால் அடிக்கும் சப்தம் அந்த ஊரையே எழுப்பிவிடுகிறது.

“பாத்தீங்களே ஐயா... ஒரு காலத்திலைநல்ல திறமான மேள வித்துவானுக இருந்தவன் இப்ப என்னமாதிரி விசர் பிடிச்சு அலைகிறோன்” என்று வான்காரர் பரிதாபப் பட்டார்.

காதிலே செவ்வரத்தம்பூ...பூசிப் புணர்த்தி நல்ல சிவபக்தன் போலக் காணப்பட்ட அவன், பஸ் தரிப்பு நிலையத்தின் முன்பாக ஓர் பழந்துண்டைப் போட்டுவிட்டு அதன் மீது உட்கார்ந்து சமா வைக்கிறோன். இரண்டு கால் தொடைகளின் கீழும் இரண்டு பழுதான தகர டப்பாக்களை வைத்துக்கொண்டு முன்னாலும் ஒரு பெரிய டப்பாவை வைத்துக்கொண்டு தக்கத்திமி தக்கத்திமி என்று வெளுத்து வாங்குகிறோன்.

அவன் ஒரு காலத்தில் என்னமாதிரி ரூங்கியாக இருந்தான் என்பதை முத்துச்சடையர் நன்கு அறிவார். தவில் மேதை தட்சணைமுர்த்தியோடு கூட எத்தனையோ மேடைகளில் அவன் வாசித்திருக்கிறோன்.

“என்ன இருந்தாலும் ஒரு கலைஞர் இப்படி மாறியிருக்கக்கூடாது” யாரோ வானில் இருந்த ஒரு இளைஞர் பரிதாபப்படுகிறோன்.

“நல்லாய்க் கஞ்சாவும் சாராயமும் குடிச்சிருப்பான். நரம்பு வீச்காகி இப்ப விசர் வந்துபோச்சு” இன்னெலூர் வன்.

இப்படிப் பலதரப்பட்ட அபிப்பிராயங்களையும் சுமந்துகொண்டு மூல்லைத்தீவு வான் புறப்பட்டுவிட்டது. விசுவமடுவிற்குச் செல்லுகின்ற இரண்டு இளைஞர்கள் ஒடிடுகிறார்கள்.

வந்து ஏறிக்கொள்கிறார்கள். அவர்களில் ஒருவன் செல்லத் துரையின் தம்பி இராசையா. இராசையாவைக் கண்டதும் முத்துச்சடையர் முகத்தை மறுபக்கம் திருப்பிக்கொள்கிறார். ஊரிலை பெரிய மனுஷருக்கு அடங்காத பொடியளின் பட்டியலில் இராசையாவையும் அவர் சேர்த்திருந்தார். ஊரிலை நடக்கிற அநியாயங்களை எதிர்த்து நியாயம் கேட்பவர்களில் இராசையாவும் ஒருவன். தன் ஒன்று விட்ட சகோதரியின் மாப்பிள்ளைக்கு முத்துச்சடையர் ஆசைகாட்டி வளைத்துப்போட்டார் என்ற செய்தியை ஊர் முழுதும் பரவவிட்டு அவரைக் கேவலப்படுத்தியவன் அவன் தான் என்பதில் சடையருக்கு அவன்மீது ஒரே வெறுப்பு. போதாக்குறைக்குத் தமயன் செல்லத்துரையும் லீவில் வந்து நின்டால்ஊரையே கூட்டம் கூட்டிப்போடுவாங்கள் என்ற பயம் வேறை இருக்கு.

கவிகைச் சந்தியிலும் ஆட்களை ஏற்றிக்கொண்டு தட்டி வான் வேகமாக ஓடியது. காலை நேரம் ஓவென்ற இரைச்சலுடன் காதில் ஏற்றிய காற்றின் இதத்தில் சடையர் சாடையாகக் கண்உறங்கிக்கொண்டிருந்தார். இராசையாவும் நன்பனும் தங்களுடைய கமத்தில் நிலவும் தன்னீர்ப்பிரச்சினை பற்றியும் பைவோஸ் காணிக்காரர்களுடைய அட்டாதுட்டிகளைப் பற்றியும் பலவாறு விவாதித்துக் கொண்டே இருந்தனர்.

* * *

தகப்பனார் மூல்லைத்தீவுக்குப் போனதும் சுகந்தி தாயிடம் தன் கோபத்தைக் காட்ட ஆரம்பித்துவிட்டாள். தான் ஆசயோடு நம்பியிருக்கும் யோகன் அத்தானை மறந்து அப்பா யாரோ எஞ்சினியருக்குத் தன்னை விற்கப் போவதாகக் கேள்விப்பட்டதும் அவள் அன்ன ஆகாரமின்றி இருந்தாள். கல்லூரிக்கும் ஒழுங்காகச் செல்வ தில்லை. தன் தகப்பனாரின் பிடிவாத குணம் அவளுக்குத் தெரியும். அதனால் தாயாரையே எதிர்த்தும் தான் நினைத்ததை அவள் மூலம் சாதித்தும் பழகியிருந்தாள்.

செல்லம்மாவுக்கும் மனதிற்குள் மிகவும் கவலைதான். ஆனாலும் ஸண்டன் போகும் மாப்பிள்ளை என்பதில் ஏதோ பெருமை இருப்பதாக எண்ணித் திருப்திப்பட்டாள். இருந்தாலும் தன்னுடைய ஓரே மகளின் விருப்பத்தைப் பூர்த்தி செய்வது தன்னுடைய கடமை என்பதையும் அவள் உணராமலில்லை. யோகன் சிறுவயது முதலே மாமி மாமி என்று அன்பொழுகக் கூப்பிட்டுத் தன்னுடன் வளர்ந்ததை நினைத்து ஏங்கினான். ஒரு சிறிய எல்லைத் தகராறில் தன் தமயன் கணவரை எடுத்தெறிந்து பேசிவிட்டார் என்பதற்காக இவர் மாருத கோபம் கொண்டிருக்கிறாரே என்று விசனப்பட்டாள். இரண்டு குடும்பத்தாருக்குமிடையே மனக்கசப்புஇருப்பதுஊராகுக்குத் தெரியும். இதனால் முத்துச்சடையரிடம் கடன் வாங்கவோ அல்லது வியாபாரம் பண்ணிக் காச சம்பாதிக் கவோ வருபவர்கள் இல்லாததையும் பொல்லாததையும் சொல்லி அவரது பகைமை உணர்வைத் தூண்டிவிடுவார்கள்.

ஓற்றுமையான குடும்பம் இரண்டுபட்டால் பிடிங்கு கிறவர்களுக்கு லாபம்தானே.

சுகந்தி இன்னும் காலமை சாப்பிடவில்லை.

“ஏன் பிள்ளை இன்னும் சாப்பிட நேரம் வரேல்லைப் போல?”

“எனக்கு வேண்டாம்.”

“ஏன் வேண்டாம்?”

“எனக்கு வேண்டாம் போங்கோ...நான் சந்தோஷமாக இருக்கிறது விருப்பமில்லையென்டுதானே அப்பாவோட சேர்ந்து தாளம் போடுறியன். உங்கட சாப்பாடும் வேண்டாம். ஒரு மண்ணும் வேண்டாம்.” சுகந்தி குழுறி வெடிக்கிறான். பொல பொலவென்று கண்ணீர் உகுக்குகிறான்.

தாய்கிட்ட வந்து அரவுணைக்கிறான்.

“ஏனம்மா என்னை வதைக்கிறுய்... சாப்பிட்டுவிட்டுப்-
படிக்கப் போவன் பிள்ளை...”

“படிப்பு அவவுக்கு...கண்டறியாத படிப்பு...லண்டன்
பொம்பிள்ளை என்று எல்லாரும் பகிடி பண்ணட்டும்...நான்
அத்தானை நினைச்சு நினைச்சுச் சாகிறன்...”

“பிள்ளை.....அப்பாவை மதிக்காதவையோட எங்க
ஞக்கு ஒரு அலுவலும் இல்லை.நான் சொல்லுறதைச்
சொல்லிப் போட்டன்...இனி உன்றை பாடு...வீணாக அப்
பான்ரை கோவத்தைக் கிளருதை...ஓ...”

“உவ்வளவுந்தான் சொல்லத் தெரியும்.எனக்காக
ஒரு வார்த்தை பரிஞ்சு பேசத் தெரியாது.அத்தான்ரை
குணம் உங்களுக்குத் தெரியாதே...உங்கடை அண்ணி
ஞானம் மாமி நீங்கள் சுகமில்லாமல் இனுவில் ஆஸ்பத்
திரியிலையும் மூனாயிலையும் இருக்கேக்கை மாதக்கணக்
காக வந்து வருத்தம் பார்க்கேல்லையே...அவ செய்த சரீர
உதவியளை மறந்து காசுக்கு அடிமையாகிவிட்டியள்.....
நான் கட்டாமல் இருப்பனே தவிர உங்கட லண்டன் மாப்
பிள்ளைக்கு ஒரு நாளும் கழுத்தை நீட்டமாட்டன்...சொல்
விப்போட்டன்...ஓ...பிறகு கடைசி நேரத்திலே வந்து என்
ஜைப் போட்டுக் கரைச்சல்லபடுத்த வேண்டாம்.”

மகளின் நிறுதிட்டமான இந்தப் பேச்சு செல்லம்மா
வைப் பயம் கொள்ளச் செய்தது.தவமிருந்து பெற்ற ஒரே
மகள்.இப்படி அடம் பிடிப்பாள் என்று யார் கண்டது.
கணவர் இவ்வளவையும் அறிந்தால் கோபத்தில் என்ன
செய்வாரோ என்று பயந்தாள். எவ்வளவுதான் செல்ல
மகள் என்றாலும் இப்படிப் பிடிவாதம் பிடிப்பது அவருக்
குப் பிடிக்கவே பிடிக்காது.

மகளைச் சாப்பிடக் கேட்டு அலுத்த அவள் சுகந்தியின்
கோபம் தணியட்டும் என்று பேசாமல் போய்விட்டாள்.
சுகந்தி தன் அறையுள் சென்று கட்டிலில் தொப்பென்று

விமுந்தாள். ஆத்திரத்தில் அழுது அழுது அவள் கன்னங்கள் கன்றிப் போயிருந்தன. கண்கள் ரத்தச் சிவப்பேறியிருந்தன. அவனுடைய நெளிந்து சுருண்ட தலைமயிர் வாரி விடப்படாமல் கலைந்து காற்றில் படபடத்தது. அதுகூட அவனுக்கு அழகாகத்தான் இருந்தது.

திமிரென்று ஏதோ நினைத்துக் கொண்டவளாக சுகந்தி கிணற்றிடிக்கு வந்து முகத்தைக் கழுவினாள். வெளிக் கொடியில் காயப்போட்டிருந்த வெள்ளைத் துவாயினால் முகத்தைத் துடைத்தவாறே கிணற்றுத் தொட்டியில் ஏறி நின்றவாறே பக்கத்து வீட்டில் ஞானம் மாமி நிற்கிறானா என்று எட்டிப் பார்த்தாள். அங்கே திண்ணையில் ஞானம் மாமி உட்கார்ந்து எதையோ புடைத்துக் கொண்டிருப்பது தெரிந்தது.

அங்குமிங்கும் பார்த்துவிட்டு “மாமி” என்று உரக்கக் கூப்பிட்டாள்.

கிணற்றிடியில் இவளைக் கண்டதும் ஞானம் எழுந்து வந்தாள். அன்பொழுகத் தன் மருமகளைப் பார்த்தாள்.

“என் பிள்ளை கூப்பிட்டனியே...?”

“மாமி எனக்கு அத்தான்றை விலாசம் வேணும்.”

“பிள்ளை நீ தபால் போடுறது கொப்பாவுக்குத் தெரிஞ்சால் உன்னைக் கொண்டு போடுவர்... ஏன் பிள்ளை வீண் பழி...?”

“அதொண்டும் பழிவராது. நீங்கள் போய் அத்தான் அனுப்பின பழைய கவரேதும் இருக்கும். எடுத்து வாங்கோ...”

மருமகளின் வேண்டுகோளைத் தட்டமுடியாமல் ஞானம் வீட்டுக்குள் போய் ஒரு கவரை எடுத்து வருகிறான். யோகனுடைய கல்லூரி விலாசம் அதில் தெளிவாக எழுதப்பட்டிருக்கிறது.

ஏனும் “நான் வாறன் மாமி.”

ஞானத்திற்குப் பக்கத்து வீட்டில் நடப்பதெல்லாம் நன்றாகத் தெரியும். தன் மகனுக்கும் சுகந்திக்கும் ஏற்பட்ட அன்பை நிராகரிக்க அவளால் முடியவில்லை. ஆனால், இரண்டு வீட்டிலும் தந்தைமார் தான் கீரியும் பாம்புமாக நின்றூர்கள். அதுதான் அவனுக்குத் தாங்கொண்ட கவலையைத் தந்தது. தன் மகனுடைய எதிர்காலச் சிந்தனைகளில் ஆழ்ந்தவாறே சளகில் இருந்த அரிசிக்குள் தெரிந்த குறுணிகளைப் பொறுக்கிக்கொண்டிருந்தாள் :

ஞானத்தை அவனுடைய கணவர் கையேற்றபோது ஓரளவு வசதியாகத்தான் இருந்தார். கண்டியில் புகையிலைக் கடை வைத்து இலாபகரமாக நடத்திவந்தார். இனக் கலவரத்தின்போது சூறையாடப்பட்ட கடைகளுள் அவருடையதும் ஒன்றுகிவிடவே மறுபடியும் நஷ்டத்தை ஈடு செய்யமுடியாமல் இப்போது ஈரோட்டு வியாபாரம் நடத்திவந்தார். நாட்டுப் புறங்களில் சைக்கிளில் சென்று புகையிலை, சுருட்டு விற்பதும் அங்கிருந்து மலிவான பொருட்களை வாங்கி யாழிப்பாணத்திற்கு அனுப்புவதும் அவருடைய வியாபாரமாக இருந்தது. யோகனுடைய சட்டக் கல்லூரிப் படிப்புக்குப் பணம் கட்டக்கூடிய அளவுக்குச் சுமாராக வியாபாரங்களை செய்து வந்தார். சீரழிந்த தமது வியாபாரத்தைத் திரும்பவும் ஸ்திரப்படுத்துவதற்காகச் சீதனக் காணியில் ஒரு பகுதியை விற்கமுயன்ற போது முத்துச்சடையர் அதற்கு முட்டுக்கட்டை போட்ட துடன் அக்காணியுள் தனக்கும் பங்கு உண்டு என்றும், தன் னுடைய காணியின் எல்லை அதற்குள் இருக்கிறது என்றும் பிரச்சினை கிளாப்பிக் கோடுவரை இழுத்தடித்த பிறகு அவருக்கும் தமக்கும் ஒத்துவராது என்று என்னிடி முற்றுக்கேவ தொடர்பைத் துண்டித்துவிட்டார். எப்போதாவது விசேஷ நாட்களுக்கு மாத்திரம் ஊருக்கு வந்து மீனவி ஞானத்தைப் பார்த்துப் போவார். மற்றும்படி மாசாமாசம் செலவுக்குப் பணம் அனுப்பிக் கொள்வார். மகனுக்கும் கண்டியில் இருந்தே பணம் அனுப்பிக் கொள்வார். யோகனும்

சுகந்தியும் சிறு வயதில் அந்நியோன்யமாகப் பழகியதை அவர் தடை செய்யவில்லையென்றாலும் சம்பந்தம் வைத்துக் கொள்கிற அளவுக்கு அவருடைய மனம் இப்போது தயாராக இல்லை.

சுகந்தி ஞானத்திடம் விலாசம் வாங்கி வந்ததும் அறைக்குள் வந்து மேசையில் அமர்கிறார்கள். நோட்ஸ் கொப்பியின் நடு ஒற்றைத் தாள்கள் இரண்டையும் சேர்த்து இழுத்துப் பிரிக்கிறார்கள். பேண்டை எடுத்து விறு விறைன்று எழுத ஆரம்பிக்கிறார்கள். இந்தச் சிறு வயதில் அவருக்குத்தான் எத்தனை துணிச்சல்? நான்கு பக்கங்களையும் நிரப்பியவுடன் முத்து முத்தான தன் எழுத்துக்களால் ‘சுகந்தி’ என்று அழகாகக் கையொப்பமிடுகிறார்கள். ஏற்கனவே தயாராக வைத்திருந்த ஸ்டாம்ப் என்வலப்பை எடுத்துக் கடித்ததை வைத்து ஒட்டி விலாசம் எழுதுகிறார்கள். மிகவும் கவனமாக ஆங்கில எழுத்துக்களை ஓவ்வொன்றுக்கப் பார்த்து எழுதுகிறார்கள். நாளைக்குக் கல்லூரிக்குப் போகும்போது வழியில் தபால் பெட்டியுள் எப்படியும் அக் கடித்ததைச் சேர்ப்பித்துவிட வேண்டும் என்ற நினைப்புடன் நோட்ஸ் கொப்பிக்குள் கடித்ததைப் பத்திரமாக வைக்கிறார்கள். அப்பொழுது செல்லம்மா வருகிறார்கள்.

தாயின் முகம் வாடியிருப்பதைக் கண்டு அவள் இன்னும் சாப்பிடவில்லை என்பதைச் சுகந்தி உணருகிறார்கள். அவள் தாய்க்காகப் பச்சாதாபப்படுகிறார்கள்.

“அம்மா.”

“என்?”

“நீங்கள் இன்னும் சாப்பிடேல்லை...?”

“நீ மட்டும் சாப்பிடத் தேவையில்லையோ...?”

“சரி வாங்கோ சாப்பிடுவதும்...”

இருவருமாகக் குசினிக்குள் போகிறார்கள்.

செல்லம்மா விறுவிறைன்று அடுப்பை மூட்டித் தோசை சுடுவதற்காக ஆயத்தப்படுத்துகிறார்கள்.

தோசைச் சட்டியைக் கண்டதும் சுகந்திக்குத் தாயார் அன்று திங்கட்கிழமை விரதம் என்பதும் காலையில் குளித்து விட்டுப் பலகாரம்தான் சாப்பாடு என்றும் தெரியவந்தது.

யாழ்ப்பாணத்தில் காலையிலும் இரவிலும் பலகாரம் சாப்பிட்டால் அதை விரதம் என்கிறார்கள். இதே உணவைக் கொழும்பில் இருப்பவர்கள் சாப்பிட்டால் அது சாப்பாடாம். சுகந்திக்கு இதைப் பற்றி யோகண் எப்பொழுதோ பகிடியாகச் சொன்னது ஞாபகத்திற்கு வந்தது. தாயைத் தடுத்துவிட்டுத் தானே உட்கார்ந்து வட்டம் வட்டமாக வடிவு பார்த்துத் தோசைகளைச் சுட்டு அடுக்க ஆரம்பித்து விட்டாள்.

வசதியான வீட்டில் வளர்ந்தாலும் சுகந்தி வீட்டு வேலைகளிலும் சமையல் கலையிலும் தேர்ந்தவளாக இருந்தாள். வேலைக்காரர்களை வைத்துக்கொண்டு பிள்ளைகளுக்கு வேலைகளைப் பழக்காமல் வளர்க்கின்ற கெட்ட பழக்கத் தைச் செல்லம்மா அடியோடு வெறுத்தாள். சமையல் தெரியாத பிள்ளைகளைக் கட்டிக்கொடுத்துப் பிறகு அவர்கள் புருஷன்மாரிடம் பேச்சுக் கேட்கவும், மாமிமாரின் நக்கலுக்கும் குத்தல் பேச்சுகளுக்கும் ஆளாவதை அவள் விரும்பவில்லை. எதிர்காலத்தில் சுகந்தியும் அப்படி ஆகிவிடக் கூடாது என்பதற்காகத் தனக்குத் தெரிந்த சமையல் கலைகளையெல்லாம் கற்றுக் கொடுத்திருந்தாள்.

சுகந்தி சாப்பிட்டுக்கொண்டேயிருக்கும் தாயாரிடம் இதமாகப் பேச்சுக் கொடுத்தாள்.

“அம்மா...”

“என்னம்மா?”

“எனக்கு அப்பா பேசி வாற கலியானம் வேண்டாம். நீங்கள் தான் இதை நிப்பாட்ட வேணும்.”

“என்னம்மா... நீ எங்களுக்கு ஒரே மகள், உன்றை மனங்கோணுமல் நடப்பம். ஆனால்...”

“என்ன ஆனால்? ”

“யோகனை மாத்திரம் நம்பியிராதை. அவன்றை அப்பா உனக்கு அவனைத் தரமாட்டார்.”

“ஆர் மறுத்தாலும் அத்தான் என்னைச் சைவிடமாட்டார்...”

“எடி அவனுக்கு ஒரு உத்தியோகமிருக்கே...சும்மா படிச்சுக்கொண்டிருக்கிறோன். மேற்கொண்டு படிக்கவோ தொழில் தேடவோ அவையிட்டக் காசிருக்கே...”

“என் நீங்களும் அப்பாவும் கொடுக்கிறதுதான்.”

“பிள்ளை...எத்தினை தரம் சொல்லியும் கொப்பா வின்றை கோவத்துக்கு ஆளாகிறன் என்னுதான் நின்று மாரடிக்கிறோய்.”

“எனக்கு இப்பகவியாணமும் வேண்டாம்...ஒன்றும் வேண்டாம்...என்னைப் படிக்க விடுங்கோ...என்றை தோழி மாரெல்லாம் சின்ன வயசிலை கவியாணம் செய்து இப்பபிள்ளை குட்டியளோட படுகிற பாடு எனக்கெல்லோ தெரியும். ஆசைக்கு நேடியோவிலை ஒரு ‘இசையும் கதையும்’ கேட்கக் கூட அதுகளுக்கு நேரமில்லை. அண்டைக்கும் ‘சரே’ வந்து சொல்லி அழாக்குறையாகப் போருள்...”

“சரி பிள்ளை. நான் அப்பாட்டைச் சொல்லி உன்றை கவியாண ஏற்பாட்டை நிற்பாட்டுறன்...ஆனால், கொத்தான் வேணுமென்றுமட்டும் இப்பசொல்லிப்போடாதை... பிறகு எல்லாம் குட்டிச் சுவராகப் போய்விடும்.....ஓ..... சொல்லிப் போட்டன்.”

செல்லம்மா சங்கக் கடைக்குப் போய்விடுகிறோன். சுகந்தி அறைக்குள் தனியாக இருந்து ஒரு கதைப் புத்தகத்தை எடுத்து வாசித்துக்கொண்டிருக்கிறோன். கதை சப்பென்று போகவே வானைவியை முடுக்குகிறோன்.

‘கண்ணிலே நீரெதற்கு...காலமெல்லாம் அழுவதற்கு’ சோகமான பாடல்.

‘ஓ...சோகமான பாடல் இனிமையானது’ என்று யாரோ என்றே எழுதிய ஒரு சிறுகதையின் தலைப்பு அவ்வுக்கு ஞாபகம் வந்தது.

4.

அன்று புதன்கிழமை. சட்டக்கல்லூரி நால்நிலை யத்தில் சில புத்தகங்களை எடுப்பதற்காகச் சென்றிருந்த யோகன் தன்னுடைய பெயருக்குக் கடிதம் வந்திருப்பதைக் கண்டான். முத்தான கையெழுத்துக்களைக் கண்டு அதிசயப்பட்டான். சுகந்தி அவனுக்குமுன்னர் ஒருபோதும் கடிதம் எழுதாததால் திடீரென்று அவனுடைய கையெழுத்தை அவனுல் கண்டு பிடிக்கமுடியவில்லை. பரபரப்பட்டன் கவரைப் பிரித்தான்.

அன்புள்ள அத்தான்,

உங்களுடைய பரீட்சைக்கு மத்தியில் இக்கடித்தை எழுதித் தொல்லை கொடுப்பதற்காக என்னை மன்னியுங்கள். அப்பா எங்கள் உறவை விரும்பவில்லை. யார்யாருக்கோ என்னை விலைபேசுகிறோர். என்னைச் சாட்டி உங்கள் நண்பருடைய ஒன்றுவிட்ட சகோதரியின் திருமணத்தைக்கூட நடைபெறுமல் செய்துவிட்டார். அப்பாவை நன்றாகப் புரிந்து கொண்ட நீங்கள் எந்தச் சந்தர்ப்பத்திலும் என்னைத்தவறூகப் புரிந்து கொள்ள மாட்டார்கள் என்பது எனக்குத் தெரியும். உங்களுடைய படிப்பு முடியும் வரைக்கும்—என் நீங்கள் என்னைக் கைப்பிடிக்கும் வரைக்கும் காத்திருப்பேன். இது உறுதி. நீங்கள் வதந்திகளைக் கேட்டு மனதைக் குழப்பாமல் தயவுசெய்து படித்து முன்னேறுங்கள். உங்களை எதிர்காலத் தில் தகுதிவாய்ந்த ஒரு சட்டத்தரணியாக என்

அப்பாவின் முன்னால் நிறுத்த வேண்டும் என்பது
என் ஆசை இதை நிறைவேற்றுவீர்களா?
என்றும் உங்கள்
— சுகந்தி.

இந்தக்கடிதம் ஒன்றே சுகந்தியின் சாதுரியத்தையும்
துணிச்சலையும் அவனுக்கு எடுத்துக்கொட்டியது.

“என்ன இருந்தாலும் என் சுகந்தி சுகந்திதான்”
இக்கடிதத்தைக் கட்டாயம் செல்லத்துரைக்குக்
காட்டவேண்டும். அப்போதுதான் அவனுடைய மனமும்
ஆறுதலடையும் என்று நம்பினான்.

நூலகத்தில் இருந்து ‘சட்டமும் தமிழும்’, ‘அரசியல்
கோட்டபாடுகள்’ என்ற இரு நூல்களை எடுத்துக்கொண்டு
வெள்ளவத்தைக்குத் திரும்பினான்.

அன்று சில்வா தம்பதிகள் யாரோ உறவினர்களு
டைய திருமணத்திற்குப் போவதற்காக வெளிக்கிட்டுக்
கொண்டிருந்தார்கள். சில்வா ஹோட்டலுக்கு லீவ்போட்
திருந்தார். சந்திரா நீல நிறச் சேலையணிந்து மிகவும்
எடுப்பாகக்காட்சி கொடுத்தாள். சில்வா எப்போதாவது
மதுபாவிப்பதுண்டு. அன்றும் புறப்படு முன்னர் சற்றுப்
பாவித்திருந்தார். பஸ்சில் தூரப் பிரயாணம் செய்யும்
போது அலுப்புத்தீர்ப்பதற்காக அல்லது தெரியாமல்
இருப்பதற்காகச் சாராயம் குடிப்பார். அவரது
வீட்டில் சாராயப் போத்தல் எப்பொழுதும் தயா
ராக இருக்கும். குடித்து விட்டோம் என்பதற்காக அவர்
கௌரவமில்லாமல் நடந்து கொள்வதில்லை. இன்னும்
நிதானமாகத்தான் இருக்க முயல்வார். அன்றைக்கும்
அப்படித்தான். யோகனைக்கண்டதும் மரியாதையாகச்
சிரித்தார். தாம் கஞ்சத்துறைக்குப் போவதாகவும் அன்று
இரவு திரும்ப மாட்டோம் என்றும் தெரிவித்தார்.

“அபி கீலா என்னங்...” முறுவலித்தவாறே சந்திரா
தான் கிளி மொழியில் பேசினான்.

“ஆ... ஹொந்தாய்”

யோகன் இப்போது ‘ஹொந்தாய்’ போடப் பழகி இருந்தான்.

செல்லத்துரை அன்று காரியாலயத்திலிருந்து நேரே மஞ்சானைக்கு எக்கவுண்டன்ஸி வகுப்புக்குப் போய்விட்டு இரவு ஏழஞ்ச மணியளவில் அறைக்கு வந்தான். கால் முகத்தைக் கழுவி விட்டுக் கட்டிலில் அமர்ந்து ஏதோ புத்தகத்தைப் பிரிக்க ஆரம்பித்தான். அவன் வாயில் வழக்கம் போலவே சிகரட் புகைந்து கொண்டிருந்தது. எல்லோரிடத்திலும் மதிப்புப் பெற்றிருந்த செல்லத்துரை சிகரட் ஒன்றுக்குத்தான் தன்னை அடிமையாக்கிக் கொண்டான். அவன் வாசித்துக் கொண்டிருந்த மேற்கோள் களின் ஒரு பகுதி அவனைச் சற்று நின்று சிந்திக்க வைத்தது.

‘விவசாயத்தில் உற்பத்தியையும் சிறிய பட்டினங்களில் தொழில் உற்பத்தியையும் விரைவில் மீட்டெடுத்து விருத்தி செய்ய வேண்டுமானால், பிரபுத்துவ அமைப்பு முறையை ஒழித்துக்கட்டும் போராட்டத்தின் போக்கில் பயனுள்ள உற்பத்திச் சாதனங்கள், வாழ்க்கைச் சாதனங்கள் எல்லாவற்றையும் பாதுகாக்கவும், அவற்றை யாரே னும் அழிப்பதற்கு அல்லது விரயமாக்குவதற்கு எதிராக உறுதியான நடவடிக்கை எடுக்கவும், வீண் செலவுசெய்து உண்பதையும் குடிப்பதையும் எதிர்க்கவும், சிக்கனத்தில் அக்கறை செலுத்தவும் நம்மால் இயன்றதனைத்தையும் செய்யவேண்டும்’

சிக்கனத்தைப் பொறுத்த வரையில் தானும் மெல்ல மெல்லமாக இந்தச் சிகரட் சனியனுக்கு முற்றுப் புள்ளி வைக்கவேண்டும் என்று நினைத்தான். ஒரு நாளுக்கு ஒரு சிகரட்டைக் குறைத்து மாதமுடிவில் அப்பணத்திற்கு ஈழுத்து எழுத்தாளர்களுடைய நூல்களை வாங்குவது என்று தீர்மானித்தான்.

முன்பும் இப்படித்தான் காலைச்சாப்பாட்டை ஒருத்து அறிவுறுநால்களையும் நாவல் இலக்கியங்களையும் வாங்கிப் படித்தான். இப்படி அவன் சேர்த்த நால்கள் ஒரு அலமாரி நிறைய அவனிடம் இருக்கின்றன. இப்போது ஊரில் இருக்கும் அவற்றை எப்போதாவது அவனது தம்பி இராசையா விசுவமடுவில் இருந்து வரும்போது எடுத்துப் படிப்பான். இராசையா நல்ல உழைப்பாளி. பொழுது போக்காக நால்களை வாசிப்பான். அரசியல் சூட்டங்களுக்கும் போவான். ஆனால், தலைவர்களின் பலவீனங்களை வெகு எளிதில் கண்டு பிடித்து விடுவதால் எதிலும் ஸ்திரமான நம்பிக்கையில்லாதவனாக இருந்தான். ஆனால், எவராக இருந்தாலும் அநீதிக்கு எதிராக முழுமுச்சுடன் போராடுவான்.

விவசாயத்தில் உற்பத்தியைப் பற்றிய வரிகள் செல்லத்துரைக்கு இராசையாவை ஞாபகமுட்டின. இவ்வளவு நேரமும் செல்லத்துரையைக் குழப்பாமல் இருந்தயோகன் ஐந்தாவது தடவையாகச் சுகந்தியின் கடிதத்தைப்படித்து விட்டு அதைச் செல்லத்துரையிடம் கொடுத்தான்.

“உந்த மேற்கோள்களைவிட இதுரசனையாகஇருக்கும்” என்று சிரித்துக் கொண்டே கொடுத்தான்.

கடிதத்தைப் படித்து முடித்ததும் செல்லத்துரை சொன்னான்.

‘‘நீ கொடுத்து வைத்தவன்தான்.... இவ்வளவு புத்தி சாலியாக உன் மச்சாள் இருப்பாள் என்று நான் எதிர் பார்க்கவில்லை.’’

‘‘என் மச்சான் அப்பிடிச் சொல்கிறைய்’’

‘‘இல்லை... பொருளாதாரப் பிரச்சினை முதலிடம் வகிக்கும் இந்தக் காலத்திலை தன்றை அத்தான் தான் முக்கியம் என்று ஒரு பெண் இருப்பாளானாலும் அவள் உன் மையிலேயே பாராட்டப்பட வேண்டியவள் தான். மாமா தான் இனி உனக்கு முதல் எதிரி.’’

“அப்ப வழக்காளி”

“ந் தான்”

அன்று கடிதம் வந்தபிறகு யோகனுக்கு ஒரே உற்சாகமாக இருந்தது. புத்தகங்களை முடிவைத்து விட்டுச் சினிமாப் பாடல்களை முனுமுனுக்க ஆரம்பித்துவிட்டான். சில்லா தம்பதிகளும் வீட்டில் இல்லாதபடியால் சற்றுச் சுதந்திரமாகவே குரலை வெளியில் விட்டான்.

செல்லத்துரையும் யோகஞேடு சேர்ந்து கொண்டான். கட்டில் மேளமாகவும் தண்ணீர் குடிக்கின்ற போது தல் தாளமாகவும் பயன்படுத்தப்பட்டன.

செல்லத்துரை பழைய தியாகராஜா பாகவதரின் பாட்டுக்களையும் கிட்டப்பா, பி. யு. சின்னப்பாவின் பாடல்களையும் விளாசித்தள்ளினான். ஒரு கலைஞருக்கு இருக்க வேண்டிய சகல ரசனைகளும் அவனிடத்தில் வஞ்சகமில்லாமல் குடிகொண்டிருந்தன. பாடி அலுத்த தும் உணவிற்காகக் காலி வீதியை நோக்கி நடந்தார்கள். அன்றிரவு இரண்டாவது காட்சி நல்லதோர் இங்கிலீஸ் படம் பார்க்கலாமா என்று செல்லத்துரை கேட்டான்.

பரீட்சை நெருங்குகிறது என்று யோகன் மறுத்து விட்டான்.

“இனியென்ன... உன் யூலியட் படித்துப் பாஸ்பெறும் படி லைசென்ஸ் கொடுத்துவிட்டானே... படிக்காமல் இருப்பியா...” என்று செல்லத்துரை குறும்பு பண்ணி னான்.

யோகனுக்கு இக்குறும்புப் பேச்சு மனத்துக்கு இதமாக இருந்தாலும் வெளிக்குக் கோபிப்பது போலக் காட்டிக் கொண்டான்.

சாப்பிடும் கடையிலேயே தெஹிவளை நண்பன் சண்முகத்தையும் கண்டு சூசலம் விசாரித்தார்கள். சண்முகன் தனக்கு வருட இறுதியில் யாழ்ப்பாணத்திற்குக் காரியா

லய இடமாற்ற உத்தரவு வந்துவிட்டதென்ற செய்தியைச் சொன்னான். தனக்கும் மட்டக்களப்புக்கு இடமாற்றம் வந்தது என்றும் தொழிற்சங்க வேலைகளுக்காகவே தான் கொழும்பில் இருப்பதாகவும் சொன்ன செல்லத்துரை இவ்வருட இறுதியில் தானும் மட்டக்களப்புக்கு மாறிப் போவதையே விரும்புவதாகவும் கூறினான்.

‘‘அப்ப என்றை கதி’’ யோகன் கேட்டான்.

‘‘அதுதான் சுகந்தி இருக்கிறானே...’’ என்றான் செல்லத்துரை. சண்முகனும் ‘‘ஓஹோ... அப்படியோ... ரோமியோ...’’ என்று ஆரம்பித்துவிட்டான்.

திருமண விஷயங்களையும் காதல் விஷயங்களையும் பெண்களைப்பற்றிய ரகசியத் தகவல் களையும் மற்றவர்கள் சொல்லக் கேட்டு மனம் குளிரும் மனப்பான்மைக்கு யோகன் மட்டும் சற்றும் விதிவிலக்கானவனல்ல. படிப்பதையும் மறந்து இவர்கள் பேசுவதையே கேட்டுக் கொண்டிருந்தான். சண்முகன் பெண்களைப் பற்றிய வர்ணனைகளிலும்வேறு தகவல்கள் சொல்வதிலும் சற்று அக்கறையுள்ளவன். அதுவும் கதைக்க ஆரம்பித்தானால் ஏதோ சம்பவங்களைத் தானே நேரில் பார்த்துவிட்டு வருபவன் போலச் சித்திரிப்பான். அவனுடைய சித்திரிப்புகளுக்கு முன்னால் எந்தக் கலைஞரும் தோற்று விடுவான்.

அன்றும் தன் காரியாலயத்தில் டைப்பிஸ்ட் ஒருத்தி இன்னெரு ஊழியருடன் கொண்டிருந்த கள்ள நட்புப்பற்றியும் அவளது கணவன் அதைத்தெரிந்தும் தெரியாதவன் போல நடிப்பது பற்றியும் அவள் எதற்குமே அஞ்சாத அசாத்திய துணிச்சல்காரி என்றும் வர்ணித்துக் கொண்டிருந்தான்.

‘‘டேய் பாவம் மச்சான்... அவளுக்கு மூக்குளையப் போகுது’’ என்று கூறி மெல்லக் கதைத் தடத்தை மாற்றி அவர்களைப் பிரித்து வைத்தான் செல்லத்துரை.

ஆண்களுக்குப் பெண்களைப் பற்றியும் பெண்களுக்கு ஆண்களைப்பற்றியும் கூடவே புடவைகளைப் பற்றியும் கதைப்பதென்றால் நேரம்வோவதே தெரியாது போலும். யோகன் அறைக்குத் திரும்பியதும் சுகந்திக்குப் பதில் எழுதவேண்டும் என்று எண்ணினான். கடிதத்தை அவனுக்கு முகவரி இடாமல் தாயாருக்கு எழுதும் கடிதத்துடன் சேர்த்து அனுப்பினால் அவ கொடுப்பா என்று எண்ணினான். யோகன் தாயாரை நன்கு அறிவான். அப்பாவும் ஊரில் இல்லாத சமயம் கடிதம் வீட்டிற்குப்போன்றபரவாயில்லை என்று நினைத்து எழுத உட்கார்ந்து விட்டான்.

செல்லத்துரை ‘சமூக அரசியல் மாற்றங்கள்’ என்ற ஆங்கில நூலொன்றை எடுத்துப் படிக்கத் தொடங்கி னன். படித்துக்கொண்டே மெல்லக் கண்ணயர்ந்துவிட்டான். யோகன் இன்னும் தூங்கவில்லை.

*

*

*

மறுநாள் காலை ஏழுமணிக்கே சில்வா தம்பதிகள் டாக்சி ஒன்றில் வந்திறங்கினார்கள். திருமண வீட்டில் சில்வா நிறையக் குடித்திருத்தார். கண்களில் இன்னும் போதை கலையவில்லை. தள்ளாடிய படியே அவர் வீட்டிற்குள் நுழைந்தார்.

டாக்சிக்காரன் காசுக்காக நின்றான். சந்திரா செல்லத்துரையைப் பார்த்துக் கெஞ்சும் பாவனையில் முகத்தை வைத்துக்கொண்டாள். கணவர் எல்லாப் பணத்திற்கும் குடித்து முடித்துவிட்டதாகவும் திருமண வீட்டில் வேறு நண்பர்களுக்குத் தாமே ஆளைவிட்டு வெளிநாட்டு மது வகைகள் வாங்கிக் கொடுத்ததாகவும் சொன்னான். சிங்களத்தில் பேசிய அவள் எப்படியும் விரைவில் தந்துவிடுவதாகவும் அறுபதுரூபா இருந்தால் டாக்சிக்குக் கொடுக்கும் படியும் கேட்டாள். செல்லத்துரை ஒன்றும் பேசாமல் டாக்சிக்காரனுக்கு பணத்தைக்கொடுத்து அனுப்பினான்.

“நல்லவேளொ... நீங்களும் இஸ்லையென்றால் என்மானம் பறிபோயிருக்கும். டாக்சியில் நான் இவருடன் தனியாக வரும்போது வெள்ளவத்தை மட்டும் ஒழுங்காக வந்து சேருவனே என்று கூடப்பயந்துவிட்டேன்.”

“ஏன் அப்படி” செல்லத்துரை கேட்டான்.

“இவர் குடிவெறியில் இருப்பதை நன்றாக உணர்ந்து கொண்ட டாக்சிக்காரன் கண்ணுடிக் கூடாக என்னையே முறைத்துப் பார்த்துக் கொண்டு ஓட்டினான். வேறு எங்காவது கொண்டு போயிருந்தால் கூட ஒன்றும் செய்திருக்க முடியாது.”

“ஓம்... சில டாக்சிகளை நம்பமுடியாதுதான். இருந்தாலும் நீங்கள் மதுவெறியுடன் இருந்த அவரோடு கூட டாக்சியில் வந்திருக்கப்படாது. திருமண வீட்டில் தங்கி ஆறுதலாக வந்திருக்கலாம்.”

“ஜேயோ... அங்கே நண்பர்கள் மத்தியில் இவர் மதிப் பிழுந்து விட்டார். திருமணவீட்டிற்கு வந்திருந்த ஒரு பெண்ணைக் கட்டியணைத்து நடனமாட வரும்படி மன்று டத் தொடங்கிவிட்டார். குடிவெறியில் இவர் இப்படி நடந்துகொண்டது இதுதான் முதல் தடவை.”

“கேட்கவே ஆச்சரியமாக இருக்கிறதே”

“உண்மைதான். இவர் இப்போது ரொம்புக் கெட்டுப் போய்விட்டார். இவர் இருக்கும் ஹோட்டல்தான் எல் செத்துக்கும் காரணம். அங்கே இரவில் பெண்களைக்கூடக் கூட்டி வருவார்களாம்.”

“நீங்கள் கவலைப்படாமல் வேலைகளைக்கவனியுங்கள். அவர் இன்றைக்கு வீட்டிலேயே ஒய்வெடுத்தால் நல்லது” செல்லத்துரை அறைக்குள் சென்றுன்.

யோகன் வெளியில் நடப்பவற்றை அவதானித்தாலும் படிப்பில் முழ்கியிருந்தான். ‘இன்ரொக்ஸி கேசன்’ (மதுபோதை) என்ற தலைப்பில் அவன் வாசித்துக் கொண்டிருந்தான்.

“குற்றமுள்ள மனமே குற்றச்சட்டத்தினது அடிப்படைத்தத்துவமாகையால் ஒரு மனிதன் குடிவெறியில் பித்துப் பிடித்தவன் இருக்கும் நிலையில் தான் இருக்கிறான் என நிருபிக்கப்பட்டால் அந்நிலையில் அவன் செய்யும் குற்றங்களுக்குப் பொறுப்பாளியாகமாட்டான்” 78 ம் பிரிவு மேலும் தொடர்கிறது.

செல்லத்துரையிடம் “சிலவா இப்போதிருக்கும் நிலையில் எங்கள் இரண்டு பேரையும் அடித்துத் துரத்தினாலும் கேள்வியில்லை” என்றுன்.

“என் உன்ற சட்டப் புத்தகம் சொல்லுதோ...?” யோகன் சிரித்துக் கொண்டே வாசிப்பதில் இறங்கி விடுகிறான்.

சந்திரா, செல்லத்துரை சமயம் பார்த்துச் செய்த பண உதவிக்காக மனதார நன்றி செலுத்தினான். பொதுவாகவே தமிழர்கள் மீது அவனுக்கு அலாதிப்பிரியம். வீண் செலவு செய்யாது பொறுப்பாக நடந்து கொள்வார்கள் என்பதை அறிந்திருந்தாள். தன்கணவனைப்போலக்குடியும், பெண்களுடைய தொடர்பும் செல்லத்துரை, யோகன் போன்றவர்களிடம் இல்லாதிருப்பது அவனுக்கு நம்பிக்கையை மேலும் வளர்த்தது. இதனால் எப்பொழுதும் அவர்களுடன் மிகவும் கொரவமாகவே நடந்து கொள்வாள். எத்தனையோ இரவுகள் சிலவா இல்லாமல் அவள் அந்தச் சிறிய வீட்டில் தனியே படுத்துறங்கியுள்ளாள்—முன் அறையில் குடியிருப்பவர்கள் கெட்டவர்கள் என்றால் அவளைத் தங்கள் வழிக்கு இழுத்திருக்கலாம். உள்ளூர் அவனுக்கு எப்போதாவது சில சலனங்கள் ஏற்பட்டிருந்தாலும் எதையும் வெளியில் காட்டிக் கொள்ளாமல் சமாளித்து நடந்துவந்தாள்.

வீட்டுத்தன்னீர் உவராக இருந்தால் நல்ல தன்னீருக்காக ஏங்குவது இயல்புதானே... சந்திராமட்டும் இந்தாக்கங்களுக்கு விதிவிலக்கல்லா.

5.

புத்துச்சண்டயர் முல்லைத்தீவிவிருந்து திரும்பி விட்டார். மகனுடைய திருமண ஏற்பாடுகளைக் கவனிப்பதில் தீவிரமாக ஈடுபட்டார்.

அன்றைக்குச் சுகந்தி கல்லூரிக்குப் போயிருந்தாள். செல்லம்மா காலைச் சாப்பாட்டைக் கொடுத்து விட்டுக் கணவன் முன்னால் அமர்ந்து கொண்டாள்.

ஏதோ சொல்லப் போகிறுள் என்பதை அவர் புரிந்து கொள்கிறார். தானே பேச்சைத் தொடக்குகிறார்:

“என்ன சுகந்திக்கு எல்லாம் சொன்னனியே.....”

“அவள் படிச்கப்போறன் எண்டு நிக்கிறாள். ஆஸக்கு ஓரே ஒரு பிள்ளை. அதின்றை மனசை ஏன் புண்படுத்துவான். அவள் கடைசி வரைக்கும் படிச்சு ஆளா வரட்டன்.”

“படிச்சுத்தான் உங்கை என்ன செய்யப்போகினம். ஆம்பிளையஞ்சுக்கே வேலை எடுக்கே வா மல் திண்டாடுகினம்.....இவை பொம்பிளையள் என்ன மாதி...ரி.....”

“ஏன் எங்கட சிலம்பற்றை பெட்டை இப்ப டாக்குத்தராக வேலை பார்க்கேல்லையோ.....இன்னும் எத்தினைபிளையள் கந்தோருகளிலை கொரவமானவேலை பாக்கிதுகள்.....”

“இப்பவேலைக்குவிடவே நீ படிப்பிக்கிறோய்.....ஏன் உனக்குச் சீவியத்துக்கு வழியில்லையோ.....” முத்துச்சண்டயரின் குரல் உச்சஸ்தாயியை அடைகிறது. தொடர்ந்தும் குதை கொடுத்தால் காரியம் சரிப்பட்டு வராது என்று செல்லம்மா மௌனியாகிறான்.

“ஏன் மௌனஞ்சாதிக்கிறோய்..... சுகந்தி உனக்கு என்ன சொன்னவள்.....”

“அவனுக்கு இப்ப கலியாணம் தேவையில்லையாம். ஆரும் வலோற்காரப்படுத்தினால் உயிரை விட்டிடுவன் என்கிறூன். இருக்கிறதும் ஒரே ஒரு உயிர்தான்.”

“ஓஹோ...சாகப்போறன் என்டு வெருட்டறுளோ... ஒரு வேளை அந்த யோகன் பொடியனை இன்னும் மனசில வைச்சிருக்கிறார்கள் போல கிடக்கு.....அவனுக்குக் கலியாணம் இல்லாட்டிலும் பரவாயில்லை. ஆனால், யோகன் மட்டும் எனக்கு மாப்பிள்ளை இல்லை...தா..... மானங்கெட்டசாதியல்.....”

செல்லம்மா இப்பவும் மெளனந்தான்.

“சரி... சரி.....நீ போய் அலுவலைக் கவனி..... நான் ஒருக்கால் விதானியாரிட்டைப் போட்டு வாறன்... வழக்கு அலுவலாக அவரோட கொஞ்சம் கதைக்க வேணும்...” முத்துச்சடையர் எழுந்து போகிறார்.

* * *

அன்று பின்நேரம் சுகந்தி கிணற்றிக்கு முகம் கழுவச் செல்கிறார்கள். பக்கத்து வேலியில் ஞானம் மாமி முருங்கைக் காய் ஆய்ந்து கொண்டிருப்பதைக் காண்கிறார்கள். ஞானம் இவளைக் கண்டதும் கொக்கைத் தடியை நன்றாக உயர்த்தி ஒரு காயை வளைத்து ஓடித்துச் சுகந்தியின் காணிக்குள் விழும்படியாகச் செய்கிறார்கள்.

“முருங்கைக்காய் இஞ்சாலை விழுந்து போச்சு மாமி” என்று சொன்னபடி சுகந்தி விழுந்த காயை எடுத்துக் கொண்டு வேலிக்கரையோரமாகப் போகிறார்கள். அவளைக் கிட்டக் கூப்பிடுவதற்குத் தான் ஞானம் இப்படி ஒரு தந்தி ரத்தைக் கையாண்டாள் என்பது அவனுக்குத்தெரியாது.

“இந்தாங்கோ மாமி” முருங்கைக்காயை இரண்டு பூவரசந்ததிகளுக்கு இடையால் நீட்டுகிறார்கள்.

“பின்னை ஒரு விஷயம்” ஞானம் மெதுவாகச் சொல்கிறார்கள்.

“என்ன மாமி புதிர் போடுகிறியன்!“

“உன்றை கொத்தான் உனக்கொரு கடிதம் அனுப்பி யிருக்கிறோன். எனக்கு வந்த கடிதத்துக்கை இந்தக் கவர் உனக்காக ஓட்டிக் கிடந்தது“

சுகந்தி திடீரெனக் கவரை வாங்கிவிட்டுச் சுற்று முற்றும் பார்க்கிறோன். திடீரென்று மார்புக் கச்சைக்குள் மறைத்துக் கொள்கிறோன்.

“மாமி நான் வாறன்.“

அறைக்குள் போய் இருந்து கொண்டு தாய் வருகிறார்கள் என்று பார்த்துக் கொண்டே கடிதத்தைப் பிரிக்கிறோன்.

என்றும் என் சுகந்திக்கு,

உன் கடிதம் எனக்கு அளவற்ற ஆறுதலைக் கொடுத்தது. நண்பன் செல்லத்துரை மூலம் உங்கு நடந்த விஷயங்கள் யாவும் அறிந்தேன். நீ விரும்பியபடியே நான் ஒரு நல்ல நிலையில் என் மாமனைர வந்து பார்ப்பேன். உன்னையும் கைப்பிடிப்பேன். நீ எதற்கும் கவலங்காமல் இருக்க வேண்டும். ஏதாவது சாக்குப்போக்குக் சொல்லித் திருமணத்தை நடக்காமல் செய்ய வேண்டும். பரீட்சை முடிந்ததும் ஸீவு வரும். அப்போது நேரில் சந்திப்பேன்.

இப்படிக்கு,

அன்பு அத்தான் யோகன்.

சுகந்தி இரண்டு தட்டைவகளுக்கு மேலாக அக்கடிதத் தைப் படித்து விட்டு நோட்டஸ் கொப்பிக்குள் அதை மறைத்து வைத்தாள். அத்தான் தன்னை ஒரு போதும் கைவிடமாட்டார் என்று அவள் முற்றாக நம்பினாள். அந்த இனிய நினைவுகளுடனேயே அன்றிரவு படுத்து உறங்கி னாள்.

பாடுகிற மாட்டைப் பாடிக்கறக்கவேணும். ஆடுகிற மாட்டை ஆடிக்கறக்கவேணும் என்று முதுமொழி சொல் வார்கள். முத்துச்சடையர் இதில் அசையாத நம்பிக்கை வைத்திருந்தார். சுகந்தியின் மனப் போக்குகளை ஓரளவு அவர் அறிந்து வைத்திருந்தார். அவசரப் பட்டு அவளைக் குழப்பாமல் மெல்லமாகக் காரியத்தைச் சாதிப்பதற் காகத் தருணம் பார்த்து இருந்தார்.

அவர் பேசிவைத்த சம்பந்தம் மிகப்பெரிய இடம். யாழிப்பாணத்திலேயே சாதியில் கொடிகட்டிப் பறக்கிற ஆக்களாம். அவையோட சேர்ந்தால் தன்னுடைய மதிப் பும் உயரும் என்று சடையர் எண்ணினர். வரப்போகிற கிராம சபைத் தேர்தலில் தன்னுடைய அந்தஸ்தை ஒரு படி உயர்த்திக்காட்டுவதற்கும் இந்தச் சம்பந்தம் ஒருபடியாக இருக்கும் என்று எண்ணினர். ஒரே கல்லில் இரண்டு மாங்காய்களை விழுத்துவதற்கு அவர் திட்டமிட்டுக்கொண்டிருந்தார்.

ஹர் முழுவதும் வரப் போகிற கிராம சபைத் தேர்தலைப் பற்றியே கதையாக இருந்தது. முத்துச்சடையர் தன்னுடைய பக்கத்துக்கு ஆட்களைத் திரட்டுவதில் முனைந்தார். விதானையார், கோயில் தர்மகர்த்தா மற்றும் சங்கக்கடை மனேச்சர் என்று முக்கிய இடங்களில் இருப்பவர்களைத் தனக்குச் சாதகமாகப் போட்டுக் கொண்டார். விதானையாருக்கும் தர்மகர்த்தாவுக்கும் அடிக்கடி அவருடைய வீட்டில் பார்டிடி நடக்கும். அவ்வுரின் சிறுபான்மைச் சமூகத்தினர் மத்தியிலும் சடையருக்கு ஆட்கள் இருந்தனர். இவர்கள் சடையருடைய தோட்டக் காணிகளில் கூவி வேலை செய்பவர்கள், சிலர் குத்தகைக்கு வயல் செய்பவர்கள்.

அறுவடை முடிந்ததும் ஒரு பகுதி நெல்லைக் கொண்டு வந்து கொடுத்து விட்டுப்போவார்கள்.

போனதடவை அந்தப் பகுதிக் கிராமசபை உறுப்பினராக இருந்தவர் திடீரென்று மாரடைப்பால் செத்து விட-

டார். அதனால், இம்முறை அவச் போட்டியிடாததைச் சாட்டாக வைத்து அவருடைய தூரத்து உறவினர் என்றும் அவருடைய சேவைகளைத் தொடர்ந்து தான் செய்ய வேண்டும் என்றும் முத்துச்சடையர் கொடிகட்டிக் கொண்டு புறப்பட்டு விட்டார்.

சுகந்தி இப்போதைக்குக் சம்மதிக்காத படியாலும் தேர்தல் வந்து விட்ட படியாலும் தற்காலிகமாக அவனுடைய திருமண ஏற்பாடுகளை ஒத்திவைத்தார். இப்போது அவரைத்தேர்தல் வெறி ஆட்கொண்டு விட்டது. விதானையாரும் தர்மகர்த்தாவும் குடிக்க வரும்போது தூபம் போடவே அவருடைய பதவி ஆசை முண்டு நன்கு கொழுந்து விட்டெரிந்தது.

இளைஞர்களைப் பொறுத்தவரையில் அவ்லூரில் அவர்கள் நிறுவியுள்ள படிப்பகம் தான் பொது விஷயங்களைப் பற்றி அவர்கள் தீர்மானிக்கின்ற காரியாலயமாகத் திகழ்ந்தது. கிராமசபைத் தேர்தலுக்குத் தங்களுக்குள் படித்த இளைஞர்களுள் ஒருவரை அனுப்பவேண்டும் என்று அவர்கள் அபிப்பிராயப்பட்டனர். அவ்வாண்டில் படிப்பகத்தின் செயலாளராக இராசையா நியமிக்கப்பட்டிருந்தான், படிப்பகத்தை நிறுவும் பணியில் மற்ற இளைஞர்களை ஒன்று திரட்டி இராசையா மிகவும் பாடுபட்டவன். சிரமதானம் மூலம் அவர்கள் கடகங்களில் கற்களைச்சுமந்து வந்து கொட்டினார்கள். இராசையா தங்கள் வீட்டிலுள்ள வண்டிலைக் கொண்டு போய் வெள்ளை மணல் கொண்டு வந்து கொட்டினான். கட்டுவேலை, மேசன் வேலை எல்லாம் இளைஞர்கள் தாமாகவே நின்று செய்துழுடித்தார்கள். படிப்பகம் கட்டுவதற்கான மணல் ஏற்றுவதற்காக முத்துச்சடையருடைய லொறியை விடும்படி சில இளைஞர்கள் போய்க்கேட்டதற்கு அவர் மறுத்து விட்டார். அது இளைஞர்களுக்கு அவ்வளவு திருப்பியில்லை. ஊரில் நல்லநிலையில் இருப்பவர்கள் ஊரின் முன்னேற்றத்திற்காக இத்தகைய சிறு உதவிகளையாவது செய்யாமல் விட்டு விட்டுத் தேர்தல் சமயத்தில் தங்களு

டைய சுயநலத்திற்காக வெளிக்கிட்ட போது இளைஞர்கள் கொதித்தார்கள். அன்றைய படிப்பகக் கூட்டத்தில் காரசாரமான விவாதங்கள் கிளப்பப்பட்டன.

“இவை தரவளியை வெக்சனிலை வெல்லவிட்டால் பிறகு ஊரி லை நியாயத்திற்கே இடமில்லாமல் போய்கிடும்.”

“நாங்கள் ஒட்டல் நோகக் கஷ்டப் பட்டுக் கல்லுக் கமந்து படிப்பகம் கட்டுகிறம். எங்களுக்காக ஒரு தடவை லொறி விடமாட்டாதவைக்குக் கிராம சபையிலை என்ன அலுவல் வேண்டிக்கிடக்கு.”

“உவை ஏதோ அடிக்கத் தான் போகினம்.”

“ஓம் மச்சான்..... வியாபாரிமாரை நம்பேலாது. எங்களுக்கேன் கனகதை..... ஆர் கேட்டாலும் பரவாயில்லை... நாங்கள் இராசையாவை எங்கட் பிரதிநிதியாக அனுப்புவதும், சனம் எப்பவும் எங்கட பக்கந்தான்.”

“உது பிழையான ஞாயம். சனம் எப்பவும்காசின்ற பக்கந்தான்.”

“உதுவும் பிழை... சனம் எப்பவும் நியாயத்தின் பக்கந்தான்.”

பல்வேறு வாதப் பிரதிவாதங்களின் பிறகு படிப்பகச் செயலாளர் இராசையாவையே தேர்தலில் நிறுத்துவது என்று தீர்மானிக்கப்பட்டது.

இந்தத் தீர்மானம் அன்று விடிவதற்குள்ளாகவே ஊர் முழுவதும் பரவி விட்டது.

முத்துச்சடையரும் விதானையாரும் தர்மகர்த்தரவும் கூடி மந்திராலோசனை நடத்தினார்கள்.

“பொடியன்களை எங்கட பக்கம் திருப்புறதெண்டால் கஷ்டந்தான்... உதுக்கு என்ன செய்யலாம்” விதானையார்தான் ஆரம்பித்தார்.

“மந்தியெண்டால் வயது குறைஞ்சவை பெரியவையின்ற சொல் லுக்குக் கட்டுப்படுவினம். மரியாதையாக

நாங்களும் இருந்தம். இப்ப பொடியள்கட்சி, அது இதென்டு தலைக்கு மின்சிவிட்டுதுகள்'' தர்மகர்த்தா கவலைப்பட்டார்.

“எல்லாக்காலமும் இளைஞர்களை ஏமாற்ற முடியாது தான். அவர்களையும் ஒரு மாதிரி யோசிச்சுத்தான் நடக்க வேணும்... ஒன்டு செய்தாலென்ன?'' விதானையார் சொன்னார்.

“என்ன மாதிரி?'' மற்ற இருவரும் ஏக்காலத்தில் கேட்கிறார்கள்.

“படிப்பகத்திற்கு ஒரு வாளைவிப் பெட்டியும், பெடியன்கள் விளையாடுவதற்காகப் பந்தும் நெற்றும் வாங்கித்தரலாம். வெக்சனிலை எங்களுக்காகப்பாடுங்கோளன்டு கேட்பம். உவங்களில் அரைவாசிப் பேருக்கு வோடு இல்லைத்தான்..... எண்டாலும் உவங்கடை எதிர்ப்பு இருக்கக்கூடாது. நாலு இடத்திலை கூடிக் கதைச்சாங்க ளெண்டால் எங்கட கெளரவும் பறிபோகும்.''

“இதுவும் நல்ல யோசனைதான்'' தர்மகர்த்தாசொன்னார்.

காச போகிறதே என்று கவலை ஒருபுறம். இருந்தாலும் காரியம் ஆகவேண்டுமே என்று சடையர் இத்திட்டத்திற்கு ஒப்புக்கொண்டார்.

“நான் இராசையாவை இஞ்சை கூப்பிட்டுக் கதைச்சுப் பாக்கிறன்'' விதானையார் பொறுப்பேற்றார்.

மறுநாள் விசுவமடுவிற்குப் போக இருந்த இராசையனை விதானையார் வரச்சொல்லிக் கூப்பிடுவித்தார்.

தேர்தல் விஷயமாகத்தான் ஏதும் கதைக்கக் கூடும் என்று எதிர்பார்த்த படியே இராசையா போனான்.

“என்ன விசேஷம்..... வரச் சொன்னியளாம்.''

“ஓம் தம்பி..... வாருங்கோ... இப்பிடி இருங்கோ...'' புதிதாக ஒரு ‘ங்கோ...’போட்டு விதானையார்குழூந்தார்.

நாட்டான்மை காட்டிய தலைமுறைபோய் இப்போது புதிய தலைமுறைக்கு மதிப்புக் கொடுத்துப் பழகும் விதானையாரைப் பற்றியும் 1956ன் பின்னர் ஏற்பட்ட அரசியல் மாற்றங்களினால் தான் இந்த விதானைமார் எல்லாம் அடங்கிப் போய் உண்மையான கிராம சேவகர்களாகக் காட்சி தருகிறார்கள் என்றும் அவன் சிந்தித்தவாறே கதிரையில் உட்கார்ந்தான்.

விதானையார் தன்னுடைய திட்டத்தைமெதுவாக எடுத்துச்சொன்னார். இராசையாவுக்கு அவருடைய தந்திரப் போக்கு நன்றாக விளங்கியது. கொஞ்சமும் பிடி கொடுக்காமலேயே பதில் சொன்னன்.

‘‘படிப்பகத்தில் எல்லா இளைஞர்களும் சேர்ந்து தீர்மானிச்ச விஷயத்திற்கு நான் மட்டும் தனிமையில் பதில் சொல்லமுடியாது. நீங்கள் தொடர்ந்தும் இதே ஊரில் இருப்பீர்களோ தெரியாது. ஏன் வீணைகத்தேர்த்தவில்தலைப் போட்டு இளைஞர்களுடைய வெறுப்பைச் சம்பாதிக்கிறீர்கள்.....’’

விதானையாருக்கு இந்தப் பதில் சுருக்கென்று கைத்தது. தான் இடமாற்றத்துக்குரியவர் என்பதையும், தாங்கள்நினைத்தால் மாற்றம் செய்விக்கவும் கூடியவர்கள் என்பதை இவன் சொல்லாமல் சொல்லுகிறானாலே என்று என்னிக்குமைந்தார்.

அவரும் பிடி கொடாமல் தந்திரமாகவே கைத்ததார்.

‘‘அதுக்கில்லை இராசையா..... ஊரிலை பெரிய மனிசர்..... கொரவமானவர்கள்... கொஞ்சம் பசையுள்ளவை போனால்தான் பதவியனும் சிறக்கும் என்னடு பார்த்தன்... இனியென்ன உங்கடவிருப்பம். அவரவர் சுதந்திரம்.’’

இதென்ன விதானையார் திடீரென்று தனிநபர் சுதந்திரத்தைப் பற்றிக் கைத்தக்கிறாரே என்று இராசையா ஆச்சரியப்பட்டான்.

“என்னவோ விதானையார்... நீங்கள் கூப்பிட்டதற்கு வந்து கதைச்சன்... மற்ற நண்பர்களையும் கேட்க வேணும். அவையட முடிவுதான் முக்கியம். எனக்கு இந்த லெக்ஸனிலை அவ்வளவு நம்பிக்கையில்லை. ஆனாலும், அநியாயத்தைத்திர்க்கவேணும். எங்கள் தரவளி லெக்ஸன்கேட்டுப் போறதாலே ஆரும் சூறையாடுறதை நிறுத்தலாம். அல்லது குறைக்கலாம். இந்த அமைப்பு முறையிலை லெக்ஸன் முக்கியமாப் போச்சு..... நான் வாறன்.....”

இவனுடைய பதிலில் இருந்து பெடியன்களை சமாளிக்க முடியாது என்று விதானையார் கணக்கெடுத்துக் கொண்டார்.

எவ்வளவு தான் காலம் மாறிக் கொண்டு போனாலும் பழைய நிலப்பிரபுத்துவ அமைப்புகளின் அழுத்தமான பிடியில் இருந்து ஒரேயடியாக அவரால் விடுபட முடியாமல் இருந்தது. இப்போது அட்வான்ஸ்லெவல் பாஸ் பண்ணியவர்களும் பட்டதாரிப் பெடியன்களும் கிராம சேவகர்களாக வந்து மேடைக்கு மேடை முழங்கிக்கொண்டிருக்கும் போது தங்களைப் போன்ற பழைய ஆட்கள் இனி மேல் சேவையில் இருப்பதால் பயனில்லை என்பதை அவர் உணர்வுப் பூர்வமாக அறிந்தார்.

முத்துச்சடையரை எப்படியும் தேர்தலில் வெல்லவைத்தால் தான் அவரிடம் கடனாகப் பெற்ற பத்தாயிரம் ரூபாவையும் காலந்தாழ்த்திக் கொடுக்கலாம். வட்டியில் லாமலும் கொடுக்கலாம் என்று விதானையார் மனப்பால் குடித்தார். அன்று இரவு முத்துச்சடையர் வீட்டிற்குப் போய் ஏதாவது புதியதிட்டம் தயாரிக்க வேண்டுமென்று எண்ணினார். இராசையா தன் கோரிக்கைக்கு இணங்க மறுத்ததையும் தந்திரமாக மற்ற இளைஞர்களைச் சாட்டித் தப்பித்ததையும் சொன்னால் சடையர் தன்னுடைய வாதத்திறமையில் அவநம்பிக்கை கொள்வாரோ என்ற பயந்தார். தேர்தலுக்காக நியமனப் பத்திரங்களைத் தாங்

கல் செய்யும் நாள் நெருங்கிக்கொண்டே வந்தது. வதந்தி களும் சூடு பிடிக்கத் தொடங்கின.

அன்றிரவு சடையர் வீட்டில் நடைபெற்ற மந்திரா லோசனைக்குப் பின்னர் படிப்பகத்துப் பெடியன்கள் தேர் தலில் இராசையாவை நிற்பாட்டினால் தாங்கள் அவனுக்கு எதிராகச் சிறுபான்மைச் சமூகத்திலிருந்தோ அல்லது தங்களுடைய சமூகத்திலிருந்தோ ஓர் இளைஞன் நிறுத்துவது என்று தீர்மானிக்கப்பட்டது. அப்படிச் செய்தால் தான் இளைஞர்களுக்குப் புத்திவரும் என்று மூவரும் நம்பினார்கள்.

செல்லம்மாவிற்குக் கணவர் இப்படித் தேவையில்லாம் வெக்சன் கேட்டுச் சீரழியப் போகிறாரே என்றுகவலையாக இருந்தது. வெக்சன் கேட்டுத் தோற்கிறவர்கள் பிச்சைக்காரர்களாகவும் வெல்கிறவர்கள் பணக்காரர்களாகவும் வருவார்கள் என்பது தான் அவனுடைய அறிவிற்குப் புரியக் கூடியதாக இருந்தது. சுகந்திக்கு அப்பாவின் மூளைதன்னுடைய கலியாண ஏற்பாடுகளில் இருந்து திசைதிரும்பியது பரம சந்தோஷம்.

6.

யோகவுக்குப் பரீட்சை முடிய இன்னும் இரண்டு தினங்களே இருந்தன. சட்ட முதல் தேர்வில் எப்படியும் கெட்டித்தனமாகச் சித்தியெய்திவிடவேண்டும் என்று அவன் கங்கணம் கட்டிக்கொண்டு படித்தான். சுகந்தியைப் பற்றிய நினைவுகளைத் தற்காலிகமாக ஒத்திவைத்துவிட்டு இப்போது அவன் படிப்பிலேயே முழுகிவிட்டான்.

செல்லத்துரை கோலையில் நடைபெற்ற தொழிற்கங்க மகாநாடு ஒன்றில் கலந்துகொள்வதற்காகப் போயிருந்தான். பரீட்சை நேரத்தில் யோகனைத் தனியே படிக்க

விட்டுச் செல்வதில் அவனுக்குப் பரம திருப்தி. பல தொழிற்சங்க மகாநாடுகளில் சிங்கள நண்பர்களுடன் கலந்து பேசியும் பழகியும் அவன் அனுபவப்பட்டிருந்தான். செல்லத்துரை கேகாலைக்குப் போவதற்கு இன்னு மொரு காரணமிருந்தது. அவனுடைய இலக்கியத் தோழி இளஞ்சியத்தின் ஊரான வரக்காப்பொலை கேகாலைக்குச் செல்லும் வழியில் இருக்கிறது. ஆகவே மகாநாட்டை முடித்துக்கொண்டு திரும்புகையில் இளஞ்சியத்தையும் சந்திக்கலாம் என்று எண்ணியிருந்தான்.

மலைப்பிரதேசமான வரக்காப்பொலையை செல்லத் துரை அடையும்போது மாலை நான்கு மணியாகிவிட்டிருந்தது. இளஞ்சியத்தின் வீட்டுக்குப் போய்விட்டு மறுபடியும் இரவே கொழும்பு திரும்பலாம் என்று எண்ணினேன். வரக்காப்பொலைச் சந்தியில் இறங்கித் தேநீர்க் கடை ஒன்றில் விசாரித்து இளஞ்சியத்தின் வீடு பக்கத்தில்தான் என்பதை அறிந்துகொண்டான். அவனுடைய தகப்பனீர் மலையகத் தோட்டமொன்றில் வேலைபார்த்து இளைப்பாறி யவர் என்றும் இப்போது வரக்காப்பொலையில் அரிசி ஆலையொன்றில் மனே ஜரா கப் பணிபுரிகிறென்றும் இளஞ்சியம் முன்னர் ஒரு தடவை எழுதியிருந்தாள்.

செல்லத்துரையைப் பற்றித் தன் தந்தையாரிடம் நிறையச் சொல்லி வைத்திருப்பதாகவும் எழுதியிருந்தாள்.

அவன் கஷ்டமெதுவும் இல்லாமல் இளஞ்சியத்தின் வீட்டைக் கண்டுபிடித்துவிட்டான். மிகவும் அழகான சிறிய வீடு. வாசலின் இரு மருங்கிலும் சுவர்கள் போலக் குரோட்டன்ஸ் வளர்ந்து இளஞ்சிவப்பு வரீணம் பூசிய சுவர் போலக் காட்சி தந்தது. முன்னால் ஜெர்ரிமரம் ஒன்று குடை விரித்துக்கொண்டு நின்றது. கொய்யா மரங்களும் குழலில் நிழல் பரப்பி நின்றன. மலைநாட்டின் இயற்கை அழகுகளை எழுத்தாளர்கள் வர்ணிப்பது போல அந்த வீடு

அவனுடைய கணகருக்கும் மனத்துக்கும் இதமான ஓர் இலட்சிய வீடாகக் காட்சியளித்தது.

வெளியே ஒரு சிறுமி உட்கார்ந்து விளையாடிக்கொண் டிருந்தாள். புதிய மனிதரைக் கண்டதும் அந்தச் சிறுமி மிரள மிரள விழித்தாள். அதற்கிடையில் ஒரு முதியவர் வெளியே வந்து “யாரைப் பார்க்கிறீங்க?” என்றார்.

“மிஸ் இளஞ்சியம் இருக்கிறவா?”

அந்த முதியவர் ஆச்சரியத்தோடு அவனைப் பார்க்கி ரூர்.

“நீங்கள் கொழும்பிலிருந்தா வாறீங்க... நீங்கதான் எழுத்தாளர் செல்லத்துரையா...”

இதற்கிடையில் உள்ளேயிருந்து இளஞ்சியமே வந்துவிடு கிறார்.

“நீங்கள் வரப்போவதாக எழுதிய கடிதம் கிடைத் தது. காலையில் உங்களை எதிர்பார்த்தோம். வாங்க..... உட்காருங்க...”

மரியாதையோடு அவள் பேசினால்.

எவ்வளவோ நாட்கள் கடித மூலம் கருத்துக்களைப் பரிமாறிக்கொண்ட அவர்கள் இருவரும் இன்றுதர்ன் நேரில் சந்திக்கிறார்கள்.

தகப்பனுரைச் செல்லத்துரைக்கு அறிமுகம் செய்து வைக்கிறார். பரஸ்பர அறிமுகத்தின் பின்னர் தகப்பனார் உள்ளே போய்விடுகிறார். இளஞ்சியமும் செல்லத்துரையும் இருந்து கதைக்கிறார்கள்.

“கேகாலையில் மகாநாடு என்று எழுதினீர்களே... எப்படி நன்றாக நடந்துதா...” அவள் கேட்கிறார்.

“அது தொழிற்சங்க மகாநாடு. எங்களுடைய பல் வேறு பிரச்சினைகளையும் பேசி நிர்வாகத்தினரைக் கேட்பதற்கான தீர்மானங்களை எடுத்தோம். எங்களுடைய சங்கத்தின் பிரதிநிதியாக என்னைத் தெரிந்து அனுப்பினார்

கள். வந்தால் உங்களையும் சந்திக்கலாம் என்றுதான் வருவதற்குச் சம்மதம் கொடுத்தேன்.''

“நீங்கள் ஏன் இப்பொழுது அதிகம் பத்திரிகைகளுக்கு எழுதுவதில்லை. வேலையா...”

“வேலையோடு கணக்காளர் பரீட்சைக்கும் ஆயத்தம் செய்துகொண்டிருப்பதால் எழுத அதிகம் நேரம் கிடைப்பதில்லை.”

“கொஞ்சம் இருங்கள்... தேநீர் கொண்டுவருகிறேன்.”

அவள் எழுந்து உள்ளே போகிறார்.

செல்லத்துரை அந்தச் சிறிய வீட்டின் முன் விருந்தையை நோட்டம் விடுகிறார். மிகவும் அழகாக வெள்ளையடிக்கப்பட்டுச் சுவரில் இரண்டு படங்கள் மாட்டப்பட்டிருந்தன. ஒன்று கவிஞர் பாரதியாரின் படம். இன்னைன்று இளஞ்சியத்தின் குடும்பப் படமாக இருக்கவேண்டும். தாயார் ஏற்கனவே இறந்துவிட்டதாக எழுதியிருந்தாள்.

இளஞ்சியம் பார்ப்பதற்கு மிகவும் அழகாக இருந்தாள். ரேஸ் கலர் புடவை அணிந்து தலையில் மல்லிகைப் பூச்சுடித் தமிழனங்கு போலக் காட்சியளித்தாள். நறுக்குத் தெறித்தாற் போல அவள் பேசும் வார்த்தைகள் ஒவ்வொன்றும் நளினமாகவும் நாகரிகமாகவும் இருந்தன. நேரில் கண்டதும் அவனது மனத்திற் சிறிது சலனம் ஏற்படச் செய்தது. இவ்வளவு காலமும் கௌரவமாக எழுதி விட்டு நேரில் கண்டவுடன் காதல் கொள்வது மட்மைத் தனம் என்பது புரிகிறது. ஆனால், இளஞ்சியம் எதையோ புரிந்துகொண்டு அவனது மனத்திற்கு இனிய வார்த்தைகளையே சொல்லிக்கொண்டிருந்தாள்.

“இங்கே வரக்காப்பொலை நதியை நீங்கள் பார்த்த தில்லையா... மிகவும் அழகான நதி.”

“ஓ... அப்படியா... மலைநாட்டில் எல்லாமே அழகாகத் தான் இருக்கின்றன.”

“எல்லாமே என்றால்...”

“ஏன் நீயுங்கூடத்தான்.....மன் னிக்கவும். நீங்களுந் தான்.”

“பரவாயில்லை...நீ போட்டே பேசுங்கள். உங்களுக்கு மாத்திரம் அந்த உரிமையை நான் வழங்குகிறேன்.”

“எனக்கு மட்டுமா...”

“ஏன் திகைக்கிறீர்கள்...அவ்வப்போது கடிதங்களில் என் உள்ளக் கிடக்கையை ஓரளவு காட்டி வந்திருக்கி ரேன்...நீங்கள்தான் ஒன்றுமே சரியாக எழுதுவதில்லை. வெறும் இலக்கியப் பிரச்சினைகளை மாத்திரம் எழுதிவிட்டு நின் றுவிடுவீர்கள்...”

இப்படிச் சொல்லிவிட்டுக் கலகலவென்று சிரிக்கிறீன்.

“உன் எண்ணம் ஓரளவுக்குச் சரியாக இருந்தாலும் என்னால் இப்போது காதல் வாழ்விலோ அல்லது மன வாழ்க்கையிலோ ஈடுபட்டமுடியாது இளஞ்சியம்.”

“ஏன் அப்படிச் சொல்கிறீர்கள்?”

“நான் பொது வாழ்வில் ஒரு உன்னத இலட்சியத் தோடு வாழ்கிறேன். என்னை ஒரு இயக்கத்திற்கு அர்ப்பணித்துவிட்டேன். உன்னைத் திருமணஞ் செய்துகொண்டு சிறந்த வாழ்வைத் தர என்னால் முடியாது.”

“சிறந்த வாழ்வு என்று எதைக் கருதுகிறீர்கள்?”

“எல்லாப் பெண்களும் எதிர்பார்ப்பதைப் போலத் தான் குடியும் குடித்தனமுமாக... ஒழுங்காகக் காரியாவ யத்திற்குப் போவது, மனைவியின் கையில் சம்பளத்தை ஓப்படைப்பது, கோவிலுக்குக் கூடிப் போவது, எப்போதாவது சினிமா பார்ப்பது, உறவினர்களையும் நன்பர்களையும் அழைத்து மகிழ்வது என்று இப்படி ஓர் வாழ்க்கை நடத்திறதே...”

“உங்களுடைய வாழ்க்கை இவைகளுக்கும் அப்பால் சிறந்ததோர் இலட்சியத்தை நோக்கிப் போய்க்கொண்டிருப்பது எனக்குத் தெரியும். ஏன் உங்களுடைய சில கதை களே அதற்குச் சான்று தரும்... நீங்கள் என்னை நம்பினால் நான் கடைசி வரைக்கும் உங்களுக்குத் துணையாக இருந்து உங்கள் இலட்சியத்துக்கும் இயக்கத்திற்கும் ஒத்துழைப்பேன்.”

“எப்படியும் என்னை அடைந்துவிடவேண்டும் என்ற ஆர்வத்தினால் நீ இப்படி எல்லாவற்றுக்கும் ஒப்புக்கொள்கிறோய்... எதிர்காலத்தைப் பற்றிச் சிந்திக்காமல் இப்படித் திடீரென்று முடிவெடுப்பது அபாயகரமானது. தெளிந்த புத்தியுள்ளவர்களுக்கு இது அழகல்ல.”

“நான் இன்றைக்கு மாத்திரமா உங்களைத் தெரிந்து வைத்திருக்கிறேன்? கடந்த நான்கு ஆண்டுகளாகவே உங்களுடன் கடிதத் தொடர்பு வைத்திருக்கிறேன். என் இதயத்தை நேரடியாகக் காண்பிக்காவிட்டாலும் மறைமுகமாக உங்களுக்குக் காட்டியிருக்கிறேன். அப்படியில்லையென்றால் உங்களுக்கு என்மீது சிறிதளவாவது சலனம் ஏற்பட்டிருக்குமா?”

“இல்லை இளஞ்சியம்... எவ்வளவுதான் நீ எடுத்துச் சொன்னாலும் என் நிலையை மாற்றவே முடியாது. இந்த வேலையையும் இந்த அந்தஸ்தையும் இழந்துவிட்டு என்றாலும் தூருநாள் நான் அரசியல் கைதியாகவோ அல்லது பயங்கரக் குற்றவாளியாகக் கூடவோ போகவேண்டிய நேரிடும். நாங்கள் தொடர்ந்தும் இலக்கியத் தோழர்களாகவே இருப்போம். வாழ்க்கைத் துணைகளாக வேண்டாம்.”

“நீங்கள் இன்றைக்கே முடிவு செய்யவேண்டிய அவசியமில்லை. இன்னும் எத்தனை ஆண்டுகள் சென்றாலும் பரவாயில்லை. இப்போது ஓய்வெடுத்துக் கொள்ளுங்கள். இன்று இங்கேதான் நீங்கள் தங்கவேண்டும். நாளைக் காலையில் கொழும்புக்குப் போகலாம்...”

“ஜயயோ...இங்கே தங்குவதா...”

“ஏன் நான் ஒன்றும் உங்களைப் பலாத்காரம் செய்ய மாட்டேன்.”

மறுபடியும் களுக்கென்று சிரித்தாள்.இந்தச் சிரிப்புத் தாள் அவனை என்னவோ செய்கிறது.

சரி என்று ஒப்புக்கொள்கிறேன்.

* * *

இளஞ்சியத்தின் தகப்பனர் இரவு உணவிற்காகச் சந்திக்கடையில் இறைச்சியும் காய்கறி வகைகளும் வாங்கி வருகிறார்.இளஞ்சியம் இடியப்பம் அவித்து இறைச்சியையும் வதக்கிப் பிரட்டலாக்கிவிடுகிறார். போஞ்சியில் சொதி வைக்கிறார்.இராச் சாப்பாடு தயாராகி விடுகிறது.

செல்லத்துரைக்கும் தகப்பனாருக்கும் சாப்பாடு பரிமாறுகிறார்,தகப்பனர் எதையோ விளங்கிக்கொண்டவர் போல மகன் செய்வதற்கெல்லாம் பதில் பேசாமல் இருக்கிறார்.தோட்டப் பாடசாலையில் ஆரம்பக் கல்வி பயின்ற பிறகு கேகாலைக்கு அவனை அனுப்பி எஸ்.எஸ்.சி.வரை படிக்கவைத்திருந்தார். மகன்மீது அவருக்கு அபார நம் பிக்கை.தனக்கு முன்பின் அறிமுகமில்லாத கொழும்புப் பையனை வீட்டில் இரவு தங்க வைப்பதென்றால் இப்படிக்கு நம்பிக்கை இல்லாமல் முடிகிற காரியமா?

அன்று காலை இளஞ்சியத்தின் தகப்பனர் அவனை வரக்காப்பொலை நதியில் குளிப்பதற்காக அழைத்துச் செல்கிறார்.

இருமருங்கும் மூங்கில் மரங்களையும் ஈரப் பலா மரங்களையும் வேறு பசுமையான செடிகளையும் பூக்கள்றுகளையும்.அரவணைத்தவாறே நிலமங்கை மீது படர்ந்து ஓடிக்கொண்டிருக்கிறது வரக்காப்பொலை நதி.சற்றுத் தொலைவில் உயரமான பாறையொன்றில் பெண்கள் குளித்து

விட்டுத் துணி துவவத்துக்கொண்டு நிற்கிறார்கள். பாடசாலை மாணவி ஒருத்தி நதியின் மறுக்கரையில் உள்ள தனது வீட்டில் இருந்து இக்கரைக்குத் தண்ணீரைக் கடந்து வந்துகொண்டிருக்கிறார். நதியில் ஆழமில்லாத பகுதி பார்த்துக் கரையோரமாக அவள் நடந்து வருகிறார். இத் தனை அழகுகளையும் பார்த்து ரசித்தவாறே செல்லத்துரை கற்பாறையொன்றின் மீது அமர்ந்து பல் துலக்கினான். பாறைக்கு அருகே கிடங்கில் நீர் வேகமாக விழுந்து நுரைக்ககிக் கொண்டிருந்தது. அதற்குள் கால்களை வைத்துக் கொண்டு இருந்தபோது உடம்பெல்லாம் ஜில்லைன் று உறைத்தது. பின்னர் நீரில் அமிழ்ந்தி வெகுநேரம் நீராடி விட்டு எழுந்தான்.

இளஞ்சியம் சூடாகக் காலைச் சாப்பாடு தயாரித்து வைத்திருந்தாள். சாப்பாடு நடந்து கொண்டிருக்கும் போதே அவள் செல்லத்துரையிடம் மெதுவாகப் பேச்சுக் கொடுத்தாள்.

“உங்களுடைய வரக்காப்பொலை விஜயம் எதிர்காலத் தைப் பற்றிய எனது நம்பிக்கைகளுக்குப் பலமான தளமாக அமையட்டும்.”

“பார்ப்போம்...” அவன் விடைபெற்றுச் செல்கிறான்.

7.

ஓவரில் நடைபெறும் தேர்தல் மும்முரங்கள் பற்றி இராசையா தமயனுக்கும், யோகனுக்கும் விபரமாகக் கடிதம் எழுதியிருந்தான். பரீட்சை முடிந்ததும் ஊருக்கு வந்து தேர்தல் வேலைகளைக் கவனிக்கவேண்டும் என்று யோகனைக் கேட்டிருந்தான். யோகனும் இராசையாவும் பள்ளித் தோழர்கள். படிப்பகத்திலும் யோகனுக்கு மிகுந்த அக்கறை, சட்டக் கல்லூரிக்குப் போக முன்னர் யோகன்

படிப்பகத்தின் ஆண்டு விழா, கலை விழா முதலியவற்றில் மிகவும் சிரத்தையுடன் ஈடுபட்டு வந்தான். யோகன் ஊரில் இல்லாதது இராசையாவுக்கு வலது கை குறைந்தது மாதிரித்தான்.

லெக்கனில் எப்படியும் இராசையாவை வெல்லப் பண்ணவேண்டும். அப்பதான் மாமா அடங்குவார் என்று யோகன் நினைத்தான். செல்லத்துரை வந்த போது விஷ யத்தைச் சொன்னன்.

‘இந்தத் தேர்தல் எல்லாம் வெறும் கண்துடைப்புத் தான். நான் விரும்புகின்ற மாறுதல்களை இதன் மூலம் ஏற்படுத்த முடியாது. பிரச்சினைகளையும் தீர்க்க முடியாது’ இது செல்லத்துரையின் வாதம்.

‘அதற்காக மாமாவைப் போன்ற பணத் தொந்திகளையும் தில்லு மூல்லுக் காரர்களையும் வெல்ல விட்டால் நாளைக்குக் கிராமசபையில் நியாயத்தை எடுத்துச் சொல்ல ஆட்கள் இல்லாமல் போய்விடும். இராசையா கட்டாயம் வெல்லத்தான் வேணும்... நீ உதவி செய்யாவிட்டாலும் பரவாயில்லை... நான் ஊருக்குப் போய் வெக்கன் வேலையளைக் கவனிக்கத்தான் போறன்’.

‘எனக்கென்னமோ இதில் உடன் பாடில்லை... எண்டாலும் முத்துச்சடையர் தோற்றால் எனக்குச் சந்தோஷந் தான். நீ ஊருக்குப் போருந்தானே... எனக்கு இப்ப வரவாசதியில்லை எண்டு தம் பியிட்டைச் சொல்லு... சரியானதைச் சொல்ல வேண்டியது என்றை கடமை... புரிந்து கொள்வதும் புத்தி தெளிந்து கொள்வதும் அவனவன் கதந்திரம். படிப்பகத்து இளைஞர்கள் பணமுதலைக்கு எதிராகப் போராட வேண்டும் என்று கங்கணங் கட்டிக் கொண்டு நிற்பதே ஒரு மாறுதல் தான். இந்த மட்டில் மாத்திரம் அவர்களை நான் பாராட்டுகிறேன்.’

இத்தனை உபதேசங்களோடும் செல்லத்துரை யோக
னீக் கோட்டை புகையிரத நிலையம் வரை சென்று வழி
யனுப்பி வைத்தான்.

* * *

யோகன் பஸ்ஸை விட்டிறங்கி வீட்டிற்குப் போகும்
வழியில் சுவர்களில் ‘எங்கள் வோட்டு இராசையாவுக்கே...
ஏழூகள் தோழன்—விவசாயிகளின் நண்பன் இராசையா’
என்பன போன்ற சுலோகங்கள் எழுதப்பட்டிருப்பதைக்
கண்டான். நியமனத்திற்கு முன்பே லெக்சன் குடுபிடித்
திருப்பதை அறிந்தான்.

வெறும் பதவி ஆசைபிடித்து அலையும் தன்னுடைய
மாமாவுக்காக அனுதாபப்படுவதைத் தவிர அவனால் வேறு
எதையும் செய்ய முடியவில்லை.

அன்று சாப்பிடும் போது ஞானம் அவனிடம் பரிவா
கப் பேசினான்.

‘தம்பி... உன்றை மாமாவும் லெக்சனுக்கு நிக்கிருராம்...
நீ மட்டும் கட்சி சார்ந்து பேசிப் பேர்டாதை விருப்பமென்றால்
மாமாவோட நில். இல்லாவிட்டால் பேசாமல்
இரு...’

‘என்னம்மா கூட்டுச் சேரா மாநாட்டுக்குப் பிறகு நீங்கள் கூடக் கூட்டுச் சேரவேண்டாம் என்கிறியன். அதில்லை... நாளைக்கு மாமாவின்றை மதிப்பைப் பெறுகிறதுக்கு இது
ஒரு நல்ல சந்தர்ப்பம்... அவரோட நின்டு உதவி செய்தால்
ஒரு வேளை அவர் மனம் மாறினாலும் மாறுவார்.’

‘என்னம்மா சுத்தி வளைச்சுப் பேசுறியன்.’

‘சுகந்தியை உனக்குத்தரவும் சம்மதிப்பார் என்கிறன்’

‘என்றை மானம் மரியாதையை வித்துத்தான் நான்
அவருக்குத் தலை வணங்க வேணும். சுகந்தியை இப்பிடி
ஒருக்காலும் மரியாதைக் கெட்டுக் கேட்க வேண்டிய அவசியமில்லை... அவனும் இதை விரும்பமாட்டான்’.

'சரி...அப்ப பேசாமல் இரு...இராசையாவோட சேர்ந்து மாமாவுக்கு எதிராகப் பிரசாரம் செய்யாதே' 'அதெல்லாம் எனக்குத் தெரியும்' யோகன் சற்று உறைக் கவே பதிலளித்தான்.

ஞானம் மேற்கொண்டு எதுவும் பேசவில்லை. மகன் ஒழுங்காகச் சாப்பிட்டு எழும்பினாலே போதும் என்று பேசாமல் இருந்து விட்டாள்.

யோகன் சாப்பிட்டு முடிந்ததும் கைகழுவும் சாக்கில் கிணற்றடிக்குப் போனன். பக்கத்தில் மாமா வீட்டில் சுகந்தியின் நடமாட்டம் தெரிகிறதா என்று அவதானித்தான்.

உள்ளே கூடத்தில் மாமா இருப்பது தெரிகிறது. பேசாமல் திரும்பி விட்டான். காலையில் அவள் கல்லூரில் குப் போகும் போது வைரவர் கோவிலுக்கு அருகாமையில் சந்தித்துக் கதைக்கலாம் என்று எண்ணினான்.

படிப்பகத்தில் நண்பர்களைச் சந்திப்பதற்காக யோகன் போய் விட்டான்.

ஞானம், அவன் இராசையாவுடன் சேர்க்கூடாது என்று மனதுள் பிரார்த்தித்துக் கொண்டாள்.

* * *

படிப்பகத்தில் அன்று விசேஷ கூட்டத்திற்கு ஏற்பாடாகியிருந்தது. யோகனைக் கண்டதும் இராசையா மகிழ் வோடு வரவேற்றார்கள். அன்று கூட்டத்தில் இராசையா தன்னை விதானையார் கூப்பிட்டு உபதேசித்தவற்றைப் பகிரங்கப்படுத்தினான்.

தங்களுடைய சக்தியை ஒரு நேடியோவுக்கும், பந்துக்கும் விலை பேசிவிட்டார்களே என்று இளைஞர்கள் கொதித்தார்கள். எப்படியும் இராசையா போட்டியில் இருந்து விலகுவதில்லை என்று தீர்மானிக்கப்பட்டது. நியமனப் பத்திரங்கள் தாக்கல் செய்வதற்கு இன்னும் இரண்டு தினங்களே இருந்ததால் பெரிய விளம்பர நோட்டீஸ்களை அச்ச

இத்துக் கிராமத்துத் தெருக்களின் முக்கிய இடங்களில் ஒட்டுவதெனவும் படிப்பகத்து இளைஞர்களின் சார்பில் அன்பான வேண்டுகோள் ஒன்றைப் பொதுமக்களுக்கு விடுப்பது என்றும் தீர்மானிக்கப்பட்டது. நோட்டாசு தயாரிக்கும் பொறுப்பை யோகனிடம் ஒப்படைத்தார்கள்.

இராசையாவுக்கு விசுவமுடிவில் வேலைகள் எதுவும் இல்லாமல் இருந்தது வாய்ப்பாகப் போயிற்று. மிளகாய் ஆய்ந்து இப்போது காய்ப்பது நின்று விட்டது. இனிமேல் அடுத்த போகத்திற்குத்தான் வேலை. அதையும் அங்கு தர்மபுரத்து ஆட்களை வைத்துச் செய்வித்து வந்தான். இதனால் ஊரில் தேர்தல் வேலைகளில் முழுநேரமும் ஈடுபடக்கூடியதாக இருந்தது.

ஊர்முழுவதும் படிப்பகத்து இளைஞர்கள் இராசையாவை முத்துச்சடையருக்கு எதிராகத் தேர்தலில் நிறுத்தி யிருக்கிறார்கள் என்ற பேச்சே பரபரப்பான செய்தியாக இருந்தது.

முத்துச்சடையர் வீட்டில் சாராயப் போத்தல்கள் வாங்கி வைக்கப்பட்டன. சடையர் தனக்காக அலுவல் பார்க்கவேண்டு சாராயத் தம்பரையும் மலட்டுக் கந்தையரையும் வைத்திருந்தார். இவர்களுக்கு அவ்வப்போது சாராயத்துக்கும் கள்ளுக்கும் காச கொடுத்து வந்தார். இவர்களைவிட விதானையாருக்கும் தர்மகர்த்தாவுக்கும் விசேஷ ஏற்பாடுகள்.

சதியாலோசனைகளுக்கும் பார்ட்டிகளுக்கும் எண்டு சடையர் பிறிம்பாக ஒரு கொட்டில் போட்டிருந்தார். விடுந்தால் பொழுதுபட்டால் தம்பருக்கும் கந்தையருக்கும் இந்தக் கொட்டில்தான் தஞ்சம்.

அன்று படிப்பகத்தில் கூட்டம் முடிந்ததும் தம்பர் இராவோடு ராவாக நியூஸ் கொண்டு வந்தார். ‘உங்கடமாநமகன் யோகனும் அவங்களோடை சேர்ந்து நிக்கிறுன்.

உங்கட உப்பைத் திண்டு வளர்ந்தவனுக்குக் கொஞ்ச மெண்டாலும் ரோசம் வேண்டாமே...’

முத்துச்சடையருடைய எரிகிற கோபத்திற்கு என்னைய ஊற்றியது போல இருந்தது இந்தப் பேச்சு.

‘நோட்டாசு ஒட்டப் போகினமாம் நோட்டாசு...உந்த நோட்டாசுகளைக் கிழிக்கிறது பெரியவேலையே...’ சாராயத் தம்பர் தான் வீரம் பேசுகிறார்.

தேர்தல் நியமனப் பத்திரங்கள் தாக்கல் செய்யும் தினத்தன்று காலையிலேயே ஊரில் பரபரப்பான வதந்தி கள் உலாவின. இராசையா விட்டுக் கொடுக்கப்போகிறுன் என்ற கதையைத் தம்பர் பரப்பி விட்டார். படிப்பகத்துப் பொடியள் இராசையாவை விட்டுப் போட்டு வேறை ஆரோ சிறுபான்மைச் சமூகத்தைச் சேர்ந்த ஒருவனை நிற் பாட்டுருங்களாம் என்று ஒரு கதையை கந்தையர் பரப்பி விட்டார்.

எல்லாம் காலை ஒன்பது மணிக்குத் தெரியும் என்று கிளர் பேசாமல் இருந்தார்கள்.

கரியாக ஒன்பது மணிக்குக் கிராமசபை அலுவலகத்தில் வைத்துத் தேர்தல் ஆணையாளர் முன்பு நியமனப் பத்திரங்கள் தாக்கல் செய்யப்பட்டன. முதல் முதல் முத்துச் சடையாளின் பத்திரத்தை விதாணியாரும் தர்மகர்த்தாவும் சாட்சிகளாக நின்று கொடுத்தனர். இரண்டாவதாக இராசையாவின் நியமனப் பத்திரம் கொடுக்கப்பட்டது. இராசையாவை இளைஞர்கள் தோளில் வைத்துக் காவிக் கொண்டு திரும்பினார்கள். காலை பத்து மணியோடு நியமனப் பத்திரங்கள் தாக்கல் செய்வதற்குரிய நேரக்கெடு முடிவடையும் என்று ஆணையாளர் அறிவித்தார். ஒன்பதே முக்கால் வரை எவரும் பேர் கொடுக்க முன் வரவில்லை. தங்கள் இருவருக்குந்தான் போட்டி என்று இராசையா என்னிடுன். ஆனால், கடைசி நேரத்தில் தான் முத்துச் சடையாளின் சதித்திட்டம் புலனுகியது. சிறுபான்மைச் சமூ

கத்து இளைஞனு செல்லன் தன்னுடைய நியமனப் பத்தி ரத்தைக் கொண்டு வந்தான். இவளைச் சாராயத் தம்பர் முன்மொழிய, மலட்டுக் கந்தையர் வழிமொழிந்தார்.

இதே செல்லன்தான் அண்டைக்குக் கோப்பறேஷனில் தம்பருக்குக் கனுடக்குக் கள்ளு இல்லையென்று சொல்லித் திருப்பி அனுப்பினவன். இப்பு முத்துச்சடையரின் திட்டப்படி காசு வாங்கிக் கொண்டு வெக்கன் கேட்க வந்திட்டான். செல்லனுக்குத் தன்னுடைய கள்ளுக் கோப்பறே ஷனை ஊர் மனைக்குள்ளோ போட முயன்றபோது படிப்பகத் துப் பொடியள் காரியாதிகாரிக்கும் அரசாங்க அதிபருக்கும் புட்டிசம் எழுதித் தடுத்துப் போட்டினம் என்று கோவம். அத்தோட முத்துச்சடையர் தன்றைபனங்காணியொன்றை அவனுக்கே சீவலுக்குக் கொடுத்திருந்தார். இதனால் செல்லன் அவருடைய கட்டளைகளுக்கு ஆப்பட்டிருந்தான்.

வோட்டைப் பிரிக்கிறதுக்குப் பெரிய மனிசர் செய்த சதி இது என்று இளைஞர்கள் புரிந்துகொண்டார்கள். எப்பிடியும் வெக்கனில் இராசையாவை வெல்ல வைப்பதே அவர்களுடைய பிரதான முடிவாயிற்று.

மறுநாள் காலை யோகன் வைரவர் கோயிலிடியில் வைத்துக் கல்லூரிக்குப் போய்க் கொண்டிருந்த சுகந்தி யைச் சந்தித்தான். தகப்பனார் தேவையில்லாமல் வெக்கன் கேட்கத்துடிப்பதைப் பற்றிக் கவலையோடு சொன்ன சுகந்தியிடம், ‘அதுதான் நல்லது. இல்லாவிட்டால் உன் திருமணத்தை நடத்தி வைப்பார். அவருக்கும் ஏதாவது பிராக்கு வேண்டுமே...’ என்று நகைச் சுவையாகப் பதிலளித்தான்.

ஏதும் அவசிய காரியம் என்றால் கடித மூலம் இருவரும் தொடர்பு கொள்வது என்றும் கிணற்றிடத் துலாவுக்குப் பின்புறமாக உள்ள வேலியில் கடிதத்தை மறைத்துச் சொருகிவிட்டால் எடுத்துக் கொள்ளலாம் என்றும் தீர்மானித்தார்கள்.

இவர்கள் இப்படிக் கதைத்துக் கொண்டிருக்கும் போது சாராயத் தம்பரும் கந்தையரும் தலையில் காயங் களுடன் ஓடிவந்தார்கள். அவர்கள் யோகனைக் கண்டதும் இன்னும் வேகமாக ஓடினார்கள்.

இவர்களைக் கண்டு சுகந்தி பயந்துவிட்டாள். தகப்பனை டம் ஏதாவது இல்லாததும் பொல்லாததும் கோள் மூட்டு வார்கள் என்று பயந்தாள். நான் கல்லூரிக்குப் போகிறேன் என்று விடைபெற்றுக் கொண்டு போய்விட்டாள்.

யோகன் நேரே படிப்பகத்திற்குப் போகிறேன். அங்கு இளைஞர்கள் கூடி இராசையாவும் வேறு இருவருமாகத் தங்களுடைய நோட்டீஸ் கிழித்த தம்பரரயும் கந்தையரையும் அடியடியெண்டு அடித்து மண்டையை உடைத்து அனுப்பியதாகக் கதைத்துக் கொண்டார்கள். லெக்சன் எண்டால் இப்படி வன்செயல்களும் இடம் பெறசெய்யும் என்று யோகன் நேரடியாக உணர்ந்தான். முத்துச்சடையரின் கையாட்களுக்கு அடிவிழுந்த செய்தி காட்டுத்தீ போலப் பரவி விட்டது. சடையர் விதானையாரையும் கூடிக் கொண்டு பொலிஸ் ஸ்டேஷனுக்கு ஓடினார்.

சிறிது நேரத்தில் ஜீப் ஒன்று படிப்பகத்திற்கு வந்து அங்கிருந்த இளைஞர்களை அள்ளிப் போட்டுக் கொண்டு போனது. இராசையா அங்கு இருக்கவில்லை. யோகன் மற்றவர்களுடன் அகப்பட்டு விட்டான். தாங்கள் ஒரு குற்றமும் செய்யவில்லை என்று ஜீப்புக்குள் வாதாடினார்கள். எல்லாம் ஸ்டேஷனுக்கு வந்து சொல்லும் படி உத்தரவிடப் பட்டது.

யோகனைப் பொலிசார் பிடித்து விட்டார்கள் என்று கேள்விப்பட்டதும் ஞானம் அலறிப் புடைத்துக்கொண்டு தமையனிடம் ஓடினாள். ஒரு நாளும் அந்த வாசல் படிமிதி பாதவள் அன்று தன் பிள்ளையைப் பொலிசார் துன்புறுத்தக் கூடாதே என்பதற்காக அவனை உடனே சென்று விடு

விக்கும்படி கெஞ்சினான். முத்துச்சடையர் தன்னால் ஒன்றுஞ் செய்ய முடியாது என்றும் அது பொலிஸ் வழக்கு என்றும் சொல்லி மறுத்தார். செல்லம்மா கூட ஞானத் தின் பரிதாப நிலையைக் கண்டு கணவரைப் பொலிஸ்க்குப் போகும் படி தூண்டினான்.

'உவனும் சேர்ந்து தான் எனக்கெதிராக நோட்டீசு எழுதினவன். என்னை எடுத்தெறிஞ்சு பேசினவன். எனக்கும் உனக்கும் அலுவவில்லை. நீ என்றை உடன் பிறப்பு மில்லை...' என்று கோபத்துடன் பொரித்து தன்னினார்.

ஞானம் கண்ணோரோடு திரும்பினான்.

இளைஞர்களை ஐந்து மணித்தியாலங்கள் காவலில் வைத்து சிட்டுச் சாராயத் தம்பரையும் கந்தையரையும் அடித்ததற்குப் போதிய சாட்சியங்கள் இல்லாதபடியால் எச்சரிக்கையோடு இன்ஸ்பெக்டர் திருப்பி அனுப்பிவிட்டார்.

இந்தச் சம்பவத்தின் பிறகு முத்துச்சடையரை ஆதரிக்கும் நோட்டீசுகள் எங்கு கண்டாலும் இளைஞர்களால் கிழிக்கப்பட்டும் சாலை பூசப்பட்டும் வந்தன.

'என்ன இருந்தாலும் சடையற்றை கூலியள் பொடியள் ஓட்டின நோட்டீசுகளைக் கிழிச்சது தப்புத்தான்' என்று சனங்கள் பேசிக் கொண்டார்கள். இளைஞர்கள் பக்கம் ஆதரவு பெருகிக் கொண்டு வந்தது.

சிறுபான்மைச் சமூகத்தைச் சேர்ந்த செல்லனும் தனது பகுதிக்குள் இராசையாவுக்கு எதிரான பிரசாரங்களைச் செய்து வந்தான். அவனுடைய சமூகத்து மக்கள் இராசையாவைவிடச் செல்லத்துறையை நன்கு அறிவார்கள். அவனுக்காக வென்றாலும் இராசையாவை ஆதரிக்க வேண்டும் என்று அவர்கள் விரும்பினார்கள்.

செல்லன் கோப்பிறேஷனுக்கு மனேச்சர் ஆன பிறகு வர்களில் பலரை ஒதுக்கி நடந்ததையும் அவன் தன்னு

டைய சாதிக்குள்ளேயே சகலருடனும் சமபந்தி வைத்துக் கொள்ளாததையும் அவர்கள் விமர்சித்தார்கள். அவர்களைப் பொறுத்த வரையில் செல்லன் பல வழிகளிலும் ஒரு குட்டி முதலாளியாக மாறிக் கொண்டு வந்தான்.

தேர்தலும் நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது. சடையர் விட்டில் போத்தல்கள் உடையும் சத்தம் கேட்டுக் கொண்டே இருந்தது.

8.

கொமும்பில் உச்சி மகாநாட்டிற்கென்று வந்திருந்த வெளிநாட்டுத் தலைவர்கள் அனைவரும் திரும்பி விட்டார்கள். மழை விட்டும் தூவானம் விடவில்லை என்பது போல மக்கள் மத்தியில் இன்னும் மாநாடு சம்பந்தமான பேச்சுக்கள் விட்டபாடில்லை. கேணல் கடாபியைப் பற்றிப் பலரும் புகழ்ந்து பேசினார்கள்.

வெள்ளாவத்தையில் செல்லத்துரை மாத்திரம் அறையில் இருந்தான். அன்று முதல் படக்காட்சிக்காக ‘அவள் ஒரு தொடர்க்கதை’ என்ற படத்தைப் பார்க்கச் சென்றிருந்தான். பொதுவாகவே பாலசந்தரின் டைரக்ஷன் என்றால் தவருமல்பார்ப்பான். ‘அரங்கேற்றம்’ படத்தைப் பார்த்து விட்டு வந்து நண்பர்களுடன் அதுபற்றிப் பல தடவைகள் விவாதித்திருக்கிறன்.

‘அவள் ஒரு தொடர்க்கதை’ திரையில் ஓடிக்கொண்டிருக்கும் போதே அவன்து மனமும் இக்காலப் பெண்களைப் பற்றிப் பலவாறு சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தது. மகளைக் காதவிப்பதாக நடிக்கும் ஒருவன் தாயையும் தனது வலைக்குள் சிக்க வைத்துக் காம இன்பம் பெறுகின்ற காட்சியைப் பார்த்த போது அவனுக்கு உணர்வுகளை என்னவோ

அடக்க முடியவில்லை. அவனும் மனிதன் தானே...தமிழ்ப் படம் இவ்வளவு பச்சையாக உண்மைகளைச் சொல்வதா னால் பலவீனமான இளங்களை உற்பத்தி செய்துவிடுமோ என்று பயந்தான்.

அடல்ஸ் ஒன்லி ஆங்கிலப் படங்கள் எவ்வளவோ பார்த்திருக்கிறோன். அம்மணமான படுக்கை அறைக் காட்கி களைப் பார்த்துக் கலைக் கண் கொண்டு ரசித்திருக்கிறோன். ஆனால், தமிழ்ப் படத்தில் மட்டும் சில உண்மைகளைக் காட்டும் போது அவனால் பொறுத்துக் கொண்டிருக்க முடிய வில்லை.

இந்தப் படத்திலே தாய்க்கும் மகளுடைய காதலனுக்கும் தொடர்புப் பாலமாக அமைகின்ற த. ஜெயகாந்தளின் ‘சில நேரங்களில் சில மனிதர்கள்’ என்ற நாவலை அவன் உடனே படிக்க வேண்டும் என்று விரும்பினான்.

யோகனுடைய புத்தக அலமாரியுள் அப்புத்தகம் இருப்பது தெரியும். ஆனால், வாசிக்க இன்னும் நேரம் கிடைக்க வில்லை. படம் முடிந்து சாப்பிட்டுவிட்டுப் போனதும் அந்தப் புத்தகத்தை வாசித்து விட்டுத்தான் மறுவேலை என்று தீர்மானித்துக் கொண்டான்.

உறுதியான ஒரு அரசியல் இயக்கத்தோடும் அதற்காகப் போராடுகின்ற இலட்சியத்தோடும் வாழுகின்ற அவனிடம் சிலபலவீனங்களும் இருக்கத்தான் செய்தன. அதாவது பாலுணர்ச்சிகளைப் பொறுத்தவரையில் குழநிலைக்குப் பணிந்து போவதுதான் அது. தானாகக் கெடவும் மாட்டான். வலிய வந்ததை விடவும் மாட்டான்.

படம் முடிந்ததும் முஸ்லிம் கடையில் போய்ச் சாப்பிட்டுவிட்டு அறைக்குத் திரும்பினான். சந்திரா இன்னும் வாசலில் கதிரையில் அமர்ந்து எழுத்தோ தைத்துக் கொண்டிருந்தாள். சிலவா இன்னும் வரவில்லை. பதினாறு மணி தான் அவருடைய கடைசி நேரம்.

செல்லத்துரையைக் கண்டதும் சந்திரா கதைத்தான்.

'உங்களுக்காகத்தான் முன் கேற்றைப் பூட்டாமல் காத்திருந்தேன். அவர் இன்றைக்கு வரமாட்டன் என்று சொல்லி அனுப்பியிருக்கிறார். இரவைக்கு எங்கை பார்ட்டியோ...என்னமோ...' என்று சலித்துக் கொண்டான். இரவு உடையில் சந்திரா மிகவும் எழிலாகக் காட்சியளித்தான்.

செல்லத்துரை என்றுமில்லாதவாறு அவளைப்பார்த்த படியே அறைக்குள் நுழைந்து யோகனின் புத்தக அலு மாரியில் 'சில நேரங்களில் சில மனிதர்கள்...' என்ற புத்தகத்தை எடுத்து வாசிக்க ஆரம்பிக்கிறன்.

கல்லூரி விட்டதும் பஸ்சிற்காகக் காத்து நிற்கும் 'கங்கா' முதல் அத்தியாயத்திலேயே 'பிரபு'வால் காரில் ஏற்றிச் செல்லப்பட்டுக் கற்பழிக்கும் அல்லது அவளது விருப்பத்தோடு சுகம் அனுபவிக்கும் சம்பவம் அழகாகச் சித்திரிக்கப்பட்டிருந்தது. தொடர்ந்து விறு விறுப்பாகக் கங்கா தன்னுடைய கதையைச் சொல்லிக் கொண்டு போகிறன்.

நேரம் இரவு பதினெடு மணியைத் தாண்டி விட்டது. சந்திரா இன்னும் கதைத்துக் கொண்டுதான் இருக்கிறார். அடிக்கடி செல்லத்துரையின் திறந்த அறைக் கதவின் மீது காற்றில் பறக்கும் மெல்லிய திரைச் சீலையைப் பார்த்தபடி இருக்கிறார். செல்லத்துரையும் இதை அவதானிக்கிறார். அவளுடைய ஏக்கக் கண்களை இதற்கு முன்னரும் அவள் பல தடவைகளில் சந்தித்திருக்கிறார். ஆனால், இன்றைக்கு ஏனோ அவளை அடிக்கடி பார்க்க வேண்டும் போலவும், வேறு என்னவெல்லாமோ செய்ய வேண்டும் போலவும் ஒரு நினைப்பு அவளை அளித்துக் கொண்டிருந்தது.

பழம் தானுகவே கணிந்து விழட்டும் என்று காத்துக் கொண்டிருந்தான்.

அந்தச் சின்னங்கு சிறிய வீட்டில் சந்திராவையும் அவனையும் தவிர வேறு ஒருவருமே இல்லை.

சந்திரா மெதுவாக அவனது அறை வாசலில் வந்து ‘மிஸ்டர் செல்லத்துரை’ என்கிறார்.

‘என்ன?’

‘இன்று பகல் நான் ஒரு கணவு கண்டேன்’.

‘கனவா’

‘ஓம். இராத்திரி கள்ளன் ஒருவன் என் அறைக்குள் புகுந்து களவெடுப்பதாகக் கணவு கண்டேன். அதனால் இன்றைக்கு என்னால் அறைக்குள் படுக்க முடியாது’.

‘அப்ப என்ன செய்யப் போறியள்’.

‘நான் நடு ஹோவில் படுக்கப் போறன்... நீங்களும் தயவு செய்து உள்ள வந்து படுக்கிறீர்களா...’.

‘இவ்வளவு பச்சையாகவும் இலகுவாகவும் காரியம் முடியும் என்று செல்லத்துரை எண்ணியிருக்கவில்லை. ஹோலுக்குள் சென்றவன் லைட்டுகளை அணைத்ததும் மெல்லக் கட்டி லுக்கே அவளைத் தூக்கிச் சென்றுவிட்டான்.

‘அவள் ஒரு தொடர்க்கதை’ தடந்துகொண்டிருந்தது. அவன் தனக்குள்தானே நினைத்துக் கொள்கிறான்.

‘சில நேரங்களில் சில மனிதர்கள் இப்படித்தான் நடந்து கொள்வார்களோ...’

சந்திரா விடியும் வரைக்கும் அவனை விட்டபாடில்லை. சில வாவிடம் காணுத நிறைவுகளையெல்லாம் அவனிலே கண்டு கொண்டிருந்தாள்.

அண்டமா முனிவரும் அடங்கிய சக்கரத்துள் சாதாரண புத்திசீவியான செல்லத்துரை மாத்திரம் எழ்மாத்திரம்... களைத்துப் போய் ஒருவரை ஒருவர் அரவணைத்த வாஹே படுத்துறங்கிய அவர்களை வெள்ள வத்தை நெசவாலைச் சங்கு பரபரப்புடன் எழும்புச் செய்தது.

சந்திராவுக்கு அது புது இரவு. ஆனால், செல்லத் துரைக்கோ அதுதான் முதலிரவு.

* * *

அன்று விடிந்ததும் சிலவா தூக்கக் கலக்கத்துடனும் பாதி வெறி மயக்கத்துடனும் டாக்ளியில் வந்து இறங்கி வழக்கம் போலவே தள்ளாடியபடி நடந்து படுக்கையில் விழுந்தார். சந்திரா அன்றைக்குத் தானே பணத்தைக் கொடுத்து டாக்கியை அனுப்பிவிட்டாள்.

முதல் நாளிரவு தான் உணர்ச்சி வசப்பட்ட நிலையில் சந்திராவின் பலவினத்தை நன்கு பயன்படுத்திக் கொண்டதை எண்ணிச் செல்லத்துரை கவலைப்பட்டான். தான் ஒரு நேரமையற்ற இலட்சியவாதி என்று அவன் மனச்சாட்சி அவனைக் குத்திக் கிழித்தது. தான் கிறிஸ்தவனுகை இருந்தால் ஒருவேளை கர்த்தரிடம் சென்று பாவமன் னிப்புக் கேட்கலாமோ என்று கூட எண்ணினால். அவனுக்கு அன்று சந்திராவின் முகத்தைப் பார்க்கவே கூச்சமாக இருந்தது. தன்னை நம்பி ஒப்படைத்து விட்ட பொருளைத் தானே களவாடிலிட்டது போன்ற குற்ற உணர்வினால் அன்று அறையை விட்டு வெளிக்கிளம்பாமலும் காரியால யத்திற்குப் போகாமலும் இருந்தான்.

என்றைக்கு மில்லாதவாறு அன்று அவன் அறைக்குத் தேநீர் கொண்டு வந்தாள். ஏதோ புது மாப்பிள்ளைக்குச் செய்யும் உபசாரம் போல எல்லாம் நடந்து கொண்டாள். தேநீரை மேசையில் வைத்து விட்டு அங்குமிங்கும் பார்த்த படியே மெல்லக் குனிந்து அவனை முத்தமிட்டாள்...

செல்லத்துரைக்கு ஒரே பயமாக இருந்தது. இந்தக் காமவெறியும் வேகமும் இருவரையும் எங்கே கொண்டு போய் விடுமோ என்று பயந்தான்.

இரவு கதையோடு கதையாகச் சந்திரா தான் சில வாலை விவாகரத்துச் செய்து விட்டு அவனைத் திருமணம்

செய்யப் போவதாகச் சொன்ன செய்தியையும் யோசித் தான்.

அமைதியான குடும்பத்தில் தான் புயலாக இருக்கக் கூடாது. எப்படியும் கூடிய விரைவில் வேறு இடத்திற்கு மாறிவிடவேண்டும். இல்லாவிட்டால் தான் அடிக்கடி பல வீனப்பட வேண்டி வரும் என்று தெளிந்தான்.

ஓன்றும் பேசாமல் எழுந்து காலைக் கடன்களை முடித்துக் கொண்டு காரியாலயத்திற்குப் புறப்படுகிறோன். வழி நெடுகலும் இளஞ்சியத்தை நினைத்துக் கொண்டே நடந்து ரெயில்வே ஸ்டேஷனை அடைகிறோன். இளஞ்சியத்தோடு பழகும் போது இப்படி ஒரு காம உணர்ச்சி தனக்கு வர வில்லையே...ஆனால், சந்திரா மட்டும் ஏன் என் கண்களுக்குச் ‘செக்ளி’யாகக் காட்சி தருகிறார்கள் என்று சிந்தித்தான்.

சில பெண்களைப் பார்த்தவுடனேயே ‘செக்ளஸ் லுக்’ இருக்கிறது என்று நன்பர்கள் கதைப்பதைக் கேட்டிருக்கிறார்கள். அந்த லுக்கைத் தான் அடிக்கடி சந்திராவிடம் கண்டு வந்தான். திரைப்படமும் புத்தகமும் மன உணர்வுகளும் புறச் சூழ்நிலைகளும் இணைந்து கிளர்ந்த பொழுது தான் பாவியாகிவிட்ட நிலையை உணர்ந்து மனதுள் வெட்கப்பட்டான். சுத்தமான ஆண்களைக் கூட இந்த செக்ளி யான பெண்கள் கெடுத்து விடுகிறார்களே என்று கலங்கி னன். ஆண்கள் மட்டும் என்னவாம்...தாங்கள் விரும்பிய பெண்களை வலைக்குள் சிக்க வைப்பதற்காக எத்தனை உபாயங்களைக் கையாள்கிறார்கள். மொத்தத்தில் இந்த செக்ளஸ் விவகாரங்களுக்கும் தவறுகளுக்கும் இரண்டு பக்கத்தினருமுமே பொறுப்பாளிகள் தான்.

அன்று காரியாலயத்திற்கு இளஞ்சியத்திடமிருந்து கடிதம் வந்திருந்தது. வரக்காப்பொலையில் இருந்துபோன பிறகு ஏன் பதில் போட வில்லையென்றும் தான் கதைத்த விஷயங்களைப் பற்றி அவனுடைய முடிவு என்ன என்றும் போது தங்களுடைய திருமணத்தை வைத்துக் கொள்

எலாம் என்றும் அவனைக் கேட்டிருந்தாள். செல்லத் துரைக்கு மின்னல் போல முளையில் ஒன்று பளிச்சிட்டது.

தான் இனிமேல் உடல் உணர்ச்சிகளை அடக்கி நல்ல வனுக் வாழ வேண்டுமானால் உருப்படியாக ஒருத்தியைத் திருமணஞ் செய்து அவளோடு வாழவேண்டும். ஆனால், இளஞ்சியத்திடம் தான் செய்த தவறைக் கூறி அவள் அதைத் தெரிந்து கொண்ட பிறகும் திருமணத்திற்குச் சம் மதிப்பாளா என்பதை அறிந்த பிறகுதான் திருமணத்திற்குச் சம்மதிக்க வேண்டும் என்று தீர்மானித்துக் கொண்டான்.

தான் பாவ மன்னிப்புக் கோரவேண்டிய ஒரேயொரு சீவன் இளஞ்சியந்தான் என்பதைக் கருத்தில் கொண்டு அவனுக்குக் கடிதம் எழுதினான். சந்திராவின் பெயரைக் குறிப்பிடாமல் அன்றிரவு ஏற்பட்ட சலனத்தைச் சந்தர்ப்ப சூழ் நிலைகளுடன் விளக்கி உண்மையையும் எழுதி அவனுடைய விருப்பத்தைக் கேட்டிருந்தான்.

கடிதம் எழுதிய கையோடு வேறு அறை தேடுவதற் கான முயற்சிகளிலும் ஈடுபட்டான்.

யோகன் தொடர்ந்து சில்வா வீட்டில் தங்குவதையும் அவன் விரும்பவில்லை. சந்திரா அவனையும் பலவீனங்களை விடுவாள் என்று பயந்தான்.

உண்மையில் சந்திராவைப் போன்ற பெண்களுக்காக அவனுல் அனுதாபப் படுவதைத் தவிர வேறு ஒன்றும் செய்ய முடியவில்லை. தாலி என்ற வேலியைப் போட்டுக் கொண்டு விருப்பமில்லாத குடிகாரக்கொடுமைப்படுத்தும் கணவன்மாரோடு இன்பம் அனுபவிக்க முடியாமல் தவிப் பவர்கள் தங்களுடைய உணர்ச்சிகளை வேறு யாருக்கும் இரையாகக் கொடுப்பதில் என்ன சமூக நஷ்டம் வந்து விட்டது என்று கூட அவன் என்னினான். இப்படியே புதிய கோணத்தில் சிந்தித்தால் கட்டுப்பாடற்ற மிருகங்

களுக்கும் கட்டுப்பாடான மனிதர்களுக்குமிடையே வேறு பாடு தெரியாமல் போய்விடும் என்று பயந்தான்.

அவன் எதிர்பார்த்தது போல மூன்றுவது நாளே இளங்சியத்திடமிருந்து பதில் வந்திருந்தது.

‘நேர்மையான உள்ளத்தோடு உண்மையைச் சொல்லி வருத்தப்படுகின்ற தன்மை எனக்குக் கூட இருந்திருக்காது. ஏன் இல்லை என்றே துணிந்து சொல்வேன். தின மும் மனத்தால் களங்கப்படுவார்களைவிட எப்போதோ ஒரு தடவை உடலால் மட்டும் களங்கப்பட்ட உங்களைக் கையேற்பதில் ஒருவித தடையுமில்லை. உங்கள் வரவுக் காகவே காத்திருக்கிறேன்...’ என்று மிகவும் தெளிவாக அவன் எழுதியிருந்தான். இதைவிட வேறென்ன சமாதானம் வேண்டும் செல்லத்துரைக்கு.

அந்த மாதச் சம்பளத்துடன் வாடகைப் பணத்தைக் கொடுத்து விட்டுத் தான் அறையைக் காலி செய்வதாகவும் நண்பர் ஒருவரின் வேண்டுகோளினால் அவசியம் வேறு இடத்திற்குப் போக வேண்டியிருப்பதாகவும் ஐனவரியில் இடமாற்றம் வரும் என்றும் சாக்குப் போக்குச் சொல்லி சில்வாவிடமிருந்து விடைபெற்றுக் கொள்கிறேன்.

சந்திராவுக்கு உண்மைக் காரணம் புரியாமலில்லை. அவனிடம் தனியாக வந்து மன்னிப்புக் கோருகிறேன்.

‘பரவாயில்லை. இனியாவது தவறு செய்யாமல் இருங்கள். உங்கள் கணவரைத் திருத்தி நல்வழிப் படுத்த வேண்டியது உங்கள் பொறுப்பு. என்னையும் நீங்கள் மன்னித்து விடுங்கள். நடந்தவற்றைக் கணவோல மறந்து விடுங்கள்.’

அவனிடமும் விடைபெற்றுக் கொண்டு அறையில் இருந்த சகல சாமான்களையும் சிறிய லொறியில் போட்டுக் கொண்டு வத்தளையில் தான் பார்த்திருந்த புதிய அறைக்குச் செல்கின்றேன்.

வத்தளை வீட்டில் பெண்கள் யாருமே கிடையாது. அது ஆண்களுடைய குடியிருப்பு. ‘சம்மறி’ என்று சொன்னால் பொருந்தும்.

செல்லத்துரை தான் அறைமாறிய விஷயத்தை எப்படியும் யோகனுக்குத் தெரிவிக்க நினைத்தான்.

லெக்சன் விஷயங்கள் மும்முரமாக நடந்து கொண்டிருப்பதாக இராசையா எழுதியிருந்தான். செல்லத்துரைக்கு லெக்சனில் நம்பிக்கையில்லை என்றாலும் சும்மா வேடிக்கை பார்க்கவும் முத்துச்சடையற்றை லெக்சன் ஸ்ரண்டுகளை முறியடிக்கவும் விரும்பினான்.

அன்றிரவு மெயில் வண்டியில் யாழ்ப்பாணம் போவது என்று தீர்மானித்தான்.

ஊருக்குப் போனால் யோகனிடம் புதிய அறை விஷயத்தையும் சொல்லலாம் என்று நினைத்தான். இளஞ்சியத்தின் கடிதத்திற்கும் பதில் எழுதவேண்டுமே என்ற நினைப்புடன் மளமளவென்று காகிதத்தை எடுத்து எழுத ஆரம்பித்தான். ஊருக்குப் போய் வந்ததும் ஒரு நல்ல முடிவோடு வரக்காப்பொலக்கு வந்து சந்திப்பேன் என்று எழுதினான்.

அன்று மெயில் வண்டி எண்ணற்ற சுமைகளுடன் செல்லத்துரையையும் காவிக் கொண்டு இருளைக் கிழித்துக் கொண்டு வட இலங்கையை நோக்கி ஓடியது.

9.

ஊரில் செல்லத்துரையைக்கண்ட வர்கள் அவளை லெக்சனுக்கு அலுவல் பார்க்கத் தான் வந்திருக்கிறான் என்று நினைத்தார்கள்.

இராசையாவும் யோகனும் மற்ற நண்பர்களும் வீடு வீடாகச் சென்று வாக்குக் கேட்டார்கள். அவர்கள் சென்ற இடமெல்லாம் நல்ல வரவேற்பு இருந்தது.

ஊரில் நெசவுத் தொழில் செய்கின்ற பெண்கள் தங்களுடைய நெசவுப் பள்ளியில் ஏற்கனவே இராசையாவை ஆதரிப்பது என்று தீர்மானம் போட்டிருந்தார்கள். ஏனென்றால் நெசவுப் பள்ளி ஆரம்பிக்கப்பட்டபோது அரசாங்க அதிபரையும் சமூக சேவைகள் அமைச்சரையும் கூப்பிடுவித்து அப் பள்ளிக்காக மூவாயிரம் ரூபாய் பெறு மதியான சாதனங்களைப் படிப்பகத்து இளைஞர்கள்தான் பெற்றுக் கொடுத்தார்கள்.

நெசவுப் பள்ளியில் ஒரு மாதர் சங்கம் ஆரம்பிக்கப் பட்டிருந்தது. அச்சங்க உறுப்பினர்கள் அனைவரும் இராசையாவை ஆதரிக்கும்படி ஊரில் பிரசாரம் செய்து வந்தார்கள்.

செல்லனின் சமூகத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் அவனை முத்துச்சடையரின் கையாள் என்றும் கூலிப்படை என்றும் கேலி செய்து வந்தார்கள், தங்களோடு எந்தவித வித்தியாசமும் பாராட்டாமல் பழகுகிற இராசையாவையும் படிப்பகத்துப் பொடியளையும் அவர்கள் ஆதரிப்பதாக வாக்குறுதி கொடுத்தார்கள்.

தேர்தலுக்கு முன்னால் ஊரில் இளைஞர்கள் கூடி நாடகம் ஓன்று போட்டார்கள். அதில் முத்துச்சடையர் போன்ற கதாபாத்திரம் ஓன்றையும் அவரது வால்பிடி களான சாராயத் தம்பர், மலட்டுக் கந்தையர், விதானையார், தர்மகர்த்தா முதலியவர்களைப் பிரதிபலிக்கும் நடிகர்களையும் ஏற்பாடு செய்தார்கள். வைரவர் கோயில் முன்றலில் இந்த நாடகம் வெகு விமரிசையாக நடைபெற்றது.

தங்களுக்கு எதிராக இந்த நாடகம் நடிக்கிறார்களாம் என அறிந்த முத்துச்சடையர் வயுட்ஸ்பீக்கர் பேரிற்றைச்

சாட்டி நிற்பாட்டலாம் என்று அவசரம் அவசரமாகப் பொனிசுக்கு ஒடினர். ஆனால், அங்கே வேளைக்கே உத்தரவு வாங்கப்பட்டிருந்ததைக் கண்டு சலிப்புடன் திரும்பினார். ஊரே தமக்கு எதிராகத் திரண்டு நிற்பதாக என்னிச் சினந்தார். எவ்வளவு காசைச் சிலவழித்தும் இராசையா வைத் தோற்கடிச்சு உந்த வாலுகளின்றை கொட்டத்தை அடக்கவேணும் என்று கங்கணம் கட்டிக்கொண்டார்.

சாராயத் தம்பர் நாடகத்தைக் குழப்புவதற்குச் சதித் திட்டம் ஒன்றை உருவாக்கினார்.

படிப்பகத்து இளைஞர்கள் நாடகம் முதலிய கலைகளில் மிகவும் கெட்டிக்காரர்கள். தண்ணிமுறிப்பில் நடைபெற்ற நாடக விழாவொன்றில் இவர்களைடய நாட்டுக் கூத்து ஒன்று முதலாவது பரிசு பெற்றது.

நாடகத்திற்கு லீட் எஞ்சின் பிடித்திருந்தார்கள். பெளர்ன்மி நிலவு பாஸ் போலப் பொழிந்துகொண்டிருந்தது. இரவு எட்டு மணிக்கே சனங்கள் வரத் தொடங்கிவிட்டார்கள். இரவு பூராவும் இருந்து பார்ப்பதற்காக இவர்களில் பலர் சிறு ஓலைத் தடுக்குகளையும் சாக்குகளையும் கொண்டுவந்தார்கள். சுடு புழுதியில் இருந்து பார்ப்பது சுவாத்தியத்துக்கு ஒவ்வாதது என்பதால் அநேகர் இப்படிச் செய்தார்கள்.

யோகனும் நாடகத்தில் நடிக்கிறுன் என்பதை அறிந்த கசந்தி, தானும் எப்படியும் நாடகத்திற்குப் போக வேண்டும் என்று விரும்பினார். அப்பாவின் கோபத்திற்கு ஆளாகவேண்டி வரும் என்பதும் அவனுக்குத் தெரியும். லெக்சனை மையமாக வைத்துத்தான் நாடகம் என்பதும் நிச்சயமாகத் தகப்பனாருக்கு நல்ல கழட்டல்கள் விழும் என்பதும் அவனுக்குத் தெரியும். பதவி பதவி என்று அவாப்படுகிறவர் நல்லாய் வேண்டி முறியட்டும் என்று பேசாமல் இருந்தாள்.

செல்லம்மாவிடம் நாடகத்தைப் பற்றிப் பிரஸ்தா பித்தாள். செல்லம்மாவுக்கு மட்டும் என்ன... மற்றப் பெண் களைப் போல நாடகம் பார்க்க ஆசைதான்.

படிப்பகத்துப் பொடியள் எண்டாலே துள்ளிக் குதிக் கிறவர் அவங்கட நாடகம் பார்க்க விடுவரோ என்று பயந்தாள்.

சுகந்தி தாய்க்கு ஐடியா கொடுத்தாள்.

நாங்கள் முன்னால் இருந்தால்தான் அவங்கள் அப்பர் வைக் கண்டபடி தாக்கிப் பேசமாட்டாங்கள். அங்கை நடப்பதை மற்றவை சொல்லி அறிவதை விட நாங்களே போய் உளவு பாப்பம் எண்டு அப்பாவிடம் சொல்லும்படி தாய்க்கு ஏவினால்.

செல்லம்மாவும் மகளுடைய புத்தியை மெச்சினான்.

முத்துச்சடையரிடம் இந்த யோசனை சொல்லப்பட்டது. முதலில் யோசித்தாராயினும் பிறகு ஏதோ நினைப் பில் சரியென்று சொல்லிவிட்டார்.

சுகந்திக்குச் சுவீப் விழுந்தது போலாயிற்று.

பரபரவென்று நாடகத்திற்குப் போவதற்காகத் தன்னை அலங்கரிக்கத் தொடங்கினான். என்ன புடவை கட்டினால் யோகன் அத்தானுக்குப் பிடிக்கும் என்று மனதை அலட்டிக்கொண்டாள். அவளுடைய சிவப்பு நிறத்திற்கு எடுப்பான ரேஸ் கலர் சாறி அணிந்து இரட்டைப் பின்ன ஒடுடன் நெற்றியில் குங்குமமும், தலையில் பூவுமாக அலங்கார பூஸிதையாகக் காட்சியளித்தாள். செல்லம்மாவுக்கு சேலை கட்டிக்கொண்டு வந்த மகளைப் பார்த்தபோது உடம்பெல்லாம் பூரித்தது. கூடிய விரைவில் அவளது திருமணத்திற்கு ஏற்பாடு செய்யவேண்டும் என்று எண்ணி னாள்.

இருவரும் வைரவர் கோவில் வெளி மண்டபத்தில் கூட்டுக்கொட்டகை தெரியத்தக்கதாகப் பெண்களோடு

பெண்களாக அமர்ந்துகொண்டார்கள். தங்களுக்கு முன் வை இரண்டு நிரை தள்ளி நூனம் மாமி உட்கார்ந்தி ருப்பதைச் சுகந்தி அவதானித்தாள். சன்ற பொழுதிற் பெரிதுவக்கும் தாயல்லவா...அத்தான் நடிப்பில் கெட்டிக் காரர் என்பது அவளுக்குத் தெரியும். கல்லூரி நாடகங்களிலும் முன்னர் ஊரில் நடைபெற்ற நாடகங்களிலும் அவர் முக்கிய பாகமேற்று நடித்திருப்பதை அறிவாள். சட்டக் கல்லூரித் தமிழ் மன்றத்திலும் அவர் இலக்கியச் செயலாளராகத் தெரிவு செய்யப்பட்டார் என்று பத்திரிகையில் படித்திருந்தாள். இராசையாவும் நல்ல நடிகள். சில காலத்திற்கு முன்பு இவர்கள் 'நவீன மயான காண்டம்' என்று ஒரு சுத்தை நாட்டுக்கூத்தாக ஆடினார்கள். அதைச் சுகந்தி பார்த்திருந்தாள். இராசையா சந்திரமதிக்கும் யோகன் அரிச்சந்திரனுக்கும் நடித்தார்கள். நவீன அரிச்சந்திரன் மயானத்தில் லோங்ஸ் போட்டுச் சப்பாத்துகள் அணிந்து ஓர் போர்வீரனைப் போலத் துப்பாக்கியுடன் சுடலீ காப்பதாக அதில் வருகிறது. ஒரே நகைச்சுவையும் சிறந்த நடிப்பும் கொண்ட அந்த நாடகம் பின்னர் குரும்ப சிட்டி நாடகப் போட்டியோன்றில் தங்கப் பதக்கம் பரிசுபெற்றது.

இத்தனை பிரக்கியாதிகளையும் சனங்கள். தங்களுக்குள் பேசிக்கொண்டே கொட்டகையை மிகவும் ஆவலோடு பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள். இரவு ஒன்பது மணிக்கு நாடகம் என்றால் பத்து மணிக்குத்தான் கொட்டகைக்குள் இருந்து பாட்டுச் சத்தம் பிறக்கும். பிறகு பத்தரை மணிக்கு நடிகர்கள். மேடையில் தோன்றுவார்கள்.

படிப்பகத்து இளைஞர்களுடைய நாடகத்தின் தலைப்பு 'ஜியா வாக்குக் கேட்கிறோர்'.

வாக்குக் கேட்க வரும் தலைவராக யோகன் நடிக்கிறுன். நாடகம் இன்னும் ஆரம்பமாகவில்லை. இதோ

னும் சில நிமிட நேரங்களில் ஆரம்பமாகப் போகிறது என்று திரையின் பின்னால் ஒலிபெருக்கியில் அறிவிப்புக் கொடுக்கிறார்கள்.

இதற்கிடையில் வீணக்காரரும் மத்தளக்காரரும் விளாசு விளாசென்று விளாசித் தள்ளுகிறார்கள். ‘சத்திய பாமா கதவைத் திறவாய்...’ என்று உச்சஸ்தாயியில் பாடுகிறார் வீணக்காரர். கால்களினால் இவர் காற்றை அடித்தபடியே தையல் மிழின் போன்ற வீணப்பெட்டியை இயக்கிக்கொண்டிருக்கிறார். சுருதிக் கட்டைகளில் அவரது விரல்கள் நர்த்தனமாடுகின்றன. திடீரென்று கொட்டகையின் முன் சீன் திறக்கிறது. ஐயா மேடையில் தோன்றி லெக்சர் அடிக்கிறார். மைக்கின் முன்னால் நின்று பேசுகிறார். அடிக்கடி மைக்கைத் தட்டிப் பார்க்கிறார். தொன்றையைக் கணக்கிறார். சால்வையைத் தூக்கித் தோளில் போடுகிறார். பிறகு ஆரம்பிக்கிறார். “மகாஜனங்களே... இந்தக் கிராமசபைத் தேர்தலுக்கு என்னை அனுப்பி வைத்தீர்களானாலும் உங்களுடைய இப்போதைய கொஞ்ச நஞ்ச உரிமைகளையும் நான் பறித்துக் கொடுப்பேன். கிரா மத்துக்கென்று நல்ல சுடலை ஒன்று அமைக்க முயற்சி செய்வேன். இந்தச் சுடலையைச் சுற்றிச் சுவர் எழுப்பு வேன். சுடலையின் இரு மருங்கிலும் அழகான பூக்கள்று கலை நாட்டி அதை அழகாக வைத்திருக்கவும் சுடலைக்கு ஒரு காவலாளியை நியமிப்பதன் மூலம் இக் கிராமத்து இளைஞர்களின் வேலையில்லாத் திண்டாட்டத்தைப் போக்கவும் நகுந்த நடவடிக்கை எடுப்பேன். சுடலையைத் திருத்தும் பணத்தில் என் சொந்தத் தேவைக்காகக் கையாடல் செய்யவோ அல்லது சீமெந்து, கல், மண் வகைகளை எனது வீட்டில் பறிப்பிக்கவோ முனையமாட்டேன்” பலத்த கர்கோஷத்தினிடையே ஐயா தொடர்கிறார்.

திடீரென்று ஸிட் அணைகிறது. பொல பொலவென்று சுது கற்கள் மேடையை நோக்கி வீசப்படுகின்றன.

சனங்கள் திகிலடைந்து பரபரப்புடன் வீடுகளை நோக்கி ஒடுகிறார்கள். நாடகம் குழம்பிலிருகிறது.

சாராயத் தம்பரும் கந்தையரும் கற்களை வீசிவிட்டுக் கோயில் உள் மண்டபத்தினுள் அதுவும் மடைப்பள்ளிக் குள் போய் ஒளிந்துகொண்டார்கள். மடைப்பள்ளித் திறப்புகளில் ஒன்று கோவில் பூசகரிடமும் மற்றது தர்மகர்த் தாவிடமும் இருக்கும். இந்தச் சதி நாடகத்திற்குச் சூத்திர தாரிகளில் தர்மகர்த்தாவும் ஒருவர்தான்.

யோகனுக்கு மண்டையில் நல்ல காயம். ரத்தம் பீறிட்டுக் கொப்பளித்திருந்தது. உடனே ஆஸ்பத்திரிக்கு எடுத்துச் சென்றார்கள். பக்க வாத்தியக்காரர்கள் வந்த காரி வேயே அவனை ஆஸ்பத்திரிக்குக் கொண்டு போனார்கள். இராசையாவும் வேறு இளாஞர்களும் கல்லெறிந்தவர்களை தேடிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

தம்பர் லைட் எஞ்சின் வயரொன்றை இழுத்து அறுத்து விட்டிருந்தார். அதை முதலில் கண்டுபிடித்ததுச் சரி செய்து லைட்டைப் போட்டார்கள். பிறகு கல்லெறிந்தவர்கள் யாராக இருந்தாலும் கொலை நடக்கும் என்று கறுவிக் கொண்டே தேடல் வேட்டையை ஆரம்பித்தார்கள். கோவில் உள் பிரகாரத்திலும் வெளி வீதியிலும் பூங்கொல்லைக்குள்ளும் தேடினார்கள். தீர்த்தக் கேணியடி, தேர் முட்டியடி என்று எதிரிகள் ஒளியக்கூடிய இடமெல்லாம் தேடினார்கள்.

மடைப்பள்ளிக் கதவு உட்புறமாகப் பூட்டப்பட்டிருந்ததால் அதற்குள் யாரும் போகக்கூடும் என்ற சந்தேகம் ஏழவில்லை.

இராசையாவும் இளாஞர்களும் உள் மண்டபத்தின் தூண்களைச் சுற்றித் தேடிக்கொண்டு வருகையில் திடைரென்று மடைப்பள்ளிக்குள் பாளைகள் தட்டுப்பட்டு உருஞும் சத்தம் கேட்டது. தம்பர் ஒளித்திருந்த கிடாரத்து

ஒன்று சுவரோடு சரிந்து உருண்டு பெருத்த சப்தத்தை ஏற்படுத்தியது.

‘உதுக்கைதான் நிக்கிருங்கள் மச்சான்’ ஒருதன் கத்தம் போட்டான்.

‘மடைப்பள்ளிக் கதவு பூட்டியிருக்கு.....என்னையுடைய உள்ளை போவங்கள்...’

“வாருங்கோடா வெளியாலே...”

திடீரென்று கோவிலின் வெளி வீதிக்குச் சிலர் ஓடிப் போய்க் காவல் நின்றூர்கள். ஒடு கழற்றித் தப்பி ஓடினாலும் பிடிப்பதற்கு ஆயத்தமாக நின்றூர்கள். இராசையாகதவைத் தள்ளிப் பார்த்தான். திறக்கவில்லை. உள்பக்கமாகப் பூட்டு இருப்பதை உணர்ந்துகொண்டான்.

‘யாராவது ஓடிப்போய் ஜெயரைக் கொண்டு வாருங்கோ.....இல்லாட்டில் கோயில் மணியத்திட்டை ஒடுங்கோ...அவையிட்டத்தான் திறப்பு...’

‘அப்ப அவைதான் உள்ளை நிக்கினமோ...டேய் மணியம் வாடா வெளியாலே...’ ஒருவன் கத்துகிறுன்.

சாராயத் தம்பருக்கு வெறியெல்லாம் முறிந்து பயம் பிடித்துவிட்டது. எப்பிடியும் இண்டைக்குத் தங்களைச் சம்பல போட்டுவிடுவார்கள் என்று நம்பினார். தம்பரின் பேச்சைக் கேட்டு மடைப்பள்ளிக்குள் ஒளிந்துகொண்டது எவ்வளவு மடவேலை என்று கந்தையர் நினைத்தார்.

‘எப்பிடியும் கதவைத் திறக்கத்தான் வேணும். அவங்கள் இல்லாட்டால் இடிச்சுக்கொண்டு வந்திடுவான்கள்’ தம்பரிடம் சொன்னார்.

‘என்ன நடந்தாலும் நான் அசையமாட்டன். விதானையாரும் பொலிசும் வந்திடுவான்கள். நீ பேசாமல் இரு. வரும் வரைக்கும் ஒருமாதிரித் தாக்காட்டுவம்.’

கல்லெறிந்து நாடகம் குழப்பியவர்கள் மடைப்பள்ளியறைக்குள் ஒளிந்திருப்பது சனங்களுக்குப் பரவிவிட்டது.

இதற்கிடையில் இளாஞர்கள் ஆத்திரம் தாங்காது அரும்புக் கம்பி போட்டுப் பூட்டைக் கிண்டிக்கொண்டிருந்தார்கள். எல்லோரும் சேர்ந்து கதவைத் தள்ளி உடைத்தார்கள்.

இராசையா வெளியே யாரும் ஓடாமல் பார்த்துக் கொண்டான்.

முதல் அடி தம்பருக்குத் தலையில் விழுந்தது.

“ஐயோ.....அடிக்காதையுங்கோ.....என்னை விட்டிடுங்கோ....”

அடுத்த அடி கந்தையருக்குத் தோள்பட்டையில் படுகிறது. இளாஞர்கள் எல்லோரும் சேர்ந்து மொங்கு மொங்கென்று மொங்குகிறார்கள். இருவரையும் வெளியே இழுத்து ஸீட் வெளிச்சத்தில் கொண்டு வருகிறார்கள்.

மறுபடியும் அடி நடக்கிறது. இருவருக்கும் வாய்களி லிருந்தும் மண்ணைகளிலிருந்தும் இரத்தம் ஒழுகுகிறது. மறுபடியும் அடிக்க முயற்சிக்கிறார்கள். அவர்களைச் சாக்காட்ட வேண்டாம் என்று இராசையா தடுத்துவிடுகிறேன்.

முத்துச்சடையர்தான் தங்களை ஏவிவிட்டது என்பதை இளாஞர்களிடம் அவர்கள் ஒப்புக்கொள்கிறார்கள். இதற்குள் முத்துச்சடையரும் விதானையாரும் மணியமும் பொலிசுவோடு வருகிறார்கள்.

கம்பிகளோடு நின்ற சில இளாஞர்களைப் பொலிசார் ஜீப்பில் ஏற்றுகிறார்கள். தம்பரும் கந்தையரும் ஆஸ்பத்தி ரிக்கு ஏற்றப்படுகிறார்கள். இராசையா ஒடி ஒளிந்துவிட்டான். இராசையாவை ஒளியும்படி இளாஞர்கள்தான் கூறி ஞார்கள். என்ன கஷ்டம் வந்தாலும் அவன் லெக்சன் கேட்பது தடைப்படக் கூடாது என்று அவர்கள் வாதாடினார்கள்.

10.

ஊரில் நடந்த கலவரங்கள் ஒன்றும் செல்லத் துரைக்குத் தெரியாது. அவன் அன்று இரவு யாழிப் பாணத்திற்கு இயக்கக் கூட்டம் ஒன்றிற்குப் போயிருந்தான். ஊர் லெக்சன் வேலைகளில் தான் மும்முரம் காட்ட அவன் விரும்பவில்லை. தான் நம்பிக்கை வைக்காத ஒன்றில் ஏன் வக்காலத்து வாங்க வேண்டும் என்பதே அவன் நினைப்பாக இருந்தது.

முத்துச் சடையரின் ஆட்கள் திட்டமிட்டு நாடகத் தைக் குழப்பியதும் கலவரம் ஏற்படுத்தியதும் அவனுக்கு அடியோடு பிடிக்கவில்லை. இந்த நாட்டில் ஒருவர் தங்க ஞடைய கருத்தைச் சொல்வதற்கு மற்றவர்கள் ஏன் தடையாக இருக்க வேண்டும். மாற்றுக் கருத்துக்களைக் கேட்க விருப்பமில்லாதவர்கள் பேசாமல் விடுகளில் இருக்கலாமே என்று எண்ணினான். மறுநாள் காலை அவன் யாழிப்பாணத்திலிருந்து வந்ததும் முதல் வேலையாக யோகளை ஆஸ்பத்திரியில் போய்ப் பார்த்தான், அவனுக்கு ஆபத்தாக ஒன்றும் இல்லை. மண்டையில் சிறுகாயம் மட்டும் ஏற்பட்டிருந்தது.

‘இப்பவே மேடைகளில் காயம்பட்டு நீ பெரிய அரசியல் தலைவருகிறுய்’ என்று யோகளைப் பார்த்து கேள்பண்ணினான்.

‘அருமந்த நாடகம் குழம்பிவிட்டது தான் எனக்குக் குவலை’.

‘என் சுகந்தி உன் நடிப்பைப் பார்க்கவில்லையே என்று கவலையா’ மறுபடியும் சிரிப்பு—

‘ஓம் மச்சான்..... அண்டைக்குக் கோயில் வெளி மன்ற குணேட சுகந்தி வந்து இருந்ததை நான் முதலி

லேயே பார்த்திட்டன். கலவரத்துக்கை அவள் என்ன கண்டப்பட்டாளோ தெரியாது.

‘ஆஸ்பத்திரிக்கு வந்து பார்த்தவளோ...’

‘மாமா விடமாட்டார் கொன்று போடுவார்’

‘சரி சரி... நான் பொலிஸ் ஸ்டேஷனுக்குப் போக வேண்டும்.’ செல்லத்துரை விடைப் பெற்றுக் கொண்டு மற்ற இளைஞர்களைப் பார்ப்பதற்காகப் பொலிஸ் ஸ்டேஷனுக்குப் போகிறோன்.

றிமாண்டில் அவர்களைக் காணுகிறோன். அவனைக் கண்டதும் அவர்கள் எப்படியும் தாங்கள் வரும் வரையில் இராசையாவுக்கு உதவியாக நின்று வெக்சனை வெல்லும் படி கேட்டுக் கொள்கிறார்கள்.

செல்லத்துரை இன்ஸ்பெக்டருடன் கதைத்து அவர்கள்மீது குற்றம் இருந்தால் வழக்குத் தொடரும்படியும் இப்போது பிணையில் விடும்படியும் கேட்கிறோன். அடிவாங்கிய தம்பரும் கந்தையரும் உயிருக்கு ஆபத்தில்லாமல் இருந்தால் அவர்களை பிணையில் விடுவதற்குத் தனக்கு ஆட்சேபனை இல்லை என்று இன்ஸ்பெக்டர் தெரிவித்தார்.

செல்லத்துரை அவரைத் தன்னுடன் ஆஸ்பத்திரிக்கு வரும்படியும் கல்லெறி பட்டுக் காயமடைந்த யோகணையும் மற்றச் சதிகாரர்களையும் பார்க்கும்படியும் வேண்டினான். அவனுடைய கௌரவமான பேச்சுக்கும் வேண்டுகோளுக்கும் இன்ஸ்பெக்டர் பணிந்தார். செல்லத்துரை ஒரு தொழிற்சங்கவாதி என்பதும் பல பிரமுகர்களுடன் தொடர்புள்ளவன் என்பதும் அவருக்குத் தெரியும். அவன் சார்ந்துள்ள இயக்கந்தான் அவரை வெறுப்புக் கொள்ளச் செய்தது. நல்ல மூளைசாலிகளான இளைஞர்களைல்லாம் ஏதாவது இயக்கங்களில் சேர்ந்து கொண்டு பொலிஸாருக்குத் தலையிடியைக் கொடுக்கிறார்களே..... என்று அவர் என்னுவதுண்டு.

ஆஸ்பத்திரிக்கு வந்து நேரடியாகப் பார்வையிட்டுத் தம்பரும் கந்தையரும் பிழைத்துக் கொண்டார்கள் என் பதை அறிந்ததும் இன்ஸ்பெக்டர் இளைஞர்களைப் பிளையில் செல்ல அனுமதிக்கிறார். இன்ஸ்பெக்டர் அவர்களை றிமான் டில் இருந்து விடுவித்தது சடையருக்கு அவ்வளவாக விருப்பம் இல்லை. மேலதிகாரிகளுக்கு உடனே புட்டிசம் எழுதுகிறார். விதானையும் மணியரும் சேர்ந்து இருபது முப்பது கள்ளக் கையெழுத்துக்களைப் போட்டு அனுப்புகிறார்கள்.

யோகனுக்கு மண்டையில் காயம் ஏற்பட்டதும் சுகந்தி துடியாய்த் துடித்துப் போனாள். ஸிட்டுகளும் அனைந்து சனங்கள் பரபரப்புடன் கலையத் தொடங்கியபோது, செல்லம்மாவும் அவளுடைய கையைப் பிடித்துத் தரதரவென்று இழுத்துக்கொண்டு அவசரம் அவசரமாக வீட்டுக்கு ஓடினாள்.

‘இந்தப் பாழ்ப்பட்ட வெக்சன் வருவதனாலேதான் இந்த வினையெல்லாம் வருகுது..... ஆரோ இவற்றை ஆக்கள் தான் கூட்டம் குழப்பிப் போட்டான்கள்’ என்று அவள் பரிபூரணமாக நம்பினாள். இனித் தொடர்ந்து என்னென்ன கலாட்டா நடக்குமோ என்று பயந்தாள். இந்தக்கலவரங்களுக்கிடையில் இவருக்கு ஏதும் நடந்திட்டால்..... நினைக்கவே அவளுக்கு நெஞ்சைக் குலுக்கியது. தானுண்டு தன்பாடுண்டு எண்டு வியாபாரத்தோட் இருந்தவருக்கு வெக்சன் வெறியை இந்த விதானையும் மணியமும் தான் மூட்டிவிட்டிருக்கிறார்கள். அவங்கள்தான் இந்தப் பொடியளிட்டை அடிவாங்கித் தெளியவேணும் என்று நினைத்தாள்.....

யோகனை ஆஸ்பத்திரிக்கு ஏற்றிக் கொண்டு போகிறார்கள் என்று கேள்விப்பட்டதிலிருந்து சுகந்தி சோர்வாகவே காணப்பட்டாள். அவள் சாப்பிடவேயில்லை. தான் எப்படியும் ஆஸ்பத்திரிக்குப் போய் பார்க்க வேண்டும் என்று மாடிடன் அடம் பிடித்தாள்.

முத்துச்சடையர் மகளின் விருப்பம் அறிந்து பாம் பாகச் சிறினர்.

‘என்னை அவன்கள் நாடகம் போட்டுத் தெருத் தெரு வாக மானங் கெடுத்துருங்கள்.....அவவுக்கு அவையோடு ஒரு காதல்.....பாசம்.....வெட்டிப் போடுவேன் வெட்டி...’ என்று குதித்தார்.

‘அண்டைக்கு அவை ரண்டுபேரும் வைரவர் கோயி வடியிலை சந்திச்சுக் காதல் வசனம் பேசினதைத் தம்பன் கண்டதெண்டு சொன்னவன்.....நான் அப்பவே கேட்காமல் விட்டதுதப்பெண்டு இப்பதான்புரியது.....உனக்கு நான் வேணுமெண்டால் இனிமேல் நீ யோகஞ்சே பேசக் கூடாது. பார்க்கப் போகவும் கூடாது. மீறினால் உன்றை படிப்பை நிற்பாட்டிப் போட்டு ஆரும் வந்தவன் வரத் தானைக் கொண்டு வந்து தாவியைக் கட்டுவிப்பன்..... சொல்லிப் போட்டன்..... ஒ...’ பொரிஞ்சு தள்ளிவிடுச் சாப்பிடாமலேயே போய்விட்டார்.

செல்லம்மாவுக்கு ஒரே பிரச்சினையாகிவிட்டது.

கணவனும் மகளும் கீரியும் பாம்பும் போல நடந்து கொண்டது அவனுக்கு மனசை என்னவோசெய்தது. கணவனுடைய பக்கத்தில் கொஞ்சம் கூட நியாயம் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. ஆனாலும் என்ன செய்வது, சடையர் தான். தான் பிடித்த முயலுக்கு மூன்று கால்கள் என்று நிற்பவராச்சே.....

முத்துச்சடையர் வீட்டிலிருந்து பிறைவேற்றாகத் தமபருக்கும் கந்தையருக்கும் சாப்பாடு போகிறது. முட்டை இறைச்சி எண்டு நல்ல சத்தான சாப்பாடுகள் போகின்றன. கூடவே சோடாப் போத்தவில் சாராயமும் போகிறது. ஆஸ்பத்திரி நர்ச்சகலை ஏமாற்றிவிட்டுத் தம்பர் சாராயத்தை வெளுத்துக் கட்டுகிறார். சில வேளைகளில் அடிகாயங்களுக்கும் தடவிழ்விடுகிறார்.

லெக்சனுக்கு முன்னால் சொல்லி வைத்தாற்போல் நான்கு நாட்களுக்குள் தம்பரும் கற்றையரும் ஆஸ்பத்திரி யால் வந்துவிடுகிறார்கள். யோகன் மூன்றும்நாளே போய் விட்டான்.

முக்கியமான இந்த நாட்களை இரண்டு தரப்பினரும் வீடு வீடாகச் சென்று பிரசாரம் செய்வதிலும் நோட்டைகள் கொடுப்பதிலும் செலவழிக்கிருார்கள். முத்துச்சடையர் விதானையின் யோசனைப்படி பாங்கிள் போட்ட பணத்திலிருந்து இருபதினையிரம் ரூபாஜவ லெக்கன் செலவுகளுக்காக எடுத்து வைத்திருக்கிறார். வென்றவுடனும் சேர்மானுக்குக் கேட்பதென்றும், அந்தப் பதனியையும் எடுத்து விட்டால் பிறகு செலவழித்த காக்களை விரைவில் மீட்டு விடலாம் என்றும் ஆசை காட்டியிருந்தார்கள்.

லெக்சனுக்கு முதல் நாளிரவு தம்பரும் மணியம் ஆட்களும் வீடு வீடாகச் சென்று சாராயமும் சேலைகளும் கொடுக்கிறார்கள் என்பதையும் சாராயத்துக்குப் பலர் திரும்பிவிட்டதாகவும் சில நண்பர்கள் கொண்டு வந்த செய்தியை இராசையா அறிகிறன்.

லெக்சனுக்காகத் தான் ஒரு சதமேனும் செலவழிக்கப்போவதில்லை என்று அவன் நண்பர்களிடம் சொல்கிறார்கள். சிலர் மலிவான சாராயம் வேண்டுமா என்ற வாங்கிக் கொடுப்போமா.....என்று சலனத்துடன் கேட்கவே, ‘மடையன்களே..... பிறகு எங்களுக்கும் அந்த நாயனுக்கும் வித்தியாசம் தெரியாமல் போய்விடும். இப்ப நாங்கள் எப்பிடியும் அவங்கள் சாராயம் கொடுக்கிறதை நிற்பாட்ட வேணும். நீங்கள் போய் வைரவர் கோயில் சந்தியிலை நின்டு வாற சாராயக் காரை எப்பிடியும் மறிச்சுப்போடுங்கோ.....அவங்களை வெருட்டித் திருப்பி அனுப்ப வேணும்.’’

அப்படியே தீர்மானித்துக் கொண்டார்கள். இரவு 12 மணி வரையில் வைரவர் கோயிலடியில் வைத்துத்

தம்பர் சாராயம் கொண்டு திரியும் காரை மடக்கி விடுகி ரூர்கள். தொடர்ந்து சாராயம் கொடுத்தால் உயிருக்கு ஆபத்து என்று வெருட்டினார்கள். சாராயப் போத்தல் சாக்கைப் பறித்துக் கொண்டு காரையும் தம்பரையும் அனுப்பி வைத்தார்கள்.

செல்லன் கடைசி நேரத்தில் தன்னுடைய சில ஆதர வாளர்களையும் கூட்டிக் கொண்டு சிறுபான்மைச் சமூகத் திடம் போய் முத்துச்சடையருக்கே வோட்டுப் போடும்படியும் எப்பிடியும் இராசையாவை வெல்லவிடக்கூடாதென்டும் பிரசாரம் செய்து வந்தான். இந்தத் திட்டத்தில் தானே முத்துச்சடையர் அவளைக் கொண்டு நியமனப் பத்திரம் தாக்கல் பண்ணுவிச்சவர்.

முன்னேறி வருகின்ற தங்களுடைய சமூகத்தில் செல்லனைப் போன்ற காட்டிக் கொடுப்பவர்களும் துரோக சிந்தனையுள்ளவர்களும் இருக்கிறார்களே என்று சிலர் வேதனைப்பட்டனர்.

அவர்கள் பகிரங்கமாகவே இராசையாவுக்காகப் பேசியும் ஆதரவு தேடியும் வந்தனர். இராசையாவின் கொள்கை களும் செயல்திட்டங்களும் அவர்களுக்கு மிகவும் பிடித்திருந்தன. இராசையா தனது தகப்பஞர், பாட்டஞர் முதலியவர்களைப் போல அவர்களைக் கீழ்ப்பட்டவர்களாகவும் அடிமைகுட்டிகளாகவும் மதிக்காமல் மனிதர்கள் போல நடத்திவந்தான்.

களவாகச் சாராயம், சேலை கொடுப்பதை முறியடித்தபடிப்பகத்து இளாஞர்கள் மறு நாள் காலையிலேயே வாக்குச் சாவடிக்கு ஆட்களை அனுப்புவதற்குரிய ஏற்பாடுகளையும், செயல்திட்டங்களையும் கவனித்தனர். கள்ள வோட்டுப் போடுவதைக் குறைப்பதற்காகத் தமது ஆதரவாளர்கள் முதலிலேயே போய் துண்டுகளைப் போட்டுவிட வேண்டும் என்றும் முதியவர்களைக் கைத்தாங்கலாகவும் முடியமானால் காவிக்கொண்டும் வந்து வாக்கை அளிக்கச் செய்ய வேண்டும் என்றும் முடிவு செய்தனர்.

முத்துச்சடையர் தன் னுடைய லொறியைக் குருநாக் குக்கு அனுப்பிச் செவ்விளநீர்க் குலைகளுக்கு ஏற்பாடு செய்திருந்தார். அவருடைய பந்தலுக்குச் செல்பவர்கள் இளநீர் அருந்திவிட்டு வாக்களிக்க வேண்டும் என்பது ஏற்பாடு.

படிப்பகத்து இளாஞ்சிருகள் மிகவும் சுறுசுறுப்பாக இயங்கத் தொடங்கினார்கள். வாக்களிப்பு நிலையம் அவ் ழூர்ப் பன்னிக்கூடத்தில் அமைக்கப்பட்டிருந்தது. காலை எட்டு மணிக்கே வாக்களிப்பு ஆரம்பமாகிவிட்டது.

முத்துச்சடையரும் இராசையாவும் போய்முதல்முதல் தங்களுடைய வாக்குகளைப் பதிவு செய்துகொண்டு திரும் பினார்கள். செல்லனும் போய்முத்துச்சடையருக்கே தன்னுடையவாக்கை அளித்துவிட்டு வந்தான். தேர்தல் முறையிலேயே வேட்பாளன் தன்னுடைய வாக்கையே இன்னென்று வேட்பாளனுக்குக் கொடுக்கும் விசித்திரம் இதுதான் முதல் தடவை.

சாராயத் தம்பரும் கந்தையரும் முத்துச்சடையருடைய ‘போலிங் ஏஜன்டு’ களாகக் கடமையாற்றுகிறார்கள். தேர்தல் உத்தியோகத்தர்களைப் பார்த்து அவர்கள் அடிக்கடி சிரித்துக் கொள்கிறார்கள். இராசையாவுக்கு யோகனும் இன்னென்று படிப்பகத்து இளாஞ்சிரும் ஏஜன்டுகள்.

விதானையும் மணியழும் வெளியே கார் வைத்து ஒடித் திரிகிறார்கள்.

காலை 11 மணி வரை சுறுசுறுப்பாக வாக்களிப்பு நடை பெற்றது.

நெசவுப்பள்ளியிலுள்ள மாதர் சங்கத்துப் பெண்கள் ஊரி லூள்ள வேறும் பெண்களைக் கூட்டிவந்து இராசையாவுக்கு ஆதரவாக வாக்காளர் இடாப்பில் பெயர் பார்த்துச் சொல்லுவது, வாக்களிக்க வராதவர்களின் பட்டியல்

வாசிப்பது போன்ற உதவிகளைச் செய்து கொண்டிருந்தார்கள்.

இராசையா பக்கத்தில் அந்தப் பெண்களைக் கண்ட போது முத்துச்சடையருக்கு ஆத்திரம் பற்றிக் கொண்டு வந்தது.

'வரட்டும்... இந்த லெக்ஸனிலே வெண்ட பிறகு இந்தக் குமரியளுக்குப் படிப்பிக்கிறன் நல்ல பாடம்... உவளவையின்றை நெசவுப் பள்ளியையே இல்லாமல் செய்து போடு கிறன்...'

மனதுக்குள் கறுவிக் கொண்டார்.

'அவளவை மாப்பிளைமாரைப் பிடிக்கிறதுக்காகப் பெடியன்கட பக்கம் நிக்கிறுளவை...'

சாராயத் தம்பர் தன் சகாவிடம் சொல்லிச் சிரித் தார்.

காலை 11 மணிக்கும் பின்னேரம் 3 மணிக்கு மிடையில் வாக்களிப்பு நிலையம் தூங்கிவழிந்தது. எல்லோரும் இலையான் ஒட்டினார்கள். ஏறத்தாழ முக்கால் வாசிக்கும் மேல் வாக்களித்து விட்டார்கள். பின்னேரம் ஐந்து மணிவரை காத்திருக்கவேண்டுமே என்று தேர்தல் உத்தியோகத்தர்கள் சலித்துக் கொண்டார்கள்.

மத்தியானம் போலிங் ஏஜன்டுகளுக்குச் சாப்பாடு வந்தது. தம்பரும் கந்தையரும் முட்டை, இறைச்சிக் கறி பூடன் வந்த பார்சலைப் பிரித்து உண்ண ஆரம்பித்தனர். செல்லனுக்கு ஏஜன்டுகளே இருக்கவில்லை. இராசையாவின் ஏஜன்டுகளான யோகனும் மற்ற இளைஞரும் மாறி மாறி வீடுகளுக்குப் போய் சாப்பிட்டுவிட்டு வந்தார்கள்.

இப்படித் தூங்கி வழியும் நேரத்தில் ஒரு கள்ளவோட் காரரை யோகன் கையும் மெய்யுமாகப் பிடித்துவிட்டான். அவன் சடையரின் காணியில் குத்தகை செய்பவன். காலை மில் தன் சொந்தப் பெயரில் வாக்களித்துவிட்டு இப்போது

தன் தமிழ்க்காக வந்திருந்தான். அவனுடைய தமிழி அன்று ஊரில் இல்லை. தேர்தல் அதிகாரி அவனை எச்சரிக்கை செய்து அனுப்பிவைத்தார்.

‘சொந்த மாமனுக்கே எதிரியாகி நிற்கும் இந்தப் பெடியன் நாளைக்கு எப்பிடி அவரது மகளைச் செய்யப் போருண்...’ என்று தமிழர் மற்றவரிடம் சற்று உரக்கவே சொல்லிச் சிரித்துக்கொண்டார்.

‘அந்தக் கதையெல்லாம் இப்ப தேவையில்லை. நீங்கள் வந்த அலுவலைப் பாருங்கோ...’

யோகன் முறைத்தான்.

‘சரி சரி... பாப்பம்... பாப்பம்...’ தமிழர் அடங்கி விடுகிறார்.

11

அந்தக் கிராமம் முழுவதும் உள்ள வாக்காளர்கள் வந்து வாக்களிப்பதற்காகப் பள்ளிக்கூடம் மாத்திரம் வாக்களிப்பு நிலையமாக இருந்தது.

யோகனுடைய தாயார் ஞானம், மாமியார் செல்லம்மா, சுகந்தி எல்லோரும் காலை 11. 30 மணியளவில் வந்து வாக்களித்தார்கள்.

சுகந்தியின் பெயரைத் தேர்தல் அதிகாரி வாசித்த போது ‘மில் சுகந்தி முத்துச்சடையர்’ என்று சிரித்துக் கொண்டே சற்று உரத்துக் கொண்டார். தம்பரும், சுந்தையரும் காதுக்குள் மெதுவாகக் குசுகுசுத்துவிட்டு யோசனைப் பார்த்துச் சிரித்தார்கள்.

சுகந்தியும் யோகனும் ஒருவரையொருவர் ஏக்கத் தோடு பார்த்துக் கொண்டார்கள்.

‘நோ கன்வசின் பிளீஸ்...’ அதிகாரி சிரித்தார். சுகந்தி வாக்களித்து விட்டுப் போய்விட்டாள்.

சுகந்திக்கு அப்போதுதான் 18வயது முடிந்திருந்தது. விதானையார் எப்படியோ அலுவல் பார்த்து உடனடியாக வாக்காளர் இடாப்பில் அவளுடைய பெயரைச் சேர்த் திருந்தார்.

சுகந்தியும், தாய் செல்லம்மாவும் கூட இராசையா ஏக்கே தங்களுடைய வாக்குகளை அளித்தார்கள். தேர்தல் சரித்திரத்தில் கணவனுக்கே வாக்களிக்க விரும்பாத மனை வியும் தகப்பனுக்கு ஆதரவு காட்டாத மகனும் வருவதும் ஒரு அடிரவம் தான்.

இரகசிய வாக்கெடுப்பினால் எத்தனையோ பேருடைய சுதந்திரங்கள் பாதுகாக்கப்படுகின்றன.

பின்னேரம் ஐந்துமணிக்கு எல்லோரும் பள்ளிக்கூட வாசலில் கூடுகிறார்கள்.

வாக்குகளின் எண்ணிக்கை நடைபெறுகின்றது. வெளியே மணியம் விதானையார் ஆக்கள் வெடிகளும் மாலைகளும் வாங்கு வித்து ஆயத்தமாக இருக்கிறார்கள்.

“உந்தச் சின்னப் பொடியன் வெல்லுற தெண்டால் உலகம் பிரளவேணும்...”

மணியம் சொல்லுகிறார்.

“லெக்சன் கேக்கிறதுக்கும் ஒரு அந்தஸ்து வேணும். கண்டவன் நின்டவனுக்கெல்லாம் இப்ப லெக்சன் சும்மா பகிடியாப் போச்சது...”

விதானையார் கனித்துக்கொண்டே சொல்கிறார்.

சரியாக ஆறுமணிக்குத் தேர்தல் அதிகாரியும் இதர உத்தியோகத்தர்களும் பொலிசர்கும் புடைகுழ் வாக்காளர்கள் காத்து நின்ற வாசலுக்கு வருகின்றார். எல்லோரும் காதுகளைக் கூர்மையாக்கிக் கொள்கிறார்கள்.

“முதலாவதாக ஒரு வாக்குத்தன்னும் பெருமல் கட்டுக்காசை இழப்பவர் திரு. செல்லன்” என்று அவர் அறி விப்புச் செய்ததும் பலத்த கரகோஷத்துடன் இளாஞ்சிருகள் விசிலடித்தும் குரல் வைத்தும் கேவிசெய்கிறார்கள்.

“அடுத்தபடியாக எட்டு வாக்குகளை மாத்திரம் பெற ருக் கட்டுக்காசை இழக்கிறார் திரு. முத்துச்சடையர்” சடையருக்கு முகமெல்லாம் ஒடிக்கறுத்தது.

“அப்ப மனியமும் விதானையும் ஏமாத்திப் போட்டான்கள்... தம்பனும் கந்தையனும் சாராயமும் காசும் வாரி இறைச்ச என்னை ஏமாத்திப் போட்டான்கள்..... ஆசை வார்த்தைகளுக்கு மோசம் போனது தான் மிச்சம்...”

சடையர் வேகமாகக் காரில் ஏறிப் போய்ச் சேருகிறார். வெடி, மாலையெல்லாம் காரோடு திரும்புகின்றன.

அடுத்த அறிவிப்பு.

“ஆயிரத்தி எண்ணாறு அதிகப்படியான வாக்கு களால் திரு. இராசையா தெரிவு செய்யப்பட்டுள்ளார்.”

அந்த வட்டாரத்து மக்கள் எல்லோரும் கரகோஷித்து இந்த முடிவை ஏற்றுக்கொண்டார்கள்.

இளைஞர்கள் இராசையாவைத் தோளில் தூக்கிக் கொண்டுஊர் வலம் வந்தார்கள். இன்னும் சிலர் யோகனை யும்தூக்கிக் கொண்டார்கள். ஊர் வலம் பள்ளி கூடத்திலிருந்து வைரவர் கோவிலையும் தாண்டிச் சந்திக்கு வந்து கொண்டிருந்தது. வழிநெடுகிலும் பூரண குடும்பம் வைத்து மாலையணிவித்து இராசையாவை வரவேற்றார்கள். ஊர் வலம் சிறுபான்மைச் சமூகத்தவர்களின் சேரிக் கூடாகவும் வந்தது. அவர்களும் கும்பம் வைத்து மகிழ் வோடு வரவேற்றபளித்தார்கள்.

“எப்படியோ படிப்பகத்து இளைஞர்களுடைய இலட்சியம் நிறைவேற்றிவிட்டது. நீதி நிலைநாட்டப்பட்டு விட்டது...” பொதுமக்கள் பேசிக் கொண்டார்கள்.

*

*

*

செல்லத்துரை நேரத்தோடே கொழும்புக்குப் போக வேண்டியிருந்தது. வீவில் நின்றபோது யோகனிடம் வீரு

மாறிய வீஷயத்தைச் சொல்லியிருந்தான். சந்திராவுடன் தான் நடந்து கொண்டவிதம் பற்றி எதுவும் கூறவில்லை. ஆனால், அந்த வீட்டில் தொடர்ந்தும் இருப்பது சரி வராது என்பதைமட்டும் உறுதியாகச் சொல்லிவைத் தான். புதிய இடத்திற்குத்தான் முதலில் போவதாகவும் வீவு முடிந்ததும் யோகளை வரும்படியும் கூறினான். கொழும்பு போவதற்கிடையில் இராசையாவின் விஸ்வமடுத் தோட்டத்திற்கு ஒரு தடவை போய்விட்டு வரவேண்டி இருந்தது. அங்கு வெங்காயம் வைப்பதை மேற்பார்வை செய்யவும் அப்பகுதி விவசாயிகள் சங்கத் தலைவருடன் சில பிரச்சினைகளைப் பற்றி நேரில் கலந்துரையாடவும் வேண்டியிருந்தது. இரண்டு நாட்களில் இந்த அலுவல்களை முடித்துக்கொண்டு அப்படியே பரந்தனுக்கு வந்து ரெயிலேறுவதாகத் திட்டம் போட்டிருந்தான்.

மறுநாள் அதிகாலை ஐந்தறைமணிக்கே விஸ்வமடுவுக்குச் செல்லும் வானில் புறப்படுவதற்கு ஆயத்தமாக ஏறிவிட்டான். சந்தியில் இன்னும் அந்தப் புகழ் பெற்ற தவில்காரன் உட்கார்ந்து பழையதகரடப்பாக்களை அடித்து ஒசை எழுப்பிக் கொண்டிருந்தான். செல்லத்துரை அவனுக்காக மிகவும் இரக்கப்பட்டான். மூனைஇயங்கும்போது பணத்திமிரினுல் வீம்புகாட்டும் சில புதிய பணக்காரர்களுக்கு வரவேண்டிய விசர் இந்த அப்பாவிக் கலைஞருக்கு வந்ததே...” என்று எண்ணினான்.

தட்டிவான் புறப்பட்டு விட்டது. அதன் பின் தட்டியில் வரவரப் பாரங்கள் ஏற்றப்பட்டன. பளையில் வைத்து இரண்டு மண்ணெண்ணெய் பரல்கள் ஏற்றப்பட்டன. மண்ணெண்ணெய் கிடைப்பது மிகவும் கஷ்டமாக இருக்கிறது என்று விஸ்வமடு, பரந்தன் பகுதி விவசாயிகள் பேசிக் கொண்டார்கள்.

“ஒவ்வொரு தடவையும் ஒயிலுக்கும் மண்ணெண்ணெய்க்கும் விஸ்வமடுவில் இருந்து பரந்தனுக்கு வர

வேண்டியிருக்கிறது’’ ஒரு இளைஞர் கவலையோடு தெரிவித்தார்.

“என் உங்களுக்குப் பல நோக்குக் கூட்டுறவுச் சங்கம் இல்லையா?’’ செல்லத்துரை கேட்டான்.

“இருக்கிறது. அங்கே கூப்பனுக்கு இரண்டு கவல் மட்டும் தருவார்கள். அது எங்கள் தேவைக்குப் போதாது.’’

“அப்படியானால் விவசாயிகள் எல்லோரும் சேர்ந்து பெற்றேல் நிரப்பு நிலையம் ஒன்றை அங்கே நிறுவும்படி கேட்க வேண்டும்’’

“உன்மை தான்’’

“விவசாயிகளுக்கென்று சங்கம் ஒன்றும் இல்லையா?’’

“என் இல்லை... ஸ்தாபனரிதியான பலம் வாய்ந்த தொழிற்சங்கமாக இல்லாவிட்டாலும் விவசாயிகள் ஒன்று கூடிப் பல பிரச்சினைகளை ஆராய்வோம்.’’

“உங்களுடைய சங்கத்தை அவசியம் ஸ்திரப்படுத்த வேண்டும். ஏனைய பிரதேசத்து விவசாயிகளையும் ஒன்று திரட்டவேண்டும்’’

வான் ஒடிக்கொண்டிருக்கும் போதே பேட்டியும் இயக்கப் பிரசார வேலைகளும் நடைபெறுகின்றன. வான் பரந்தனில் சிறிது நேரம் நிற்பாட்டப்பட்டது. சிலர் கீழே இறங்கிக் காலாறி ஞர்கள். சந்திக்கடையில் தேநீர் குடிப் பதற்காகச் செல்லத்துரை இறங்கிப் போனான். தன்னேடு கதைத்துக் கொண்டு வந்த விவசாய நண்பர்களையும் தேநீர் குடிக்க வரும்படி அழைத்தான்.

எல்லோரும் ஒரு கடைக்குள் போனார்கள்.

சம்பாஷனை தொடர்கிறது.

“தண்ணீர்ப் பிரச்சினை எப்படி? போதுமான தண்ணீர் கிளைக்கிறதா...’’

“பள்ளக் காணிகளில் இருப்பவர்கள் குளத்திலிருந்து நேரே வாய்க்காலில் வரும் தண்ணீரைப் பெறுகிறார்கள். கிணறுகளையும் வைத்துக் கொண்டு சமாளிக்கிறார்கள். ஆனால், ‘விப்ட’ காரர் பாடுதான் பெரிய திண்டாட்டம்.”

“ஏன்”

“இவர்களுக்கு நீர் விநியோகம் போதாது. குளத்தில் நிறையத் தண்ணீர் இருக்க வேண்டும். மீழின்களும் ஒழுங்காக வேலை செய்தால் தான் தண்ணீர். அத்தோடு தண்ணிலரி வேறுகட்ட வேண்டும்.”

“குளத்தில் தண்ணீர் இல்லாவிட்டால் அரசாங்கம் என்ன செய்யமுடியும்?”

“குளத்தை மேலும் ஆழமாகத் தோண்டுவேண்டும். பெரிய கிணறுகளைக் காணிகளுக்குள் வெட்டிக் கொடுக்க வாம்.”

“விவசாயிகள் இலாபம் காணும் வரைக்கும் அரசாங்கத்தின் உதவி நிச்சயம் தேவை. இல்லாவிட்டால் பல படித்த வாஸிபர்கள் விவசாயத்தை நம்பி வந்தும் பலன் கிடைக்காத வேளாகளில் விரக்தியடைந்து விடுவார்கள்.

செல்லத்துரை பேசிக் கொண்டே தேநீருக்குக் காசைக் கொடுக்கின்றுன். அவர்களில் யாராவது புகைக் கிறீர்களா என்று கேட்டுவிட்டுத் தனக்கு மட்டும் சிகரெட் வாங்குகின்றன.

மறுபடியும் வானில் வந்து ஏறுகிறார்கள். வான்காரர் பலுான் மாதிரிக் கோணை அடித்து முழுக்கி வராதவர்களைக் கூப்பிடுகிறார்.

இப்போது எல்லோரும் வந்து வானில் ஏறிக்கொள்கிறார்கள்.

வான் புறப்படுகிறது.

வழிநெடுகிலும் பசுமையான நெல்வயல்களையும், மிளகாய்ச் செடிகளையும், அவற்றின் வனப்புகளையும்

பார்த்து மகிழ்ந்தவாறே நண்பர்களுடன்பேச்சுக் கொடுத்துக் கொண்டு செல்லத்துரை பயணங்கு செய்தான்.

தருமபுரத்தில் அதிகமான பெண்களும் ஆண்களுமாக கூவிகள் வந்து வானில் ஏறினர்கள். இவர்கள் வானுக்குள் இடமில்லாமல் பின் தட்டியிலும் முன் போன்டிலும் மேல் கூரையிலும் ஏறினர்கள்.

மனிதர்களால் சோடிக்கப்பட்ட தட்டிவான் இப்போது ஊர்ந்து கொண்டே கனியாண் ஊர்வலம் போய்க் கொண்டிருந்தது.

பதினேராங்கட்டை வந்ததும் புளியமரச் சந்தியில் செல்லத்துரை இறங்கினான். முன்னர் இரண்டொரு தட்டைவகள் இராசையாவின் காணிக்கு அவன் வந்திருந்தபடியால் இப்போது இடங்களைப் பிடித்துச் செல்வது சிரமமாக இருக்கவில்லை.

ஓட்டுக் கடை சிவவிங்கம் அவனைப் பார்த்துச் சிரித்தார். இராசையாவின் அண்ணர் என்பது அவருக்குத் தெரியும்.

“என்ன தம்பி இந்தப் பக்கம்... இராசையாவின் வெக்கன் முடிவு என்ன வாச்சுது...”

அவருக்கு இராசையா ஊரில் வெக்கன் கேட்டது தெரியும். இராசையா விஸ்வமநுவில் இன்னெருவருடைய காணியைக் குத்தகைக்குச் செய்வதால் அவனுடைய கூப்பனை விசுவமடுச் சங்கத்தில் கொடுக்க வேண்டிய அவசியம் இருக்கவில்லை. இதனால் அவன் சொந்தக் கிராமத்துச் சங்கத்திலேயே கூப்பனையும், வாக்குரிமையையும் வைத்திருந்தது வெக்கன் கேட்பதற்கு உதவியாக இருந்தது என்பதும் சிவவிங்கத்திற்குத் தெரியும்.”

“இராசையா வுக்கு அமோகமான வெற்றி முத்துச் சடையர் ஆக எட்டு வாக்குகள் தான் எடுத்தவர்.”

“எட்டு வோட்டுக்கே இவ்வளவு மினைக்கெட்டவர்...”
கடைக்காரர் சிரித்தார்.

“இன்டைக்கு வெங்காயம் வைக்கினமாம்...தம் பிக்கு வரவசதியில்லை... ஒருக்கால் காணிக்குப் போக வேணும்... நான் வாறன்...”

செல்லத்துரை தொட்டியடிக்குப் போகும் கிரவல் மேற்டில் இறங்கி நடக்கிறார்கள்.

வழியில் பேக்கரியில் நாலு மூத்தல் பாண் வாங்கிக் கொண்டு நடக்கிறார்கள். காணியில் வேலைசெய்பவர்களுக்கு உணவுக்குத் தேவை, தனக்கும் தேவை என நினைத்து வாங்கினார்கள்.

அப்போது அப்பாதையால் சென்ற ட்ரூக்டர் ஒன்று நிறிபாட்டி அவனை ஏற்றிச் செல்கிறது. இராசையாவைத் தெரியாதவர்கள் விசுவமடுவில் இல்லை எனலாம். அவனைத் தெரிந்தவர்களுக்குச் செல்லத்துரையை அடையாளம் காண்பது எளிதாக இருந்தது.

உபதபாற்கந்தோர், சங்கம் யாவையும்தாண்டி நேரே தொட்டியடிக்கு அந்த ட்ரூக்டர் சென்றது. பெரியவாய்க் காலில்தண்ணீர் ஓடிக் கொண்டிருந்தது. சிலர் வாய்க்காலி வேயே பம்வைத்துத் தண்ணீர் அடித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். காணி உத்தியோகத்தர் அல்லது ஓவசியர் கண்டால் இப்படிச் செய்யவிடமாட்டார்கள் என்று ட்ரூக்டர் விட்டவர் சொன்னார்.

“எங்கும் ஊழல்கள் நிறைந்து கிடக்கின்றன” செல்லத்துரை சொல்லியவாறே இராசையாவின் காணி வந்ததும் நிறுத்தும்படி கூறி இறங்கிச் செல்கிறார்கள்.

காணியில் உதவியாக இருக்கும் பரமசாமி ஒடிவந்து பாணை முதலில் வாங்கினார்கள். வெங்காயம் நடுகைக்கு ஆட்கள் வந்து வேலை நடந்து கொண்டிருந்தது.

காணிகள் போடப்பட்டிருந்த புதிய கொட்டில் பற்றிச் செல்லத்துரை பரமசாமியிடம் விசாரித்தான். அது மன்னுரைச் சேர்ந்த கூவீயாட்கள் என்றும் அவர்கள் தங்கிக் கூலியேவனை செய்வதற்கு இடமில்லாமல் கஷ்டப்

பட்டபோது இராசையாவிடம் வந்து கேட்டார்கள் என்றும் இராசையாவும் சம்மதித்துத்தான் இந்தக் கொட்டில் போடப்பட்டது என்றும் சொன்னான். வேலைகள் அமளியாக நடக்கும் போகங்களில் கூலிகள் காணிகளில் தற்காலிகமாகக் கொட்டில்கள் போட்டுத் தங்கிப் போவது வழக்கம்.

வெங்காயம் நடுவதற்காகத் தருமபுரத்துக் கூலிகள் ஆறுபேர் வந்திருந்தார்கள். காணிகளுள் இருந்த கூலி களுமாக மொத்தம் பத்துப்பேர். நாலு ரூத்தல் பாஜையும் வெட்டிப் பங்கிட்டார்கள். தேநீர் வைத்துச் சக்கரையுடன் கொறித்துக் குடித்தார்கள். அந்தக் கூலிகள் ஒவ்வொருவரையும் பற்றிச் செல்லத்துரை தனியாகச் சிந்தித்தான்.

ஐம்பத்தியெட்டுக் கலவரத்தின் போது சிங்களநாடுகளில் இருந்து குடிபெயர்ந்து வந்தவர்களும் மலைநாட்டில் தோட்டங்களில் வேலையின்றி வந்தவர்களும் என்று நிலமற்றவர்களும் வறியவர்களுமே இப்படிக் கூலிகளாக மாறியுள்ளார்கள். மலையகத்திலும்சரி, வடக்கிலும்சரி இந்த நாட்டை இவர்கள் தான் வளம்படுத்தினார்கள். இவர்களுக்கு நிரந்தரமான வாழ்வைத் தேடித்தர வேண்டுமானால் அரசாங்கம் காணிகளையும் அத்தோடு பயிர் செய்வதற்குத் தேவையான கருவிகள், உரவகைகளையும் வழங்கவேண்டும். தண்ணீர்வசதி செய்து கொடுக்க வேண்டும். அப்போதுதான் அவர்கள் வாழ்ந்துகாட்டுவார்கள் என்று எண்ணினான். இப்படியே நாட்கூலிகளாக வாழ்ந்து கிடப்பதையும் குடித்து வெறித்து முடித்து மேலும் பிச்சைக்காரர்களாகிறார்களே தவிர சேமிக்கும் வழக்கமோ அல்லது வாழ்வைச் செம்மைப்படுத்தும் பழக்கமோ இவர்களிடம் இருப்பதாகத் தெரியல்லை. இராசையாவைப் போன்றவர்களைப்பாடுபடும் விவசாயிகள் என்று சொல்லலாமே தவிர இவர்களை வைத்து வேலைவாங்கும் சிறு முதலாளிகள் என்று கூடச் சொல்ல முடியாது,

பெருமளவு ஏக்கர் கணக்கில் பலநூற்றுக்கணக்கான கூவி களை நிறுத்தரமாக வைத்து வேலை வாங்குபவர்களைத்தான் முதலாளிகள் என்று சொல்லலாம். அத்தகையவர்களை டைய தோட்டங்களை அரசாங்கம் பொறுப்பேற்று நில மற்ற விவசாயிகளுக்கும் ஏழைகளுக்கும் பகிர்ந்துகொடுக்க வேண்டும்.

இப்படியே அவனுடைய மூன் சிந்தித்துக் கொண்டே போனது. தான் விரும்பும் சமூக அமைப்பு மாத்திரம் வந்துவிட்டால் இந்தத் தொழிலாளர்களென்ன... நாட்டில் பலருடைய பிரச்சினைகளே தீர்க்கூடிய சூழ்நிலைகள் ஏற்படும் என்று நம்பினேன்.

இவ்வளவு தீவிரமான சிந்தனையாளனு தான் அன்றைக்கு மட்டும் சந்திராவுடன் பலவீனங்கை நடந்து கொண்டுதொயிட்டு இப்பொழுது அவன் வெட்கப்பட்டான்.

வெங்காயவைப்பை நேரடியாகக் கவனித்துவிட்டு அன்றைக்கே கொழும்பு திரும்ப நினைத்தான். பின்னேரம் ஆறுமணிக்குப் பிளியமரத்துச் சந்தியில் அவனைப் பரம சாமி சைக்கிளில் கொண்டுவந்து விட்டான். அங்கிருந்து காரைநகர் பஸ்கில் ஏறிப் பரந்தனுக்குவந்தான். பரந்தனுக்கு மெயில் வண்டியில் வருவதற்கு நேரம் இருந்தது. இரவு எட்டரை அல்லது ஒன்பது மணியாகும் என்றார்கள். மறுபடியும் பரந்தன் சந்திக்கு வந்து அங்கிருந்த தேநீர்ச்சாலையொன்றில் இடியப்பம் சாப்பிட்டான். சிகரெட்டையும் பற்றவைத்துக் கொண்டு அங்குமிங்கும் காலாற உலாவிக் கொண்டிருக்கையில் காரோன் ருஅவன் ருகில் ஊர்ந்து கொண்டு நின்றது.

“என்னப்பா செல்லத்துரை... இங்கை ஏன் நிற கிருய்... என்ன விசேஷம்... சூட்கேசுடன் நிக்கிருய்..... துலைக்கோ...” சண்முகந்தான் கேட்டான்.

தான் லீவில் ஊருக்கு வந்ததாகவும் தங்களுடைய ஊரவர் ஒருவர் கார் விற்று மாற்றுவதற்காகக் கொழும்

புக்குப் போய்க் கொண்டிருப்பதாகவும் சொன்ன அவன் வருவதானால் செல்லத்துரையையும் காரில் ஏறும்படி கூறி ஞன். செல்லத்துரை, கார்ச்சொந்தக்காரரைப்பார்தான்.

அவரும் பரவாயில்லை. “ ஏறுங்கள்... எங்களுக்கும் வழித்துணைக்கு ஆக்கள்தேவை... இப்ப எல்லாம் கலிகால மாக் கிடக்கு...” என்று சொல்லிச் சிரித்தார்.

செல்லத்துரை மறு பேச்சின்றி ஏறினான். கார் புறப் பட்டு விட்டது.

12.

தேர்தவில் வெற்றி கிடைத்ததும் முதல்வேலையாக இராசையா கோயில் நிர்வாகசபையினரைக் கொண்டு பொதுச் சபையைக் கூட்டுவித்தான். பொதுச் சபைக் கூட்டத்தில் கோயில் மனியம் பக்கச்சார்பாக நடந்து கொண்டார் என்றும் புனிதமான கோயிலின் மடைப்பள்ளித் திறப்பைச் சாராயத்தம்பரிடம்கொடுத்து நாடகத்தைக் குழப்பியதும் ஒடி ஒளியச் சொன்னுரென் றும் இப்படித் தீயசெயல்களைச் செய்யத்தூண்டியதுடன் பொறுப்பற்ற முறையில் நடந்து கொண்ட அவரிடம் இனியும் கோயில் பொறுப்பை ஒப்படைக்கமுடியாது என்றும் எடுத்துரைத்தான்.

அவனுடைய நியாயம் சரியென்று ஊரார் ஒப்புக் கொண்டனர். பொதுச்சபை, மனியத்தைப் பதவி இறக்கம் செய்தது. புதிய கோவில் தர்மகர்த்தாவாக இன் மௌரை முதியவர் தெரிவுசெய்யப்பட்டார்.

மனியத்துக்குத் தான் இப்பொழுது இராசையாவிடம் படுதோல்வியடைந்து விட்டதான் அவமான உனர்வு ஏற்பட்டது. தேர்தல் முடிவு இப்படி எல்லோரையும் திசை திருப்பும் என்று அவர் எதிர்பார்க்கவில்லை. அன்று

பொதுச்சபைக் கூட்டுமுடிவில் தலையில் சால்வையைப் போர்த்திக் கொண்டு வாலறுந்த நரிபோல வீடுபோய்ச் சேர்ந்தார்.

விதானையாரும் தன்னுடைய வேலைக்கும் ஏதும் ஆப்பு வைப்பாங்களோ என்று பயந்தார்.

உதவி அரசாங்க அதிபர், இராசையாவிடம் மதிப்பு வைத்துள்ளார் என்பது அவருக்குத் தெரியும். படிப்பகத் துப்பெடியன்கள் ஏதும் புட்டிசங்கள் எழுதிவேட்டு வைப் பாங்களோ என்று பயந்தார். இந்தக் காலத்துப் பொடியளோட சேராமல் கேடுகெட்ட முத்துச்சடையரோட சேர்ந்து முகத்தில் கரியைப் பூசிக்கொண்டது தான் மிச் சம் என்று எண்ணினார்.

முத்துச்சடையர் விதானையாருக்குக் கொடுத்த கடன் காக்கு ஆள்விட்டபடி இருந்தார். லெக்சன் கேட்டதில் அவருக்கு இருபதினாயிரம் நஷ்டம். வயலும் அவ்வளவு தூரம் வாய்க்கவில்லை. எனவே மகள் சுகந்தியின் திருமண ஏற்பாடுகளை இன்னும் ஓராண்டிற்குத் தள்ளிப்போட்டார். வியாபார விஷயமாகவும் ஏற்றுமதி இறக்குமதியிலும் கொழும்புக்கு ஒடிக்கொண்டிருந்த அவற்றைய 'இஷ்யஸ்' லொறிகூட முருங்கனில் தட்டம் புரண்டு ரிப்பேராகி விட்டது.

*

*

*

தங்களுடைய குடும்பத்துக்கே சனியன் பிடித்து ஆட்டுவ தாகச் செல்லம்மா நினைத்தாள் - பிரதி ஞாயிற்றுக் கிழமையும் வல்லிபுரசவாமியிடம் போய் சனிபகவானுக்குப் பூசை செய்து கொண்டு வந்தாள். சுகந்தியும் தான் கல்லூரிக்குப் போவதை நிறுத்திப் பரீட்சை முடிவுக்காகக் காத்திருந்தாள்.

யோகனும் அவனும் இரவில் எவருக்கும் தெரியாமல் கிணற்றமியில் சந்தித்து வந்தார்கள். அனைவரும் நித்தி ரைக்குப் போன பிறகு இரவு பதினெடு மணிக்கு மேல் தான் இந்தச் சந்திப்பு நடைபெறும்.

முத்துச்சடையர் முன்விருந்தையில் கட்டிலில் படுப்பார். செல்லம்மா உள்ளே கூடத்தில் படுப்பாள். சுகந்தி பின்புறமாகவுள்ள படுக்கை அறையிலும் சில வேளைகளில் தாயுடனும் படுப்பாள். இதனால் தாயும் தகப்பனும் உறங்கியபிறகு பின் கிணற்றடிக் கதவைத் திறந்து கொண்டு வருவது அவனுக்குச் சாத்தியமாக இருந்தது.

யோகனுக்குக் கிணற்றடிக்கு வருவது பிரச்சினையாக இல்லை. முத்துச்சடையரின் வீட்டுவேலியும் அவனுடைய வேலியும் ஒன்றுதான். எல்லையில் நிற்கும் புளியமரத்தில் தாவி ஏறிக்கிளைகளில் நகர்ந்து கிணற்றடிக்கு அருகில் சத்தம் போடாமல் குதிப்பான். மறுபடியும் புளியமரத்தில் ஏறி மறைந்துவிடுவான்.

சுகந்திதான் இப்படி ஒரு ஏற்பாட்டைச் செய்வதற்கு யோசனை தெரிவித்துக் கடிதம் எழுதி வேலியில் சொருகியிருந்தாள். யோகன் பார்க்கும் போதே சொருகியதால் அக்கடிதம் அவனுக்கு உடனே கிடைக்கவும், தினசரி இரவில் சந்திக்கவும் வழிவகுத்தது.

தன்னைச் சந்திப்பதில் ஆர்வம் காட்டிய சுகந்தியின் துணிச்சலை யோகன் வெகுவாகப் பாராட்டினான்.

தேர்தல் முடிந்த ஒரு வாரத்தில் இருவரும் கிணற்றடியில் சந்தித்தார்கள்.

“எனக்கென்னவோ இப்படிச் சந்திப்பது சரியில்லை என்று படுகிறது” யோகன் மெதுவாகப் பேசினான்.

“எங்கள் இருவருக்கும் தடுப்புக்காவல் போடப்பட்டிருக்கும் போது நாம் வேறு எப்படிச் சந்திப்பதாம்...”

சுகந்தி கிணற்றுத் தொட்டியின்கட்டில் இருந்தவாரே அருகில் இருந்த யோகனின் நெஞ்சில் சாய்ந்தாள். யோகன் இருக்காங்களாலும் அவளைக் கட்டி அணைத்த வாரே குனிந்து அவள் காதோடு தன் முகத்தை வைத்துப் பேசிக் கொண்டிருந்தான்.

“சுகந்தி... மாமாவுக்கு நான் பரமவிரோதி...”

“எனக்கு நீங்கள் தான் உயிர்.”

“ஏன்தான் எங்கள் குடும்பத்தை வெறுத்து ஒதுக்கு கிறாரோ தெரியவில்லை... கூடப்பிறந்த சகோதரி மீது கூடப்பாசம் இல்லாமல் போய்விட்டதே என்று தான் கவலைப்படுகிறேன்.”

“அத்தான்...”

“உம்...”

“நான் அவருக்கு ஓரே பிள்ளை... எப்படியும் மனசை மாற்றிவிடுவேன்... நீங்கள் ஒன்றுக்கும் கவலைப்பட வேண்டாம்.”

யோகன், அவள்து பட்டுக் கண்ணத்தில் குனிந்து இச் சென்று முத்தமழை பொழுகின்றன.

அவளோ... அவன்மீது பட்டுடல் சாய்த்து இன்னும் நன்றாக ஒருக்களித்துப் படுக்கின்றன.

இருவரும் தம்மை மறந்த நிலையில் இரவு இரண்டு மணிவரைக்கும் பேசிக் கொண்டே இருந்து விடுகின்றனர்.

“காதலர் இருவர் கருத தொருமித்து ஆதரவு பெற றதே இன்பம்... என்ற வாக்குத்தான் எவ்வளவு உண்மையானது...” யோகன் நினைத்தான்.

“ககந்தி”

“என்னத்தான்”

“இன்னும் மூன்று நாட்களில் நான் கொழும்புக்குப் போக வேண்டும். உன் பரிட்சை முடிவு வந்ததும் நீயும் எப்படியும் சட்டக் கல்லூரிக்கே வந்து விடத்தென்றுக்க வேண்டும்... என்ன...”

“சட்டக் கல்லூரியென்ன... சமஸ்கிருதக் கல்லூரி யென்றாலும் நீங்கள் இருக்குமிடந்தான் எனக்குச் சொர்க்கம்...”

“சட்டக்கல்லூரி சொர்க்கமல்ல... அது கல்விகற்கும் நிலையம்” யோகன் சொல்லிவிட்டுச் சிரிக்கின்றன... மறு

படியும் மறுபடியும் முத்தங்கள், தமுவல்கள் மெய்மறந்த அரவணப்புகள்... முக்கியமான அந்த ஒன்றைத் தவிர மிச்சம்ஸ்லாமே...

அனுபவித்தார்கள்.

அடுத்தடுத்து மூன்று இரவுகள் கிணற்றடியில் இதே காட்சிகள்... இதே வார்த்தைப் பரிமாறல்கள். இறுதி நாளன்று யோகன் சுகந்தியிடம் விடைபெற்றுத் திரும்பி னன். மறுநாள் விடிந்தால் அவன் கொழும்பு புறப்பட வேண்டும்.

ஏற்கனவே படிப்பகத்திலும் போய் இராசையா விடமும் மற்ற நண்பர்களிடமும் விடைபெற்றிருந்தான். ஆசை முத்தங்களை அடுக்கடுக்காகப் பொழுதிந்து சுகந்தி அவனை ஆர்வத்தோடு அனுப்பிவைத்தாள். இரண்டா வது ஆண்டிலும் இறுதித் தேர்விலும் நன்றாகப் படித்துச் சட்டத்தரணியாக வரவேண்டும் என்று வாழ்த்தி அனுப்பினான். போவதற்கு இரண்டு நாள் முந்தியே வாழ்த்தி விட்டாள்.

13.

செல்லத்துரையும் சண்முகமும் பயணஞ் செய்து கொண்டிருந்த கார் குருநாகலீலத் தாண்டி ஒடிக்கொண்டிருந்தது. ஒங்கி உயர்ந்த தென்னைத் தோட்டங்களும் பரந்தும் உயர்ந்தும் திட்டுத் திட்டாகப் படர்ந்திருந்த கற்பாறைகளும் அவற்றினிடையே ஆங்காங்கு பசிய செடிகளும் இடையிடையே சிறு ஆறுகளும் வயல் வெளி களும் என்று செல்லத்துரை பாதையின் இருமருங்கிலும் மனோரம்யமான இயற்கை வனப்புக்களை ரசித்துக் கொண்டே காரின் பின் சீற்றில் உட்கார்ந்திருந்தான்.

இந்த அழகுகளினாடே ஈழமாதாவின் தேசியப் புதல் வர்களைப் பற்றியும் அவனுக்குச் சிந்தனைகள் எழாமல் இல்லை. அழகான ஓந்தோட்டத்தை வைத்திருக்கும் சிறுவர்கள்

தமக்குள் போட்டியும் பொருமையும் துவேஷமும் கொண்டு அந்தத் தோட்டத்து மலர்களையும் அதன் அழகுகளையும் மிதித்து நாசமாக்குவது போலத்தான் இந்த நாட்டிலும் சுயநலவாதிகள் சேர்ந்து நாசம் செய்ய முனைகிறார்களே என்று வருந்தினான். பியதாசாவையும் சிலவாவையும் போன்று பல ஆயிரக்கணக்கான நல்ல இதயம் படைத்த சகோதரர்களை நாம் காணமுடியும். ஒரு சந்திரா சந்தர்ப்ப குழ்நிலைகளால் கெட்டு விட்டாள் என்பதற்காக எல்லாச் சந்திராக்களையும் கெட்டவர்களாக எண்ணிலிட முடியுமா? கார்ப் பிரயாணம் அமைதியான அவன் சிந்தனைகளுக்கு உகந்த களமாக இருந்தது.

கார் குருநாகல் எல்லையைத் தாண்டிக் கொண்டிருந்தது. திடீரென்று ஒரு சத்தம். செல்லத்துரை கத்வு திறந்து தூக்கியெறியப்பட்டான். அவ்வளவுதான் அவனுக்குத் தெரியும்.

பிறகு அவன் கண் விழித்த போது கொழும்பு பெரியாஸ்பத்திரியில் அனுமதிக்கப்பட்டிருப்பதையும் விபத்து வார்டில் தன்னைச் சூழவும் யோகன், இராசையா மற்றும் சில படிப்பகத்து இளைஞர்கள், தொழிற்சங்கப் பிரமுகர்கள், காரியாலய நண்பர்கள் என்று பலர் வந்திருப்பதையும் இன்னும் யார் யாரோவெல்லாம் வந்துகொண்டும் போய்க் கொண்டும் இருப்பதையும் அவதானித்தான்.

சன்முகம் தூக்கியெறியப்படாமல் காருக்குள்ளேயே இருந்த படியால் சிறு காயங்களுடன் தப்பிவிட்டான். கார்ச் சொந்தக்காரருக்கு ஸ்டியரிங் மண்டையில் அடித்து மண்டையில் பலத்த காயம் ஏற்பட்டிருந்தது. எதிர்ப்புறமாக வந்த தேங்காய் லொறி ஒன்று இவர்களுடைய காரை மோதியதன் விளைவுதான் இந்த விபத்து என்பதை அங்கிருந்தவர்கள் கூறினார்கள். லொறியில் வந்த வர்களுக்கு எந்தவித ஆபத்துமில்லை. அதன் முன்பக்க பேண்டதான் சற்றுப் பழுதடைந்திருந்தது. லொறிச் சார்தி மல்லவாராச்சி உடனே இறங்கி விபத்தில் அகப்

பட்டவர்களை அவசரம் அவசரமாகத் தனது லொறி யிலேயே கொழும்புக்குக் கொண்டு வந்து சேர்த்து விட இப் பொலிசுவிலும் போய் வாக்கு மூலம் கொடுத்திருந்தார்.

உண்மையில் காரில்தான் தவறு என்று சொல்லப் பட்டது. லொறிவருவதைச் சரியாக அவதானிக்காது நடு ரோட்டிலேயே காரைக் கொண்டு சென்றதாக ஸ்தலத் தில் பார்வையிட்ட குருநாகல் பொலிசார் வாக்கு மூலமளித்தனர். எப்படியோ பிரயாணங்கு செய்தவர்களுடைய உயிருக்கு ஆபத்தின்றிக் காயங்களுடன் தப்பினார்களே என்பதில் எல்லோரும் சாந்தியடைந்தார்கள்.

விம்மி அழுது கொண்டிருந்த தம்பி இராசையாவைப் பார்த்துச் செல்லத்துரை அழவேண்டாம் என்று சைகை காட்டினான். இரத்த பாசம் அவனைக் கோழையாக்கி விடதே என்று கலங்கினான்.

செல்லத்துரை எப்படியும் ஆஸ்பத்திரியில் மூன்று வார காலமாவது இருக்கவேண்டும் என்று டாக்டர் கள் சொல்லி விட்டார்கள். யோகனும் இராசையாவும் புதிய இடத்தில் இருந்து கொண்டு தாங்களே சமையல் செய்து ஆஸ்பத்திரிக்கும் சாப்பாடு கொண்டு வந்து கொடுத்தார்கள். முதல்வாரம் இராசையா அனுமதி பெற்றுக்கொண்டு செல்லத்துரையுடன் கூடவே இருந்தான். பிறகு ஆஸ்தேவைப்படவில்லை. சன்முகன் சிறுகாயங்களுடன் தப்பிய படியால் மறுபடியும் உயருக்கே லீவில் சென்றுவிட்டான். கார் வாங்க வந்த அவனது நண்பர் கொண்டு வந்த காரைக் கராஜ்ஜில் விட்டு விட்டுத் திருத்தி முடியும் வரைக்கும் ஆஸ்பத்திரிக்கும் கராஜ்ஜாக்குமாகக் காவல் இருந்தார். எப்படியோ தான் உயிரோடு பிழைக்க நேர்ந்ததே என்ற திருப்தி அவருக்கு. விஷயம் கேள்விப் பட்டதும் அவரது மனைவி பிள்ளைகள் எல்லோரும் இன்னெஞ்சு காரில் வந்து குவிந்து விட்டார்கள். அவர்கள் எல்லோரும்

கொழும்பில் தங்களுடைய உறவினர் வீடுகளில் தங்கியிருந்தார்கள்.

செல்லத்துரையின் இயக்கத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் ஒவ்வொரு நாளும் ஆஸ்பத்திரிக்கு வந்து பார்த்துச் செல்வார்கள். அவர்கள் சில புத்தகங்களையும் பத்திரிகைகளையும் கொண்டு வருவார்கள். பியதாசா காரி யாலயம் விட்டதும் நேரே ஆஸ்பத்திரிக்கு வந்துவிடுவான். ‘மாத்தயாவுக்கு விரைவில் குணமாகிவிடும்’ என்று அவன் சிங்களத்தில் ஆறு தல் கூறுவான். ஒருநாள் மாலை தன்னுடைய மனைவியையும் பிள்ளைகளையும் கூட்டிக் கொண்டு வந்து காட்டினான். அந்தப் பிஞ்சக் குழந்தைகள் செல்லத்துரையின் மூக்கைப் பிடித்து இமுத்தும் மயிரைப் பிடித்து இமுத்தும் சிரித்து விளையாடின. குழந்தைகளின் சிரிப்பில் இறைவனைக்காண்பதாகச் சொல்வார்களே... அது போன்ற இனிய உணர்வினைச் செல்லத்துரை அடைந்தான். இதே சிரிப்போடும் இனிமையோடும் கள்ளம் கபடமற்ற நெஞ்சோடும் இக்குழந்தைகள் வருங்காலத்தில் வளர்ந்து வர வேண்டும் என்று மனதுள் பிரார்த்தித்துக் கொண்டான்.

பியதாசா அன்று கேட்டான்.

‘மாத்தயா... வேண்டுமானால் இராவுக்கு நான் சாப்பாடு கொண்டு வாறன்’.

‘ஐயோ பியதாசா...நீ பிள்ளை குட்டிக்காரன். உனக்கு வேண்டாம் இந்தக் கரைச்சல்... உன்னுடைய அன்பு ஒன்றே போதும்’.

‘அது ஒன்றும் எங்களுக்குக் கஷ்டமில்லை. எங்களுக்குக் கிடைப்பதில் ஒரு பகுதியை உங்களுக்கும் தருவதில் சந்தோஷப்படுவோம்...’ என்று சொல்லிப் பியதாசாவின் மனைவி சிரித்தாள்.

இந்தச் சிரிப்பில் கனிவு இருந்தது. பெண்மையின் தாம்மை அன்பு இருந்தது.

அவனைப் பற்றிக் கேவலமாக நினைக்கும் என்னமே தோன் றவில்லை செல்லத்துரைக்கு.

ஆனால், சந்திரா மட்டும்...அவள்...‘செக்ஸி இுக்’ என் பார்க்ளோ...அதன் விளக்கமே சந்திரா தான்... பாவம் சிலவா...செல்லத்துரை நினைத்தான்.

‘நாங்கள் வீட்டை காலி செய்தாலும் அவள் வேறு யாரையாவது குடியிருத்தக் கூடும்...அவர்கள் எப்படிப் பட்டவர்களோ...அல்லது அவள்தான் அவர்களோ எப்படிப் பட்டவர்களாக்கி விடுகிறானோ...’ மறுபடியும் அவன் சிந்தனைத்தடம் பியதாசாவிடம் வந்தது.

‘இல்லை பியதாசா...ஊரிலிருந்து தும்பி வந்திருக்கிறோன். அவன் எல்லா வற்றையும் பார்த்துக்கொள்வான். நீங்கள் கவலைப்படவேண்டாம். நீங்கள் குடும்பமாக இங்கு வந்ததே எனக்கு மகிழ்ச்சியாக இருக்கிறது...’ என்று கரங்கூப்பினான்.

குழந்தைகள் மாமாவுக்கு ‘டாட்டா’ சொன்னார்கள்.

‘அப்பி என்னங்...’

பியதாசாவின் மனைவிதான் கூறி விடைபெற்றார். அந்த இனிய குடும்பம் போய்விட்டது.

மறுநாள் மத்தியானம் செல்லத்துரை சிறிதும் எதிர் பாராத விதமாக மிஸ்டர் சில்வாவும் சந்திராவும் வந்து செல்லத்துரையை வருத்தம் பார்த்தார்கள். செல்லத்துரைக்கோ தர்மசங்கடமான நிலைமை. தான் செய்த குற்றத்திற்கு நல்ல தண்டனையை இயற்கை வழங்கியிருப்பதை இன்னேரு குற்றவாளியான சந்திராவும் காண்கிறான்...என்று வெட்கினான்...ஆனாலும் முகமனுக்கு வாருங்கள் என்று கூறிச் சிரித்தான்.

சந்திரா மிகவும் ஆதங்கத்தோடு அவனைப் பார்த்தாள்...

அந்தப் பார்வை...

அன்றிரவு அவள் தன் கணவனைப் பற்றிக் குறை கூறி விட்டுப் பார்த்தாளே...அதே பார்வைதான்...

‘என்னை இந்த நிலையில் காணும் போது இவருக்கு அந்த உணர்வுகள் பிறக்கிறதோ...எவ்வளவுதான் மனி தன் காயம் பட்டாலும் மாமிசத்தின் கவையும் மதுவின் போதையும் ஒன்று தானே...’

செல்லத்துரைக்கென்று வாங்கி வந்த தோடம் பழங்களில் ஒன்றை உரித்துச் சந்திரா அவனிடம் கொடுத்தான்.

அதைச் சாப்பிட்டவாறே செல்லத்துரை பேச்கக் கொடுத்தான்.

‘நான் இங்கு இருப்பது எப்படி உங்களுக்குத் தெரியும்...’

தற்செயலாக மிஸ்டர் யோகனை பஸ்சில் சந்தித்தேன். ஏன் வீட்டை விட்டுத் திடீரன்று போய்விட்டார்கள்... அப்புறம் அந்தப் பக்கமே காணவில்லையே...என்று கேட்ட போது அவர் இந்த உண்மையைச் சொன்னார். சந்திரா விடம் சொன்னதும் பதறிப் போனான். அப்படியே புறப் பட்டு பார்க்க வந்தோம்...!

மிஸ்டர் சில்வா தான் பேசினார்.

பொதுவாகக் கொழும்பில் ‘அனெக்சில்’ இருந்தவர்கள் கூட நீண்ட காலத்தின் பிறகு அனெக்சை விட்டு வெளியேறிப் பிறகும் சந்திக்க நேர்ந்தால் புதிய மனிதர் களைப் போல நடந்து கொள்கிற இந்தக் காலத்தில் முன் பக்க அறையில் இருந்த தன் மீது இவ்வளவு அன்பும் மதிப்பும் கொண்டிருக்கும் சில்வாவை எண்ணிச் செல்லத் துரை உருகினான். சில்வா குடிகாரன் என்றாலும் ஒரு பண் பான் உள்ளம்... ‘ஜென்டில்மென் டைப்’ இருப்பதை உணர்ந்தான். இத்தகைய நல்ல மனிதருக்கா துரோகம் செய்தேன்...இவர் மட்டும் என்னவாம்...சந்திராவை மட்டுமா அனுபவிக்கிறார். ஒரு இரவிலேயே எத்தனையோ

சந்திராக்களை ஹோட்டலில் வைத்து மகிழ்வதாகச் சந்திராவே அன்று என்னிடம் புகார் கூறினாலே... ஒரு வேளை தன் பலவீனங்களை மறைப்பதற்காகத் தான் இடையிடையே 'நல்வன் போர்வை' போர்க்கிறாரோ... செல்லத்துறையின் ஆராய்ச்சி மனம் எல்லாப்பக்கமும் சமூன்று ஓய்ந்தது.

சில்வா தம்பதிகள் விடைபெற்றுச் சென்று விட்டார்கள். சில்வா வீடு காலியானதும் திடீரென்று யாரோ இரண்டுபெண்கள் அவ்வீட்டில் வாடகைக்கு வந்திருப்பதாகவும் அவர்களில் ஒருத்தி காரியாலயம் ஒன்றில் வேலை பார்ப்பவள் என்றும் இன்னெருத்தி பல்கலைக்கழக மாணவிகள் என்றும் சந்திரா சொன்னார்கள். தனக்கு அவர்களை வைத்திருக்க விருப்பமில்லையென்றும் சில்வாதான் பிடிவாதமாக அவர்களுக்கு உதவி செய்ய வேண்டும் என்று இடம் கொடுத்ததாகவும் கூறினார்கள். சில்வா அவர்களுக்கு என்ன விதமாக உதவி செய்வாரோ... என்று செல்லத்துறை ப்யந்தான். அவனது புனிசிரிப்பை உணர்ந்து கொண்ட சந்திரா, பயப்படாதீர்கள்... நான் இருக்கும் வரை ஒன்றும் நடக்காது. இவர் உழைப்பதையெல்லாம் குடித்து முடிப்பதால் எனக்கும் கொஞ்சம் பணமுடை இருக்கிறது. வாடகைப் பணமாவது மிஞ்சட்டுமே என்றுதான் இந்த ஏற்பாடு... என்றார்கள்.

அப்போது இராசையா அங்கு சாப்பாடு கொண்டு வந்தான். அவனைச் சில்வா தம்பதிகளுக்குச் செல்லத்துறை அறிமுகங்களுக்கு செய்து வைத்தான்.

நிலத்தில் உழைத்து உரமேறிப்போன இராசையாவின் வனப்பான உடற்கட்டு சந்திராவை அவன் மீது அதிக அக்கறை கொள்ள வைத்தது. இராசையா அவளின் சிரிப்பையும் பார்வையையும் கண்டு எதுவும் பேசாமல் நின்றார்கள். பிறகு ஒரு சம்பிரதாயத்துக்காக வெறுமனே சிரித்து வைத்தான். சில்வா தம்பதிகள் விடைபெற்றுச் சென்று விட்டார்கள்.

அடுத்த வாரம் போகலாம் என்று டாக்டரிகள் சொன்னதாக இராசையா சொன்னன. தானும் நீண்ட நாள் கொழும்பில் தங்கிவிட்டதாகவும் தேர்தல் முடிந்த பிறகு முத்துச்சடையரும் தம்பர் ஆக்கஞ்சும் பெரிய அட்டகாசம் போடுகிறார்கள் என்றும் தமையனிடம் சொல்லிக் கூவலைப்பட்டான். விஸ்வமுடுவில் சில விவசாயிகள் குழுநிலை காரணமாக மிளகாயை நல்ல விலைக்கு விற்றும் வேறு பயிர்களை விற்றும் ஒருவகையான விவசாய முதலாளித்துவத்தை நோக்கிப் போய்க் கொண்டிருப்பதாக வும் இத்தகைய தனியார் பொருளாதாரத்தை வளரவிடக் கூடாது என்றும் அவன் தமையனுடன் வாதிட்டான்.

இப்படி யாராவது பிரச்சினைகளைக் கிளப்பினால் செல்லத்துரைக்கு அவனையறியாமலேயே உற்சாகம் பிறந்து விடும்.

'கிராமிய மக்கள் அண்வரும் கூட்டாக மேலும் சிறந்த வாழ்வு பெறுவதற்காக, கூட்டுறவு முறையை அமுல் தடத்தி, நாட்டுப் புறத்தில் பணக்கார விவசாயிகளின் பொருளாதாரத்தையும் தனியார் பொருளாதாரத்தையும் ஒழுந்துக் கட்டவேண்டும். இந்த வழியில்தான் தொழிலாளர்—விவசாயிகள் நேச அணியை ஸ்திரப்படுத்த முடியும்' என்று கருத்துச் சொன்னான்.

கூட்டுறவு என்றதும் இராசையாவுக்கு ஞாபகம் வந்த வன் போல, 'என்னைக் கூட்டுறவுச் சங்கத்திலும் நிர்வாக சபை உறுப்பினராகத் தெரிவு செய்யப் போகிறார்களாம்' என்றான்.

'இது மாத்திரமல்ல... கோயில் தொண்டர்... சமூக சேவகர் மொழிக்காப்பாளர்... ஏழைகள் தோழன்... என்றெல்லாம் புதிய புதிய பதவிகளைத் தருவார்கள். முதல் பதவியைச் சம்பாதிப்பது தான் கஷ்டம். அது வந்ததும் மற்றப் பதவிகள் தாமாகவே ஓடி வரும்... அல்லது வரப் பண்ணும்...'

செல்லத்துரை சொல்லிச் சிரித்தான்.

‘அண்ணருக்குத் தான் தேர்தலில் நின்றது கூட அவ்வளவு பிடித்தமில்லைப் போலும்... கதைகள் அப்பிடித் தான் இருக்கு...’ இராசையா நினைத்தான். இராசையா தனது நெற்றியைச் சுருக்கிக் கொண்டு எதையோ ஆழ்ந்து சிந்திப்பதைக் கண்ட செல்லத்துரை மறுபடியும் ‘புரு வத்தை நெறி... உபாயம் ஒன்று பிறக்கும்’ என்று சொல்லிச் சிரித்தான்.

‘நான் இனி வீட்டை போவதற்குத் தான் உபாயம் தேடுகிறேன்...’ இராசையா சொன்னான்.

இரண்டு நாட்களில் செல்லத்துரையை ஆஸ்பத்திரியை விட்டுப் போகும்படி சொல்லி விட்டார்கள்.

யோகனும் இராசையாவும் டாக்ஸி ஒன்றைப் பிடித்துக் கொண்டு வத்தளையில் உள்ள தங்களுடைய புதிய குடிமனைக்குச் சென்றார்கள்.

இராசையா அன்றிரவே யாழ்ப்பானம் திரும்பிவிட்டான். யோகன் தான் கவனமாகச் செல்லத்துரையைப் பார்த்துக் கொள்வதாகவும் கவலையின்றிச் செல்லும் படியும் இராசையாவைத் தேற்றி அனுப்பினான்.

* * *

படிப்பகத்து இளைஞர்களில் இருவர் செல்லத்துரையை இரண்டு நாட்கள் பார்த்து விட்டுப் பிறகு தாங்கள் நிற்கவேண்டியது அவ்வளவு முக்கியமல்ல என்று உணர்ந்ததும் ஊருக்குத் திரும்பி விட்டார்கள். ஊரில் அவர்கள் செல்லத்துரையின் விபத்துப் பற்றிக் கேட்டவர்களிடம் கூறினார்கள்.

முத்துச்சடையருக்குக் காரில் அடிப்பட்டவன் மரணமடையவில்லையே என்பது பெரிய மனக்கவலையாக இருந்தது. தன்னைத் தோற்கடித்த இராசையா தமையன் இறந்ததைக் கேள்விப்பட்டுக் கலங்கவேண்டும் என்று மனதாரவிரும்பினார்.

போட்டியும் பொருமையும் மனிதனை மனிதனை பிடித்து விழுங்குவதற்குத்தான் என்பதே முத்துச்சடையரின் தத்துவமாக இருந்தது.

சிறிது தாமதித்தே கொழும்புக்கு போகவிருந்த யோகன் செல்லத்துரைக்கு ஏற்பட்ட விபத்தினால் வேளொக்கே போய் விட்டது சுகந்தியைப் பொறுத்த வரையில் பெரிதும் ஏமாற்றமாக இருந்தது. வீணையின் தந்திகளை மீட்டி ராகங்களை ஆலாபனை செய்து சூருதி சேர்க்கும் போது திடை ரென்று தந்தி அறுந்துவிட்டால்... கிணற்று நீரை வெள்ளாமா கொண்டுவிடப் போகிறது என்று அமைதி கொண்டான்.

தாங்கள் இருவரும் பெற்றேருக்குத் தெரியாமல் கிணற்றுத் தொட்டியடியில் ஆடிய காதல் நாடகங்களை என்னி என்னி அந்த இன்ப நினைவுகளிலேயே காலத்தைக் கழித்தாள்.

முத்துச்சடையர் பணத்தைக் கொட்டித் தேர்தலில் தோற்றுவும் பதவி ஆசை இன்னும் வற்றிப் போய்விடவில்லை. அவ்வுரில் ஏற்படவிருந்த இனக்க சபைக்குத் தலைவராக தன்னைத் தெரிவு செய்யும்படி உள்ளூர் அரசியல் வாதியைப் பிடித்து மந்திரி ஈரூக அலுவல் பார்த்தார். அவருக்கும் அவரது சகோதரிக்குமிடையே மிக நீண்ட காலமாக வைரமேறிப்போன காணிப் பிரச்சினை இன்னும் சுமுகமாகத் தீர்க்கப்படாமல் கோர்ட்டிலேயே பைல்களில் கிடந்து தவணை போடப்பட்டு வருவதால் அவரது தராதரம் இனக்க சபைக்குத் தலைவராகவோ அல்லது சாதாரண உறுப்பினராகவோ இருப்பதற்கு உகந்ததல்ல என்று மந்திரி காரியாலயத்தில் இருந்து மனவருத்தத்துடன் தெரிவிப்பதாகப் பதில் வந்திருந்தது.

முத்துச்சடையருடைய மனவருத்தத்திற்கோ அளவில்லை. இராசையாதான் தன்னைப் பற்றிப் பெட்டஷம் எழுதியிருக்கவேணும் என்று கண்றார். வர வர அவருடைய மதிப்பெல்லாம் கீழிறங்கித்தான் கிராமத்திலேயே

மிகமிகச் சாமான்யங்கிவிட்டதாக அவர் உணர்ந்தார். நேற்று வந்த பெடியன்கள் எல்லாம் தன்னித் தலைகுனிய வைச்சிட்டாங்களே என்று தவித்தார். மதுவையும் விதானையாரின் ஆறுதல் வார்த்தைகளையும் தவிர அவருக்கு மீட்சிக்கு வழியே கிடைக்கவில்லை.

மகனுடைய கலியானத்தையாவது நடத்தலாம் என்று அவனும் படிப்பு படிப்பு என்று குழப்புகிறுளே என்று என்னினார்.

அந்த வருஷம் சுகந்தி அடவாணஸ் லெவல் நல்ல மார்க்குகளுடன் பாஸ் பண்ணினான். இரண்டு 'ஏ'க்களும் இரண்டு 'ஓ'க்களும் எடுத்தாள். கலைப் பிரிவில் இது நல்ல முடிவு.

இலங்கைப் பஸ்கலைக் கழக கொழும்பு வளரகத்தில் சட்டம் படிப்பதற்காகத் தெரிவு செய்யப்பட்டாள். யோகன் சட்டக் கல்லூரியில் தான் பல்கலைக் கழகத்தில் இருவரும் வெவ்வேறு இடங்களில் படித்தால் தான் அப்பா விடுவார். இல்லாவிட்டால் யோகஞேடு சேர்ந்து விடுவேன் என்று படிக்க அனுப்ப மாட்டார் என்று பயந்து கொண்டிருந்தவருக்குப் பல்கலைக் கழகத்தில் சட்டம் படிப்பது விருப்பமாக இருந்தது.

பல்கலைக் கழகத்திற்குச் சேருவதற்கு முன்னர் வரவேண்டிய படிவங்கள் யாவும் வந்தன. புகைப்படம், வங்கியில் பணம் கட்டிய ரசீது யாவும் அனுப்பி விட்டாள். அழைப்பும் வந்தது.

ஏப்ரல் மாதத்தில் பல்கலைக் கழக விரிவுரைகள் ஆரம் பமாகும் என்று அறிவிக்கப்பட்டிருந்தது. புதிய மாணவர் களுக்கு அங்கு நடைபெறும் மகத்தான் வரவேற்றபைப் பற்றிச் சுகந்தி பத்திரிகைகள் மூலமும் முன்னர் படித்த நன்பர்கள் மூலம் கேள்விப் பட்டிருக்கிறார்கள். ஆகவே எவ்வளவு தான் பட்டப் படிப்பில் ஆர்வம் இருந்தாலும்

அங்கு தனக்கு நடைபெறப் போகும் வரவேற்புக்களைப் பற்றி மிகவும் சிலி கொண்டாள்.

யோகனுடைய கடிதம் அவனுக்கு மிகவும் ஆறு தலாக இருந்தது. வழக்கம் போலவே மாமியார் ஞானத் தினுடாகத்தான் யோகனது கடிதத்தைப் பெற்றார்.

தற்போது பல்கலைக் கழகங்களில் ‘ரூக்கிங்’ மிகவும் குறைவு என்றும் மிகவும் பின் தங்கிய கிராமப் புறமாணவர்களைச் சூழல் மயப்படுத்துவது தான் ரூக்கிங்கிள் உண்மையான நோக்கம் என்றும் அதைப் பண்பான முறையில் செய்ப்பவர்களும் இருக்கிறார்கள் என்றும் பல யாறு எழுதிய யோகன் எது எப்படி யென்றாலும் இவ்வகுடம் ‘ரூக்கிங்’ செய்ப்பவர்கள் தன்னுடைய மிக நெருங்கிய நண்பர்கள் என்பதால் உனக்கு எதுவுமே நடக்காது என்றும் இன்னும் அவர்கள் உனக்கு மிகவும் பாதுகாப்பாக இருப்பார்கள் என்றும் தேறுதலாக எழுதியிருந்தான்.

யோகன் சட்டக் கல்லூரி மாணவன் என்றாலும் பல்கலைக் கழக உங்வாரி மாணவர்களுடன் நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டு அவர்களில் பலரை அந்தரங்க நண்பர்களாகக் கொண்டிருந்தான். நண்பர்களின் நூல்களையும் குறிப்புக்களையும் பெற்றுப் படித்து வந்தான். இதனால் அவன் எழுதியவைகள் அனைத்தும் உண்மைதான் என்று சுகந்திக்குத் தெரியும். ஆகவே மனம் தேறிக் கொழும்புக்குப் பயணமாக ஆயத்தமானான்.

14.

மகளையும் கூட்டிக்கொண்டு முத்துச்சடையர் மெயில் வண்டியில் கொழும்புக்குப் பயணமானார். செல்லம்மா தன் ஓரே மகளை நினைத்துப் பிரிவாற்றுமையால் விம்மினான். சுகந்தி நேரத்தோடேயே மாமியார் ஞானத்தை வெளியோரமாக அழைத்து விடைபெற்று விட்டாள்.

“பயப்பிடாதை சுகந்தி...யோகன் உன்னைக் கொழும் பில் கவனித்துக் கொள்வான்...” என்று தேற்றி விடை கொடுத்தாள் ஞானம்.

மெயில் வண்டி பளையைத் தாண்டுவதற்குள் சில வாலிபர்கள் குறுக்கும் நெடுக்குமாகப் புகைவண்டிப் பெட்டிகளுள் உலாவத் தொடங்கினார்கள். இவர்களும் பல்கலைக்கழக மாணவர்கள் தான் என்பது அவர்களுடைய வளர்த்த சடைகள், அகலக் குழல் காற்சட்டைகள், பெல்டுகள் முதலியவற்றில் இருந்து புரிந்துகொள்ளக்கூடிய தாக இருந்தது, இவர்கள் இரண்டாம் மூன்றாம் வருட மாணவர்களாக இருக்கலாம் என்று சுகந்தி எண்ணினால்.

தன்னுடைய தோழி ஒருத்தி போன வருடம் பல்கலைக் கழகம் போன்போது ரயில் வண்டியில் அவளது தாயார் அவளை பெட்சீட் போட்டு முடிக்கொண்டே சென்றதாகவும் சன்னி வந்தவள் போல் அவளும் பிதற் றிக் கொண்டே நாடகம் போட்டு இளைஞர்களை ஏமாற்றி யதும் அவளுக்கு ஞாபகம் வந்தது. உடனே பயத்தில் உடம்பெல்லாம் வியர்த்தது. அந்த இளைஞர் கூட்டத்தைக் கண்டு மகள் மருஞுவதை முத்துச்சடையர் அவதானித் தார். பொடியள் என்ன பகிடி விட்டாலும் தான் பேசாமல் இருந்து சமாளிக்கவேணும் என்று தீர்மானம் பண்ணிக் கொண்டு யாரோ கதிர்காம யாத்திரை போகும் அடியார்களைப் போன்று இரண்டு கால்களையும் தூக்கிச் சீற்றில் வைத்துக்கொண்டு சால்வையைத் தலையில் போட்டுக்கொண்டு கண்ணயர்வது போலப் பாசாங்கு செய்தார்.

திடீரென்று ஒரு தடியன் லிஸ்ட் ஒன்றைக் கையில் வைத்துக்கொண்டு “மில் சுகந்தி முத்துச்சடையர்... லோஸ்ரூடன்ற்...” என்று கூப்பிட்டுக்கொண்டே ஒவ்வொரு பெட்டியாகக் கடந்துகொண்டிருந்தான். அவன் சுகந்தி யின் பெட்டிக்குள் வந்ததும் அவளது மருண்ட விழிகளைப்

பார்த்துவிட்டான்.இன்னும் நால்வர் அவனேடு சேர்ந்து கொண்டனர்.

“ஓ...சலீற் கேர்ள்...யூ ஆர் மிஸ் சுகந்தி...?”

சுகந்திக்கு மயக்கம் வராத ஒன்றுதான் குறை.ஒன்றும் பேசாமல் இருந்தாள்.

“ஷேம்.....ஷேம்.....ஒரு லோ ஸ்டூடன்ட்...நாளோக்கு கோர்ட்டில் ஏறி நீதியையே கவிழ்த்துக் கொட்டப் போறீங்க...இப்ப ஷேயாக இருக்கலாமா...டோன்ட் பி ஷே...மை டார்விங்...கம் போர் எ ஜோய்...எஸ்...கம்...” என்று கையைக் கொடுத்து அழைத்தான்.

முத்துச்சடையருக்குப் பொறுக்கவில்லை...

“தம்மி நான் அப்பன் பக்கத்திலை வாறன்...கொஞ் சம் மரியாதையாக நடவுங்கோ...”

“ஓ...அப்பன்...வட் அப்பன்...ஐ மீன் மிஸ்டர் திருநா வுக்கரசர்...தற் இல் அவர் ஹோலி சைவாசாரியார்...” என்கிறுன் ஒருவன்.

இன்னெருவன், “அடே முட்டாள்.....இன்றைக்கு இந்த மெயில் றெயிலில் நீதான் அப்பன்...நாளோக்கு வாசிட்டியில் காலம் பூரா நாங்கதாண்டா அப்பன்...புரிஞ் சுக்கோ...புரிஞ்சுக்கோ...டோன்ட் பி சில்லி மை ஓல்ட் பாதர்...” அவர் கன்னத்தைக் கிள்ளினான்.

முத்துச்சடையர் அழாக்குறையாக இருந்தார்.

“இப்பிடிக் கூத்து நடக்கும் என்டு தெரிஞ்சிருந்தால் சாராயத் தம்பரையும் கந்தையரையும் கூட்டிக்கொண்டு வந்திருப்பன்” என்று மனதுள் கறுவினார்.

“மிஸ்டர் சடை...நோ...சடையர்...நீர்தானே ஊர்லே வெக்சன் கேட்டது.தோத்துப் போனது...அடே முட்டாள். நீ ரொம்ப ரொம்ப சரியில்லே...உன் வெக்சன் விளையாட் டெல்லாம் இங்கே வைச்சுக்காதே...உன் ஹில்ரஹி பூரா எமக்குத் தெரியும்”

முத்துச்சடையருக்குத் தூக்கிவாரிப் போட்டது.

யோகன்தான் இதெல்லாம் சொல்லியிருக்கவேணும். உண்மையில் பஸ்கலைக்கழகம் போகின்ற புதிய மாணவர் களைப் பற்றிப் பழையவர்கள் விஸ்ட தயாரித்து வரலாறு சேகரித்து அனுப்புவது வழக்கம் என்பது அவருக்குத் தெரியாது.

ஒருசிலர் தமது பழைய கோபதாபங்களையும் இந்த 'ரூக்கிங்' சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்தித் தீர்த்துக் கொள்வதுண்டு.

அந்த மாணவர்கள் சுகந்தியின் அழகை மிகவும் பாராட்டுகிறார்கள். புதுமுகம் ஜெயசுதா மாதிரி இருக்கிறார்கள் என்று பாராட்டிவிட்டு யோகனுக்காக அவளைச் சும்மா விடுவதாகக் கூறிவிட்டுச் செல்கிறார்கள். ரெயினுக்குள் இப்படி வரவேற்பு என்றால் பல்கலைக்கழக வாசலில் எப்படி இருக்கும் என்று சுகந்தி பயந்தாள். இப்படியே வவுனியாவில் இறங்கி அடுத்த ரெயினில் ஊருக்குத் திரும்பிவிடலாமா என்றுகூட நினைத்தாள்.

யோகனின் நினைவுகளும் அவன் எழுதிய உற்சாகமுட்டும் கடிதமும் அவளைத் துணிவுகொள்ளச் செய்தின்றன. முத்துச்சடையர் பம்பலப்பிட்டியில் விதானையாரின் தமையன் எக்கவுண்டன் பூரம்பலம் வீட்டில் தனது மகளைத் தங்கவைத்துப் படிக்கவிடவேண்டும் என்ற நோக்கத்துடன் கோட்டைப் புகையிரத நிலையத்தில் வந்திறங்கினார்.

யோகன் ஏற்கனவே கறுப்புக் கண்ணைடியும் தொப்பியும் அனிந்து தன்னைத் திடெரன்று முத்துச்சடையர் அடையாளம் காணுத வகையில் ஸ்டேஷனில் காத்து நின்றார்கள். சுகந்தி அன்று வருவது அவனுக்குத் தெரியும். மாமா ஞருக்குத் தன்னை அடையாளம் காட்டாமல் சுகந்திக்கு மட்டும் சைகை மூலம் காண்பித்துவிட்டு ஒரு ஓரமாக நிற்கிறார்கள். நிலைமையை உணர்ந்து சுகந்தியும் பேசாமல் இருக்கிறார்கள். வெண்ணேய் திரன்டு வரும்போது தாழியை

உடைக்கக்கூடாதென்பது அவருக்குத் தெரியும்.புகையிரத நிலையத்தில் இறங்கிய பிறகும் கில வாலிபர்கள் அவளைச் சுற்றி வருகிறார்கள்.அருகில் ஓரமாக யோகன் கண்காணித்துக்கொண்டு நிற்பதைக் கண்டதும் விலகிவிடுகிறார்கள்.யோகனை அவர்களுக்கு மிக நீண்டகாலமாகத் தெரியும்.அவன் எதற்கும் துணிந்த பேர்வழி என்றும் தெரியும்.

முத்துச்சடையர் டாக்ஸி ஒன்றைப் பிடித்துக் கொண்டு பம்பலப்பிட்டிக்குப் போகிறார்.வியாபார விஷயமாக அவர் லொறியுடன் அடிக்கடி வந்து கொழும்பு மிகவும் பழக்கப்பட்டிருந்தது.

எக்கவுண்டன் வீட்டில்,தான் கொண்டுபோன அரிசி, தூள்,மா வகைகளையும் முருங்கைக்காய் கட்டையும் கொடுத்துவிட்டுச் சுகந்தியுடன் ஒரு வாரம் தங்கிவிட்டு, தான் ஊருக்குப் போகலாம் என்பதே அவரது திட்டம்.

தம் பி விதானையின் நன்பர் முத்துச்சடையரைக் கண்டதும் எக்கவுண்டன் வாயெல்லாம் பல்லாகச் சிரித்து வரவேற்றார்.அவர் கொண்டுபோன முருங்கைக்காய்க் கட்டைக் கண்டதும் மிளில் எக்கவுண்டன் தன் குரலை உயர்த்தி,

“இஞ்சருங்கோ...ஊர் முருங்கைக்காயைக் கண்டு இப்ப எத்தினை காலம்” என்றார்.

“ஏன் ஊருக்கு வந்தால் எப்பவும் காணலாந்தானே. நீங்கள் போன தீபாவளிக்கும் வரேல்லை...ஏன் வெரவர் கோயில் திருவிழாவிலையும் உங்களைக் காணேல்லை.இடைக்கம் ஊருக்கும் வரவேணும்” முத்துச்சடையர் வளவளத்துக் கொட்டினார்.

“அதில்லைப் பாருங்கோ...டிப்பாட்மென்றிலையும் லீவுதரவேணும்...நான் தான் எல்லாருக்கும் பெரியவன். நானே லீவு எடுத்தால் மற்றவன் என்னமாதிரிப் பணிஞ்சு வேலை செய்வான்கள்...”

“ஓம் இவர் நெடுகலும் பின்னேர வேளையும் நின்று கந்தோரிலை வேலை செய்துபோட்டுத்தான் வரறவர்.” என்றார் மிலிஸ் எக்கவுண்டன்.

“அப்ப என்ன ஓவர் ரைம் செய்கிறாக்கும்”

“ஓச்சி...ஓவர் ரைம்...அது கிளாக்குமார் செய்கிற தெல்லோ.....நாங்கள் ஸ்ராவ் ஓவ்விசர்ஸ்.....எங்களுக்கு ஓவர் ரைம் வேலை கிடையாது.”

“ஓம்...நீங்கள் சும்மா கையெழுத்து வைக்கிற உத்தி யோகம் எண்டுதான் விதானையார் சொன்னவர்...” முத்துச்சடையர் சொல்லிச் சிரிக்கிறார்.

இதற்கிடையில் எக்கவுண்டனின் முனைவி, சுகந்திக்கும் முத்துச்சடையருக்கும் குளிர்ப்பானம் கொண்டுவந்து கொடுக்கிறார்.

“இந்தக் குளிர்ப்பெட்டி எப்ப வாங்கினது?”

முத்துச்சடையர் கேட்கிறார்.

“அது இவர் சிங்கப்பூராலை ஆரட்டையோ சொல்லி எடுப்பிச்சவர்...” என்றார் மிலிஸ் எக்கவுண்டன்.

“உங்கட சாறி எங்க வாங்கினது?” என்று கேட்கிறார் சுகந்தி. மிலிஸ் எக்கவுண்டனுக்கு உடம்பெல்லாம் ஐஸ் மாதிரிக் குளிர்கிறது. வாயெல்லாம் பல்லாகச் சிரித்தபடியே, “அது இவற்றை பிறண்ட ஒருதர் வண்டனால் வரேக்கை எனக்கெண்டு கொண்டுவந்து தந்தவர்”

இதன் பிறகு ஷோகேஸ் பொருட்களைப் பற்றிய அறி முகமும் சுவரோவியங்களைப் பற்றிய வர்ணனையும் அவை கிடைத்த விதங்களும் சொல்லப்படுகின்றன.

முத்துச்சடையருக்கும் தனது வீட்டை ஊரில் இதே மாதிரி வைத்திருக்கவேண்டும் என்ற எண்ணம் தோன்றுகிறது.

மிலிஸ் பேரம்பலம் முத்துச்சடையருக்கும் சுகந்திக்கும் தனது வீட்டின் அறையொன்றை ஒதுக்கிக் கொடுக்கிறார். நவநாகரிக வசதிகள் அனைத்தும் கொண்ட அந்த அறை

யில் இருந்து தனது மகள் சட்டம் படிக்கப்போகிறுள்ளனர் சட்டம் மகிழ்ந்தார். எத்தனையோ யாழிப்பாணத் துப் பெண்கள் கொழும்பு பல்கலைக்கழகத்தில் படிக்க வந்து குறைந்த வாடகையில் வீடுகள் கிடைக்காமல் கரர் கராஜ்களிலும் காற்றே வரமுடியாத குச்ச அறைகளிலும் குடியிருந்து கஷ்டப்பட்டுப் படிக்கும்போது தமது மகளுக்கு இப்படி ஒரு வசதியான இடம், அதுவும் அறிந்த இடம் கிடைத்தது அவருக்கு மிகவும் சந்தோஷமாக இருந்தது.

சுகந்தி மறுநாள் காலை பல்கலைக்கழகத்திற்குப் போன்ற எக்கவுண்டன் தன்னுடைய காரிலேயே கூட்டிடக் கொண்டுபோய் விடுவதாகவும் வரும்போது கூட்டிவருவதாகவும் பிறகு பாதை பழகியபிறகு பஸ்லில் போகலாம் என்றும் சொன்னார். முத்துச்சடையரும் தான் போவதை விட எக்கவுண்டன் கூட்டிப்போவது மகளுக்குக் கொரவமாக இருக்கும் என்று நினைத்தார். தன்னை நெயினில் கலாட்டா செய்த பெடியன்கள் இன்றும் பல்கலைக்கழக வாசலில் நின்றுல் தன்னையும் பிடித்து ஒருக்கிங் செய்து போடுவான்கள் என்று பயந்தார். இராத்திரிச் சம்பவத்தை எக்கவுண்டனிடம் சொல்லியிருந்தார்.

சுகந்தி காரில் வரும்போதே எக்கவுண்டனிடம் தன் அத்தான் யோகன் சட்டக் கல்லூரியில் படிப்பது பற்றியும் அவர் எப்படியும் வாசிற்றி வாசலில் நின்று தன்னை ஒரு கிங்கில் இருந்து பாதுகாப்பார் என்றும் சகலதையும் சொல்லிவிட்டாள்.

“ஓ, ஐ ஸீ...” என்று சொல்லி எக்கவுண்டன் ஆச்சஷி யப்பட்டார்.

“தயவு செய்து அத்தான் வந்து நிற்கும் விஷயத்தை வீட்டில் அப்பாவிடம் சொல்லிவிடாதீர்கள். அவருக்கும் அத்தானுக்கும் வியாழன் பகை” என்று சிரித்தான் சுகந்தி.

மிகவும் கலகலப்பாகவும் வெள்ளைமனதோடும் தம்மை உறவினராக மதித்துப் பழகும் சுகந்தி மீது எக்கவண்டனுக்கு அவரை அறியாமலேயே ஒரு சகோதர பாசம் பிறந்தது.

‘அதெல்லாம் கவலைப்படாதீர்கள். உங்களுடைய எதிர்காலம் சிறக்க என் மனப்பூர் வமான வாழ்த்துக்கள். படிப்புத்தான் முதலில் முக்கியம்’ என்று சொல்லிய வாரே தேவை ரேட் வரைக்கும் காரை ஓட்டிவந்து விட்டார் அவர்.

காரிலிருந்து சுகந்தி இறக்கியதும் வாசலில் காத்து நின்றவன் போல் யோகன் வந்து மற்ற மாணவர்களுக்குக் கேட்கும்படியாக ‘ஹலோ சுகந்தி’ என்று கையைநீட்டி வரவேற்றிருன். அவனுடைய புதுவிதமான வரவேற்றபைக் கண்டு அவன்தான் தன்னை ‘ரூக்கிங்’ செய்கிறானே என்று சுகந்தி மனதுள் சிரித்துக்கொண்டாள்.

சுகந்தி யோகளை எக்கவண்டனுக்கு அறிமுகப்படுத்தி ருள்.

‘தெரியும். எங்கட விதானையாளின் அண்ணுதானே... ஊரில் வந்தபோது கண்டிருக்கிறேன்.’

‘சரி தம்பி. நான் கந்தோருக்குப் போகவேணும். நீரே ஆளைக் கூட்டிக்கொண்டு போய்விடும். நான் மத்தியானம் வாறன்.’

இதற்கிடையில் யாரோ இரு புதிய மாணவர்கள் தமது சப்பாத்துகளைக் கழற்றித் தலையில் வைத்துக் கொண்டு தேவை வீதியால் மார்ச் பண்ணியவாறே வந்துகொண்டிருந்தனர். சினியர் மாணவர்களின் கட்டளைப்படி யோகனுக்கும் சுகந்திக்கும் மரியாதை செலுத்தி விட்டு அவர்கள் மார்ச் பண்ணிக்கொண்டு வளாகத்தினுள் சென்றார்கள். கண்ணேனியும் தான்டிக் கிங் ஜோர்ஜ் ஹோல் வரைக்கும் அவர்கள் மார்ச்சிங் நிற்கவில்லை.

சுகந்தி யோகனுடன் இணைந்தே சென்றபடியால் எது வித பிரச்சினையும் இருக்கவில்லை. யோகன் இரண்டாம்

வருட மாணவிகளுக்கு அவனை அறிமுகங் செய்துவைத் தான்.

“தெரியும் உங்கட வருங்கால மனைவிதானே..... டைவோஸ் எடுப்பது எப்படி என்று படிக்கத்தானே வந்தவு” என்று சொல்லி அவர்கள் சிரித்தார்கள்.

ஆனாலும் புன்முறைவுடன் சுகந்தியை அழைத்துச் சென்று தேநீர் வாங்கிக் கொடுத்தார்கள். சுகந்தியின் இனிய சுபாவம் அவர்களுக்கு மிகவும் பிடித்துப் போயிற்று. சுகந்திக்கு இனிமேல் பிரச்சினை இல்லை. அவள் கூட வேண்டுமானால் புதிய மாணவிகளை ரூக்கிங் செய்ய வாம் போல இருந்தது.

மத்தியானம் எக்கவுண்டனின் கார் வாசிற்றி வாச வில் வந்து நின்றபோது சுகந்தி தன் புதிய தோழிகளிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டு கிளம்பி விட்டாள்.

முத்துச்சடையர் வீட்டில் என்ன ஆச்சோ... எந்தக் காலிப்பயல் மகளுடன் சேட்டை விட்டானே என்று பல வாறு யோசித்துக் கொண்டே இருந்தார். மகளைக் கண்டதும் சந்தோஷப்பட்டார்.

“எனக்குத் தெரிந்த பெண்கள் பலர் படிப்பதால் பிரச்சினை ஒன்றும் இல்லை. அவர்கள் என்னை அன்போடு வரவேற்றார்கள் அப்பா. நீங்கள் வேண்டுமானால் இன்றைக்கே ஊருக்குப் போகலாம்.”

முத்துச்சடையர் தாம் அன்றிரவு மெயிலுக்கே போவதற்குத் தீர்மானித்தார். மகளுக்குத் தேவையான பணத்தைக் கையில் கொடுத்துவிட்டு “என்னதேவையெயன் ரூலும் எக்கவுண்டன் மாமாவிடம் சொல்லிக் கேட்டு வாங்கிக்கொள். அதெல்லாம் நான் பிறகு பார்த்துக் கொள்கிறேன். நானும் அடிக்கடி வந்து பார்த்துக் கொள்ளுறவு. நான் வாறன் பிள்ளை...”

அவர் புறப்பட்டுவிட்டார்.

சுகந்திக்குத் தன் தகப்பனார் கலங்கிய மனதோடு பிரி வதைக் கண்டதும் கண்கள் பனித்தன். எவ்வளவுதான் ஊராருக்குக் கெட்டவராகத் தென்பட்டாலும் தனக்கு அவர் அப்பாதானே என்று சுகந்தி மனம் கசிந்தாள்.

மறுநாளும் யோகன் வாசிற்றி வாசலில் காவல்நின்று சுகத்தியை உள்ளே கூட்டிச் சென்றுன். முதல்நாள் யாரோ சிங்கள மாணவி ஒருத்தி மீது சில மாணவர்கள் அசம்பா விதமாக நடந்துகொண்டதாகப் புகார்கள் சென்றதைத் தொடர்ந்து அன்று பலத்த கண்காணிப்புப் போடப்பட்டி ருந்தது பல்கலைக்கழக அதிகாரிகளும் அடிக்கடி அங்குமிங்கும் போய்க் கொண்டிருந்தார்கள். இதனால் அன்று புதிய மாணவர்களுக்குப் பிரச்சினை எதுவும் இருக்கவில்லை. இனி மேல் ஒன்றும் நடவாது என்று பேசிக்கொண்டார்கள்.

அன்று மத்தியானம் எக்கவுண்டன், யோகனைத் தம்முடன் வீட்டிற்கு வரும்படி அழைத்தார். அவனும் மறுக்காமல் முன் சீற்றில் ஏறிக்கொண்டான். சுகந்தி பின்னால் இருந்தாள்.

“சுகந்தி உம்மைப் பற்றி நிறையச் சொல்லியிருக்கிறோன். இந்த வயதில் படித்து முன்னேறவேண்டும். கலவிரீதி யான அந்தஸ்தும் ஒரு வகையில் பொருளாதார அந்தஸ்தை உயர்த்தும். பிறகு வாழ்க்கை இலகுவாக இருக்கும்.”

“இந்தச் சமூக அமைப்பில்தான் கல்விக்கு இவ்வளவு மதிப்பு. காற்சட்டை உத்தியோகத்தருக்குக் கௌரவம். எதிர்காலத்தில் தொழிற்கல்விக்கும் தொழிலாளர்களுக்கும்தான் மதிப்பு வரும்.”

யோகன் சொன்னான்.

இந்தக் காலத்துப் புதிய தலைமுறையினருக்கே உரித்தான் சிந்தனைகள் அவனிடம் இருப்பதாக எக்கவுண்டன் உணர்ந்தார்.

சமுகங்கள், அமைப்பு என்று பேசுகிறபடியால் இவ்வும் ஏதாவது இயக்கத்தைச் சேர்ந்திருப்பானே என்று எண்ணினார்.

வாசிந்திக்கு வந்தவுடன் தொழிலாளர்களைப் பற்றி யும் புதிய சமுதாயத்தைப் பற்றியும் சிந்திப்பதும் சடைகளை வளர்த்துக் கொண்டு கலாசார மறுமலர்ச்சி செய்வதும் தான் பாஸ்டே...என்றுகூட நினைத்தார்.

நல்லவேளை யோகன் சாதாரணமாகவே இருந்தான். பெல்பொட்டங்கள், சடைகள் ஒன்றும் அவனைப் பாதுக்கவிட்டீர்.

செல்லத்துரையோடு சேர்ந்து அவன் அடிக்கடி கலாசாரச் சீரழிவுகளைப் பற்றி வாதித்து வந்ததால் அவனுல் இப்படிச் சாதாரணமாக இருக்கமுடிந்தது. ஒரே வகையான நாகரிகங்களைப் பார்த்துச் சலித்துப் போனவர்களும் எதையாவது பின்பற்றியே தீரவேண்டும் என்ற புதுமை வேட்கை கொண்டவர்களும் வெளிநாடுகளுக்குப் போகமுன்னர் பரீட்சார்த்தமாகவேனும் வெளிநாடுகளில் உள்ளவர்களைப் போன்று நடந்துகொள்ள வேண்டும் என்றும் விரும்புபவர்களினால் தான் இந்த நாகரிகங்கள் தலைதூக்குகின்றன என்று செல்லத்துரை அடிக்கடி சொல்வான்.

பொலிசாரைக் கட்டளையிட்டு இந்தச் சடை மயிர்களை வெட்டி ஏறிந்தாற்கூடப் பரவாயில்லை என்று அவன் விளையாட்டாகச் சொல்வான். இங்கிலாந்து போன்ற நாடுகளைப் போன்று ‘ஹோமோ செக்ஸூவலில்’ ஆர்வமுடைய இளைஞர்களுக்கு இந்த ‘மொட்’ நாகரிகங்கள் தான் நல்ல ரேஸ்ட் ஆக இருக்கும் என்றுகூட அவன் வக்கிரமாக வர்ணிப்பதுண்டு.

யாழ்ப்பாணத்திலும் மிக வேகமாகப் பரவிவரும் இந்த ‘மொட்’ நாகரிகம் தற்காலிகமானது என்பதும் அவனுக்குத் தெரியும். இளைஞர்கள் போகிற போக்கைப் பார்த-

தால் பாட்டன் காலத்துக் குடுமிகள் தான் இனி நாளிக மாக வரும் என்று அவன் நிச்சயமாகக் கருத்துச் சொல்வான்.

இவ்வளவும் தெரிந்த யோசனை சாதாரணமாக இருப்பது எக்கவுண்டனுக்கு மகிழ்ச்சியைக் கொடுத்தது. தமது மனைவிக்கும் அவனை அறிமுகப்படுத்தி வைத்தார்.

“தெரியும்...ஞானம் அக்காவின் மகன்தானே...அப்பா இப்பவும்கண்டிதானே...எப்பிடியாம்வியாபாரம்?” என்று நெடுநாள் அறிந்தவன் போல அவள் குசலம் விசாரித்தாள்.

15.

செல்லத்துரை மறுபடியும் காரியாலயத்திற்குப் பேர்க் குருப்பித்துவிட்டான்.

இளஞ்சியத்தின் இரண்டு கடிதங்கள் அவனுக்காகக் காத்துக் கிடந்தன. ஊருக்குப் போய் முடிவு எழுதுவேன் என்று சொன்னபிறகு மறுமொழி ஒன்றையும் காண வில்லையே... ஏதும் சுகவீனமா என்று கேட்டு எழுதிய கடிதங்களே அவை.

அவனுக்கு அன்றைக்கே நடந்த விபத்தைப் பற்றி யும் இப்போது சுகமாக வேலைக்குப் போவது பற்றியும் சுருக்கமாக எழுதினான். வெகுவிரைவில் வந்து சந்திப்ப தாகக் குறிப்பிட்டிருந்தான்.

அவன் சார்ந்திருந்த தொழிற்சங்கம் பாரியவேலை நிறுத்தம் ஒன்றுக்குத் தயார் செய்து கொண்டிருந்தது. உச்சி மகாநாட்டின் போது நடைபெற இருந்த வேலை நிறுத்தத்தை அரசாங்கம் தடைசெய்திருந்தபடியால் மறுபடியும் அதுபற்றித் தயாரிப்பு வேலைகளில் ஈடுபடுவது அவனுக்கு மிகவும் சிரமமாக இருந்தது. காட்டிக்

கொடுப்பவர்களும் கீருங்காலிகளும் இருக்கத்தான் செய்தார்கள்.

திடீரென்று ஒருநாள் காலையில் பொலிசர் அவனது அறையை முற்றுக்கூயிட்டு வேலைநிறுத்தம் சம்பந்தமான துண்டுப்பிரசரங்களையும் சில புத்தகங்களையும் கைப்பற்றியதுடன் அவனையும் ஜீப்பில் ஏற்றிச் சென்றார்கள்.

யோகானே அல்லது மற்றத் தொழிற்சங்க நண்பர்களோ எவ்வித உதவியும் செய்யமுடியவில்லை.

இயக்கங்களுடன் சம்பந்தப்பட்டவர்களுக்கு இத்தகைய கெடுபிடிகள் சர்வசாதாரணம் என்பதால் யோகன் இது பற்றி ஊருக்கு ஓன்றும் அறிவிக்கவில்லை. செல்லத்துரை என்றே ஒருநாள் பிரச்சினைகளில் மாட்டுப்படுவான் என்று ஊரவர்களே அடிக்கடி கடைப்பதுண்டு. சக தொழிலாளர்களுக்கு உரிமைகளையும் ஊதிய உயர்வையும் பெற்றுக் கொடுப்பதற்காக அவன் இப்போது சிறைக்குச் சொன்னிருந்தான்.

கொழும்பி இள்ள பெரிய சவர்க்காரக் கம்பணி ஒன்றில் வேலைநிறுத்தம் நடந்து கொண்டிருந்தபடியாலும் உற்பத்தி குறைவாக இருந்த படியாலும் நாட்டில் சவர்க்காரத்துக்குத் தட்டுப்பாடு ஏற்பட்டிருந்தது. யாழிப்பாணத்தில் பெரிதும் தட்டுப்பாடு நிலவியது. கண்டியில் உள்ள தமது கடையில் சவர்க்காரம் வைத்துக் கொண்டு இல்லையென்று சொன்னாரென்று குற்றம்சாட்டியோகளின் அப்பாவுக்கு ஐநாறு ரூபாய் தெண்டம் விதித்திருந்தார்கள். இந்தச் செய்தியை ஞானம் கவலையுடன் யோகளுக்கு எழுதியிருந்தாள். உண்மையில் அவனது தகப்பனார் அப்படிவைத்திருக்கவில்லை என்றும் தாங்கள் கேட்ட வர்ணசம் கொடுக்கவில்லை என்பதற்காக விலைக் கட்டுப்பாட்டு அதிகாரிகள்தான் அப்படி வழக்கைச் சோடித்தார்கள் என்றும் அவள் எழுதியிருந்தாள்.

வேவியே பயிரை மேய்வது போல் இன்று அதிகாரி கள் தான் முதல் திருடர்கள் என்று செல்லத்துரை சொல்வது யோகஞுக்கு ஞாபகம் வந்தது.

*

*

*

காலிமுகக் கடற்கரையின் எல்லையாகவும் பார்ப்பவர் கண்களுக்குக் கோபுரமாகவும் உயர்ந்து நின்ற அந்த உல்லாசப் பயணிகள் ஹோட்டல் இரவுநேரத்தில் வரண விளக்குகளைத் தாங்கி ஒளியுமிழ்ந்து கொண்டிருந்தது. இரவு நடனங்களும் விருந்துகளும் நடப்பது அங்கு சர்வ சாதாரணம்.

அந்த ஹோட்டலின் ஒரு பகுதிக்குப் பொறுப்பாக இருந்த சில்வா புதிதாக ஏர்கண்டிஷன் அறையில் வந்து தங்கிய பர்மிய அழகியிடம் தம் மனதைப் பறிகொடுத்து விட்டார். உலகம் சுற்றும் அந்தப் பணக்கார அழியும் ஒரு சேஞ்சுக்காக மிஸ்டர் சில்வாவின் உடற்பசிக்கு ஈடு கொடுத்தாள். பிறகு அதுவே ஒருவகையான பிளைப்பை அவர்களுக்குள் ஏற்படுத்தித் திடீரென்று ஒருநாள் சில்வா பால்போர்ட் எடுத்துக் கொண்டு அவளுடன் பர்மாவுக்குப் பயணமாகி விட்டார். சந்திராவின் எதிர்காலத்தைப் பற்றி அவர் சிந்திக்கவேயில்லை.

வெள்ள வத்தையில் சந்திராவுக்கு வாழ்க்கையே பெரும் பிரச்சினையாக இருந்தது. வீடு ஒன்றை மட்டும் ஆதனமாக வைத்துக் கொண்டு அவளால் மூன்று வெளை யும் ஒழுங்காகச் சாப்பிடக்கூட முடியவில்லை. வழக்கமாக அரிசியும் வேறு உணவு வகைகளும் வாங்கும் கடைக்காரன் அவளது வரலாற்றை ஓரளவு அறிந்திருந்தான். அவன் அடிக்கடி சந்திராவின் வீட்டுக்கு வரத் தொடங்கினான். சந்திராவுக்கும் அது வசதியாக இருந்தது. அவனித் தன்னுடைய மிகவும் நம்பிக்கையான காரியதரிசியாக வைத்திருந்தாள். அவளுக்கு மேலும் பல தேவைகள் இருந்தன. காரியதரிசியின் ஆலோசனைப்படி இரண்டு

மாதங்களுக்குத் தொடர்ந்து வாடகைக்கு இருக்கும் இப்பண்களிடம் வாடகைப்பணம் வாங்காமல் இருந்தாள். பிறகு அவர்களுக்குத் தேவையான துணிவகைகளையும் உணவு வகைகளையும் தானே சப்ளை செய்தாள். முன் அறையிலிருந்தவர்களை உள் அறைக்கு வருமாறு அன்போடு குழந்தாள். அவர்களுக்கும் இச்சையை உலகத்தின் தேவகள் எத்தனையோ இருந்தன. மெல்ல மெல்ல அவளின் ஆளுகைக்கு உட்பட்டனர். இப்போது சந்திராவின் வீடு பல டாக்ஸிக்காரர் களும் இரகசியமாக வாடிக்கையாளருடன் முற்றுகை யிடும் இரவு இன்ப விடுதியாக மாற்றப்பட்டது. சந்திரா தான் மனேஜர். காரியதரிசி பழைய ஆள்தான். தோட்டப் பகுதிகளில் இருந்தும் சில பெண்கள் கொண்டுவரப்பட்டனர். இவர்களைச் சமையல்காரிகள் என்று வெளியில் சொல்லிக் கொண்டாள். பகலில்மாணவியாகவும், காரியாலையை யுவதியாகவும் இருப்பவர்கள் இரவு பண்ணிரண்டு மணியளவில் சுயநினைவின்றிப்படுக்கைகளில் கிடப்பார்கள். யார் யாரோ வந்து போவார்கள். உணவும், பணமும் உயர்ச்சக குடிவகைகளும், பரிசுப்பொருட்களும் அவர்களுக்குத் தாராளமாகக் கிடைத்தன.

சந்திராவின் விடுதிக்குப் பெரிய பெரிய இடங்களில் இருந்து கிராக்கிகள் வர ஆரம்பித்தபடியால் பொனிசாரால் எதுவும் செய்யமுடியாமல் இருந்தது. 'புளுபிலிம்ஸ்' என்று வர்ணிக்கப்படும் நிர்வாணத் திரைப்படங்கள் கூட இங்கே தனியறைகளில் வைத்து அங்கத்தவர்களுக்காகக் காட்டப்பட்டன. சந்திரா இப்போது பெரிய ஆளாஜிவிட்டாள். தொலைபேசி, பெண் றிசப்ஷனிஸ்ட் என்று அவளது வர்த்தக நிறுவனம் விரிவடைந்திருந்தது.

கல்லூரி மாணவர்களும் பெரிய இடத்துப்பிள்ளைகளும் அடிக்கடி அந்த விடுதியை முற்றுகையிடுகிறார்கள் என்று கிடைத்த புகார்களின் பேரில் வேறு வழியின்றி

பொலிசார் திடீரென்று ஒருநாள் அந்த விடுதியை முற்று கையிட்டார்கள்.

சந்திராவும் இன்னும் ஏழு பெண்களும் வரிசையாக நடத்தப்பட்டுப் பொலிஸ் வாகனத்தில் ஏற்றப்பட்டார்கள். பத்திரிகை நிருபர்கள் மோப்பம் பிடித்து இந்தக் காட்சியைத் தமது காமராக்களுள் 'கிளிக்' செய்துகொண்டார்கள்.

மறுநாள் பத்திரிகைகள் இந்தச் செய்தியைச் சூலை படப் பிரசரித்ததன் மூலம் தமது விற்பனையை அதிகரித்துக் கொண்டன.

நீதிமன்றத்தில் தன்மீது சுமத்தப்பட்ட குற்றச் சாட்டுகள் விசாரணை செய்யப்படுவதற்காகக் கொண்டு வரப்பட்ட செல்லத்துரை அங்கு குற்றவாளிக் கூண்டில் சந்திராவையும் இன்னும் ஏழுபெண்களையும் கண்டபோது ஆச்சரியப்பட்டான். சில வினாடிகளில் நடந்தவற்றை ஊகித்துக் கொண்டான். சந்திரா இப்படிக் கெட்டுப் போவதற்கான ஆரம்ப துணிச்சலைக் கொடுத்தவன் தான் தான் என்று எண்ணிய போது அவன் மனம் அவமானத் தால் குறுகியது. மில்டர் சில்வா யாரோ பர்மியப் பெண் னுடன் ஓடிப் போனதை அவன் கேள்விப்பட்டிருந்தான். உண்மையிலேயே சந்திராவுக்காக மிகவும் வேதனைப்பட்டான்.

பொருளாதாரச் சிக்கல்தான் அவளை இவ்வளவு துணிச்சல் காரியாக்கியது என்றும் இல்லாவிட்டால் தன் போன்ற யாராவது ஒருவரோடு மட்டும் திருப்தியடைந் திருப்பாள் என்பதையும் அவன் உணர்வதற்கு அதிகநேரம் எடுக்கவில்லை.

நீதிபதி சந்திராவுக்கும் தோழிகளுக்கும் தலா ஜிம் பது ரூபா அபராதம் விதித்ததுடன் ஆறுமாதகால நன்னடத்தைப் பினையிலும் செல்லுமாறு உத்தரவிட்டார். அந்த இரவுராணிகளைப் பார்க்கவென்றே நீதிமன்ற வளவு

ஞுள் சனம் கூடியிருந்தது. செல்லத்துரையின் வழக்கு ஒத்திவைக்கப்பட்டது.

சந்திராவும் தோழிகளும் பொதுமக்களைப் பார்த்துச் சிரித்தவாறே டாக்ஸிகளில் ஏறிப் போய் விட்டனர். இவர்கள் தொடர்ந்தும் தோல் வியாபாரம் செய்யாமலா இருப்பார்கள் என்று செல்லத்துரை நினைத்தான். வறுமைக் கொடுமையால் உடலை விற்பவர்களுக்கு நீதி மன்றம் அபராதம் விதித்தால் அந்த அபராதத் தொகைக் காக அவர்கள் ‘ஓவர்டைம்’ செய்துதான் காசுழைக்க வேண்டிவரும் என்பதை இந்த நீதிபதிகள் உணருவதில் ஈயோ... என்றும் அவன் நினைத்தான். சட்டமும் நீதியும் ஏழைகளையும் வாழுவழியற்றவர்களையும் ஒருபோதும் பாதுகாக்காது. உயிரைப் பிடித்து வாழ்வதற்காக விபசாரம் செய்தால் குற்றம். விபசாரம் செய்யாமல் தற்கொலை செய்து பசியைப் போக்கலாமென்றால் அதுவும் குற்றம். வாழுவும் விடாமல் சாகவும் விடாமல்தடை செய்யும் இந்தச் சட்டத்தை என்னவென்று சொல்வது...?

சிந்தனைகளைப் படரவிட்டவாறே செல்லத்துரை மறுபடியும் கம்பிகளின் பின்னால் சென்றுவிடுகிறோன். இளங்சியம் தன்வருகைக்காக ஏங்கிக் கொண்டிருப்பாளே என்று எண்ணியபோது அவனுக்கு மனவருத்தமாக இருந்தது.

வரக்காப்பொலை நதியைப் போன்று பொங்கிப் பிரவகிக்கும் இதயதாகத்துடன் தனக்காக ஏங்கிக் கொண்டிருக்கும் அந்த இளம் இலக்கிய நெஞ்சத்திற்காக அவன் சிந்தித்தான்.

‘‘தன்னைப் போன்றவர்கள் வாழ்க்கையில் காதலிக் கவே கூடாது. தப்பித்தவறிக் காதலித்தாலும் திருமணம் செய்யக் கூடாது’’ என்று பலவாறு எண்ணிக்கொண்டே உலசல் வெக்கையும் அழுக்கும் நிறைந்த அந்தச் சிறை நையின் தரையில் படுத்து உறங்கிவிட்டான்.

16.

பீங்று மாதங்கள் உருண்டோடி விடுகின்றன. யோகனுக்கும் சுகந்திக்கும் கொழும்பு சொர்க்கலோக மாகக் காட்சி தருகிறது. சுகந்தி இப்போது தனியாகவே பஸ்ஸில் போய்வர் ஆரம்பித்துவிட்டாள்.

யோகனைச் சந்திக்கவும் பேசிப் பழக்கவும் தன் அன்பை யெல்லாம் சொரியவும் அவனுக்கு வாய்ப்புக்கள் அதிகம் கிடைத்தன.

விரிவரையாளர்கள் வராத வகுப்புகளெல்லாம் யோக ஆடன் விகாரமாதேவி பூங்காவிலும் சில சமயங்களில் தெஹிவிளை மிருகக் காட்சிச்சாலையிலும் சில நாட்களில் சினிமாத் தியேட்டர்களிலும் நடைபெற்றன. சுகந்தி தான் என்றைக்கோ யோகனுக்குச் சொந்தமாகி விட்ட வள் என்ற நினைப்புடன் சிறிதும் தயக்கமின்றிப் பழகி வந்தாள்.

அன்று வாசிற்றியில் ஏதோ கலை விழா என்பதால் முற்றுக வகுப்புகள் நடைபெறவில்லை. யோகனும் சட்டக் கல்லூரிக்கு முழுக்குப் போட்டுவிட்டு இருவருமாக தெஹி வளை மிருகக் காட்சிச்சாலைக்குச் சென்றனர். அங்கே புதி தாக அமைக்கப்பட்டுள்ள மீன்களின் காட்சிச் சாலைக்குள் நுழைந்தபோது சுகந்திக்கு உடலெல்லாம் ஜஸ் போலக் குளிர்ந்தது.

குளிருட்டப்பட்ட அந்தக் காட்சிச் சாலைக்குள் இயற் கைக் கடல் போன்று கண்ணுடித் தொட்டிகளில் கற்களை யும் மண்ணையும் போட்டு நிரப்பி அழகான மீன்களை வளர் விட்டிருந்தார்கள்.

நிறம் நிறமான அந்த மீன் குஞ்சுகளின் அழுகிச் சொக்கிப்போன சுகந்தியை அணைத்துக் கைத்தாங்கள

கவே யோகன் கூட்டிக் கொண்டு அக்காட்சிச் சாலையைச் சுற்றிப் பார்வையிட்டான். கடல் சிங்கங்கள் துள்ளிப் பாய்ந்ததும் பந்தடித்து விளையாடியதும் தான் அவனுக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது.

மீன் காட்சிச் சாலையைப் பார்த்து விட்டு அவர்கள் மறுபுறத்தில் இருந்த மிருகங்களின் காட்சிச் சாலைக்குள் நுழைந்தார்கள். அங்கு சிமெந்து வாங்குகள் பல இடங்களில் போடப்பட்டுள்ளன. ஒதுக்குப்புறமாக அதிகம் பார்வையாளர்கள் கண்ணில் படாத வாங்கு ஒன்றில் இருவரும் அமர்ந்தார்கள். நல்ல மத்தியான வேளை. அங்கு வேலை செய்யும் ஒன்றிரண்டு பேர்களைத் தவிர வேறு யாருமே அவர்களுக்கு இடையூருக் வரவில்லை. யோகன் சுகந்தியின் மடியில் படுத்துக் கொண்டே அவளது இடைகளை வருடிக் கொண்டு கதைத்தான்—

‘ககந்தி’

‘அத்தான்’

‘உன்னை இங்கு படிக்க அனுப்பி வைத்த மாமாவுக்கு நான் நன்றி சொல்லவேண்டும்’.

‘அப்பாவுக்கு மட்டும் இதெல்லாம் தெரிஞ்சால்...’

‘என்ன செய்வாராம்.’

‘என் படிப்பையே நிறுத்தி விடுவார். யாராவது கிழட்டுப் பயலைக் கொண்டு வந்து தாலி கட்ட வைப்பார்.’

‘அப்புறம்.’

‘இந்த யோகன் அத்தானுடைய காலை அடிச்சு முறிப் பார்.’

‘இந்தக் காலையா...’ என்று யோகன் அவளது தொடையில் கிள்ளி ஞான்.

‘ஆ...’ என்ற கீச்சிட்ட குரலுடன் போதும் உங்கடக்குறும்பு இனி எழும்புங்க... ஆரோ வருகினம்...

‘மடச்சி...மடச்சி...கொழும்பிலை ஆரும் ஆக்கள் வருஞமென்று வெட்கப்படுகிற காதலர்களும் இருக்கினமே.

வெள்ளவத்தை பீச்சிலை பார்த்தால் தெரியும். நடு மத்தியான வெய்யிலுக்கை தாழை மரக் குத்தியளிலை சோடி சோடியாய் இருப்பினம்... ஆரும் கிட்ட வந்து தொட்டுப் பார்த்தாலும் முத்த மழை பொழிஞ்ச கொண்டே இருப்பினம். இப்ப இப்ப யாழ்ப்பானத்துக் சோடியளும் வெட்கப்படாமல் பழக ஆரம்பிச்ச விட்டினம்.'

'அதுக்கு நான் இஞ்சை இப்பிடி இருக்க முடியாது. பாருங்கோவன் அவரை...என்றை சட்டையெல்லாம் பழுதாப் போச்சுது...'

அவள் எழுந்து நடக்கிறார்கள்.

தூரத்தில் வந்த அன்னைப் பழக்காரனிடம் இரண்டு கெற்றுகளை வாங்கி அவற்றைச் சுலவத்தவாறு இருவரும் மேலே நடக்கிறார்கள்.

'ககந்தி'.

'என்ன வாம்.'

'உனக்குக் குதிரை ஏறவும், யானை ஏறவும் ஆசையெண்டால் இப்பவே ஏறிப்போடு... பிறகு சந்தர்ப்பம் கிடைக்காது.'

'நான் இன்னும் சின்னப்பிள்ளை இல்லை... சம்மா பகிடி பண்ணுதையுங்கோ...!'

இருவரும் மிருகக் காட்சிச்சாலைக்குள் இருக்கும் கண்ணுக்குள் செல்கிறார்கள்.

சர்வர் வந்து பக்கத்தில் நிற்கிறார்கள்.

யோகன் ஓடர் காட்டைப் புரட்டிப் பார்த்து விட்டு இரண்டு வனிலா ஜஸ்கிரீமுக்கு ஓடர் கொடுக்கிறார்கள்.

'மத்தியானச் சாப்பாடுஜஸ்கிரீமா' சுகந்தி கேட்கிறார்கள்.

'அப்ப ஏதாவது சாப்பிடுவமா?'

'இல்லை நான் றாமுக்குப் போகவேணும். பிறகு எக்குவண்டன் மாயி பேசவ... மத்தியானச் சாப்பாடு எப்பிடி

யும் அவவுக்கு முன்னால் சாப்பிடவேணும் என்பது அப்பாவின் கட்டளை...’

‘சுகந்தி.’

‘உம்.’

‘எக்கவுண்டன் எங்களைப் பற்றியின்ன நினைக்கிறோர்.’*

‘பொருத்தமான ஜோடி என்று நினைப்பார்.’

‘தேவைப்படும்போது அவருடைய சிபார்சையும் உன் அப்பாவிடம் பயன் படுத்தச் செய்யவேண்டும்.’

‘உங்கள் மாமாவைத் தெரியாமல் நப்பாசை வையா தீர்கள்...காலம் வரும் காத்திருங்கள்.’

ஜூஸ் கிரீம் வருகிறது.

வெள்ளிக் கோப்பைகளில் கொண்டு வந்து வைக்கிறேன். சிறிய கரண்டியால் கோழி முட்டை போல முனை உயர்ந்திருந்த கிரீமை மெல்ல மெல்லக் கிள்ளி உடைத்து நாவில் தடவி உறிஞ்சிக் குடிக்கிறோர்கள்.

சர்வர் இன்னெனு தட்டில் பில்லை வைக்கிறேன்.

சுகந்தி முந்திக் கொண்டு பணங் கொடுக்கிறேன்.

‘பணக்கார வீட்டுப் பெண்... பரவாயில்லை கொடு என்றவாறே யோகன் சிரிக்கிறேன்.

ஞானம் மாமி யோகனுக்குப் பணம் அனுப்புவதற்குப் படுகிற கஷ்டங்கள் சுகந்திக்குத் தான் தெரியும். புளிய மரத்துப் பழங்கள் எல்லாத்தையும் பொறுக்கி உடைத்துக் காய வைத்துப் புளியாக்கி ஞானம் மாமி விற்கிறதும் முருங்கைக்காய் விற்கிறதும் சுகந்திக்குத் தெரியும். மாமாவேறு கண்டியில் சவர்க்கார வழக்கில் அபராதம் கட்டிய தும் அவனுக்குத் தெரியும். தாய் செல்லம்மா கடிதம் எழுதும் போது குறிப்பிட்டிருந்தாள்.

‘என்னுடைய பணம் வேறு உங்களுடையது வேறேயா அத்தான்...நானே உங்களுக்கான பிறகு என் பணம் மட்டும் கசக்குதோ...’

சுகந்திமறுபடியும் கதையை வளரவிட்டாள். யோகன் ஒன்றுமே பேசவில்லை. அவனுடைய பர்சைச் சிறந்து உத்து ரூபா நோட்டுகள் இரண்டை எடுத்துத் தன் சட்டைப் பைக்குள் வைத்துக் கொண்டான்.

‘வளமான மச்சாள் தான்... பெண்ணுக்குப் பெண்ணேச்சு... பணத்துக்கும் பணமாச்சு...’ என்று சொல்லிய வாரே இருவரும் புறப்பட்டனர். என்றைக்குமில்லாமல் அன்று யோகனுக்கு ஏன் பணம் தேவைப் பட்டிருக்கும் என்று சுகந்தி அறிய விரும்பினாயினும் அவனிடம் ஒன்றும் கேட்கவில்லை. அவனுக்கே சொல்லும் வரை காத்தி ருந்தாள்.

‘சிறையில் இருக்கும் செல்லத்துரைக்குச் சில புத்தகங்கள் வாங்க வேண்டும்’ யோகன் சொல்லிக் கொண்டே பஸ்சை நிறுத்தினான்.

சுகந்தி செல்லத்துரைக்காக மிகவும் அனுதாபப்பட்டாள்.

பல்கலைக் கழகத்தில் தனது விரிவுரையாளர் ஒருவர் செல்லத்துரையுடன் நல்ல சிநேகிதம் என்றும் தன் விடம் அவரைப் பற்றி எப்போதாவது விசாரிப்பார் என்றும் சொன்னாள். அந்த விரிவுரையாளர் கூறுகின்ற கருத்துக்கள் தனக்கும் மிக உடன்பாடாக இருப்பதாகவும் கருத்துச் சிந்தனை வளர வளரத் தன் அப்பாவையும் விதானையார், மனியம் போன்ற ஊர் மனிதர்களைப் பற்றிய தன் னுடைய மதிப்புச் சிறிது சிறிதாகக் குறைந்து வருவதாகவும் அவள் சொன்னாள். செல்லத்துரை போன்ற நேர்மையான சிந்தனையாளர்களுக்கு நாம் எப்போதும் உறுதுணையாக நிற்க வேண்டும் அத்தான் என்று அவள் கூறியபோது அவளது கணக்கில் தெரிந்த ஒளியையும் உறுதியையும் கண்டு யோகன் ஆச்சரியப்பட்டான்.

நடைமுறை உலகைப் பற்றிச் சிந்திக்கும் புதிய தலை முறையொன்று பெண்கள் மத்தியிலும் உருவாகிறதை

யிட்டு அவன் மகிழ்ச்சியடைந்தான். தன்னை விடச் சுகந்தி தீவிரவாதியாக இருப்பதுதான் அவனுக்கு வியப்பாக இருந்தது. அவனுடைய விரிவுறையாளர்தான் சகலதுக்கும் காரணம் என எண்ணினால்.

சுகந்தி றாமுக்குச் சென்றபோது ஆச்சரியப்பட்டாள். முத்துச்சடையர் அவனுக்காகக் காத்திருந்தார்.

இவ்வளவு விரைவாக அப்பா ஒன்றும் எழுதாமலேயே திடீரென்று ஏன் வந்திருப்பார் என்று சுகந்தி எண்ணினால்.

‘ஏன் கடிதம் எழுதவில்லை அப்பா’.

‘சரி...சரி...நீ இப்ப வெளிக்கிடு... நாங்கள் ஊருக்குப் போவம். இங்கை நீ படிச்சுக்கிழிச்சதெல்லாம் போதும்’

என்ன இப்படித் திடீரென்று குண்டைத் தூக்கிப் போடுகிறாரே என்று பயந்த சுகந்திக்குமிளிஸ் பேரம்பலம் பதிலளித்தாள்.

‘உன் அப்பா வந்த நேரம் முதல் வெடித்துக் கொண்டே இருக்கிறார். கொழும்பில் கண்டபடியெல்லாம் யாரோ ஒருத்தனைக் கூட்டிடக் கொண்டு சுற்றுகிறார்கள். அவருக்கு யாரோ மொட்டைக் கடிதம் எழுதியிருக்கிறார்கள். அல்லது நேரில் கண்டவர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அதுதான் பதைத்துத் துடித்து வந்திருக்கிறார்.’

‘அந்தப் பெடியன்... உன்றை கொத்தான் தானே...’ முத்துச்சடையர் கேட்டார்.

சுகந்தி எதுவும் பேசாமல் நின்றார்கள்.

‘எனக்கு அப்பவே தெரியும் இது நடக்குமென்டு. ஊரிலையும் நீங்கள் சந்திச்சு இங்கையும் சந்திச்சு என்னைச் சந்தி சிரிக்க வைச்சது போதும்... உனக்கு இனிப் படிப்பு வராது. இங்கை அவன் இருக்கிற இடத்திலே ஒரு நிமிஷமும் தங்கவிடமாட்டன்’.

சுகந்தி விம்மி விம்மி அழுகிறார்கள்.

‘நான் இங்கை ரெயினை இறங்கினவுடனையும் டாக்ஸி பிடிச்சு வாசிற்றிக்குப் போய்த் தேடிப் போட்டுத்தான் வாறன். அங்கை ஏதோ கூட்டம் நடக்குது. உன்னை வேலொக்கே ஆரோ பெடியனேட போட்டுதென்டு ஒரு பொடிச்சி சொன்னான். எனக்கு வாற கோவத்துக்கு...’

சடையர் பல்லை நெருடினர்.

‘அவர் உங்கட சொந்த மருமகன்தானே...’ மிலிஸ் பேரம்பலம் கேட்டாள்.

‘மருமகன்... மாமனுக்கு மரியாதை செய்யத்தெரியாத மடையன்... உவையின்றை எண்ணம் நான் உயிரோட இருக்கு மட்டும் ஒரு நாளும் நடவாது. இன்டைக்கு ராவைக்கே நாங்கள் போறம்... என்னை உங்களுக்கும் சிரமம்...’

அன்று மத்தியானம் சுகந்தி சாப்பிடவேயில்லை. பின் னேரம் எக்கவுண்டன் எவ்வளவோ எடுத்துச்சொல்லியும் முத்துச்சடையர் கேட்கவில்லை. மெயில் வண்டிக்கே சுகந்தி யையும் இழுத்துக் கொண்டு புறப்பட்டு விட்டார்.

இத்தனைக்கும் காரணம் சாராயத்தம்பர் தான் என்பது சுகந்திக்குத் தெரியாது.

தம்பர் யாருக்காகவோ புகையிலைச் சிப்பம் ஏற்றிக் கொண்டு காலிக்குப் போய்க் கொண்டிருந்தார். அவர் ஒரு புகையிலைத் தரகர். அப்போது தற்செயலாக தெஹிவளை ரேட்டில் சுகந்தியையும் யோகைனையும் ஒன்றுக இணைந்து செல்லும் போது கண்டு விட்டார். தான் அவர்களுடைய இறுக்கமான பழக்கத்தைக் கண்டு கொண்டதாகக் காட்டிக் கொள்ளாமலேயே போய்விட்டார்.

லெக்கனில் படிப்பகத்துப் பொடியள் தன்னைக் கோவில் மடைப் பள்ளிக்குள் வைத்து அடித்ததும், சாராயக் காரர் நிற்பாட்டிப் பறித்ததும் இன்னும் அவருக்கு ஞாபகம் இருந்தது. யோகைனையும் அவர் தனது சென்மப் புகையாகக் கருதினார்.

ஊருக்குப் போனதும் சடையரிடம் தான் கண்டதுக் குத் தலையும் வாலும் வைத்து நன்றாகப் பற்றவைத் தார். அவர் கொளுத்திய தீச்சவாலையோடுதான் முத்துச்சடையர் கொழும்புக்கு வந்திருந்தார்.

சுகந்தியின் சட்டக் கல்விக்கு ‘சடுண் பிரேக்’ போட்டு விட்டு மாமா அவளையும் கூட்டிக் கொண்டு போனதை மறுநாள் எக்கவுண்டன் வீட்டை போன யோகன் அறிந்தான்.

‘என்னதான் உறவு இருந்தாலும் நீர் பப்ளிக்கிலை கூட்டிக் கொண்டு திரியாமல் விட்டிருக்கலாம்... இப்ப எங்களுக்கும் சேர்த்துத்தானே குறை... நாங்கள் அவவை வடிவாக் கண்காணிக்காமல் விட்டிட்டம் என்று நினைப்பினம்’ எக்கவுண்டன் மனைவி தான் சொன்னான்.

‘தங்களுடைய அறிவு நிலையில் நின்று சிந்திக்கக் கூடிய பராயத்தில் உள்ளவர்களைக் கண்காணிப்பதும் கட்டுப்படுத்துவதும் மட்மைத்தனம். மாமா எதிர்காலத் தில் நிச்சயம் ஏமாற்றத்தான் போகிறோ. அவருடைய மாற்றுத் திட்டம் ஒன்றும் நடக்காது. என்னைவிட இன் ஞாருவரைத் திருமணம் செய்வதற்குச் சுகந்தி ஒரு போதும் சம்மதிக்க மாட்டாள்’.

யோகன் பதில் சொன்னான்.

‘என்னவோ... நீங்கள் இனைவதுதான் எங்களுக்கும் விருப்பம். இவர் எனக்கு இதே கருத்தைத்தான் சொன்னார். நீர் கவலைப் படாமல் தொடர்ந்து படியும். இன் னும் மூன்று ஆண்டுகளில் படிப்பு முடிந்துவிடும். சட்டத் தரணியான பிறகு ஒருவேளை மாமாவின் மனம் மாறலாம்’.

எக்கவுண்டன் அவசரமாகக் கந்தோருக்குப் புறப் பட்டுச் சென்றபடியால் அவனைப் பார்த்துத் தலையாட்டி விட்டுப் போய்விட்டார்.

தனி மனிதர்களுடைய சுதந்திரங்களில் இன்னெஞ்ச வர் அநாவசியமாகத் தலையிடுவதை அவர் என்றும்.

விரும்பியதில்லை. பதினெட்டு வயது வந்த ஆணும் பெண் னும் தங்களுடைய எதிர்காலத்தையும் பெருப்புகளையும் உணர்ந்து நடந்துகொள்ள வேண்டும் என்பது அவருடைய வாதம்.

யோகன் விடை பெற்றுக் கொண்டு போய்விட்டான்.

17.

மார்கழி பிறந்துவிட்டது. கடுங்குளிரையும் பனி யையும் பொருட்பட்டுத்தாமல் அந்தக் கிராமத்து மக்கள் தமது வேலைகளைச் சுறு சுறுப்பாகச் செய்து கொண்டிருந்தார்கள். காலை ஐந்து மணிக்கே எழுந்து தோய்ந்துவிட்டுப் பெண்கள் திருவெம்பாவைப் பூசை காண்பதற்காகக் கோவிலுக்குச் சென்றார்கள். கிராமத்துச் சிறுவர்கள் பிறசாமத்தில் எழுந்து சேமக்கலங்களை அடித்துச் சங்கையும் ஊதிக்கொண்டே தேவார திருவாசகப் பண் இசைத்துக் கொண்டு கிராமத்துத் தெருக்களில் வலம் வந்தார்கள்.

திருவெம்பாவை நடைபெறும் பத்து நாளும் அதி காலையில் இந்த ஒசையைக் கேட்கலாம்.

இராசையாவுக்கு இந்தச் சிறுவர்களின் மணியோசையும் தேவாரப் பண்ணிசையும் காதில் கேட்டும் இன்னும் படுக்கையை விட்டு எழாமல் சிந்தனையில் மூழ்கிவிடுகிறேன்.

கிராம சபைத் தேர்தலில் வெற்றி பெற்றும் தான் நினைத்த எதையும் சாதிக்க முடியவில்லையே என்பதனால் அவன் விரக்தி கொண்டிருந்தான். புதிய கிராம சபைத் தலைவர் நல்ல காசுக்காரர். காசைக் கொடுத்தே தன் தலைமைப் பதவியைத் தேடிக் கொண்டவர். அவருக்குத் தலையாட்டிப் பொம்மைகளாகத்தான் மற்ற அங்கத்தவர்கள் இருந்தார்கள். இராசையா கொண்டு வரும் பல நல்ல திட்டங்களை எதிர்ப்பவர்களாகவும் தலைவரின்

கிருட்டுப் போடுகிற திட்டங்களை மட்டும் தலையாட்டி வரவேற்றனர். ஏனென்றால் ‘கொண்டுக்க’ விஷயங்களில் தான் அவர்களுக்கு எதிர்பார்த்த வருமானம் சிடைக்கும். இந்த நிலையில் கிராம சபையின் போக்கு பற்றி இராசையா மேலதிகாரிகளுக்குப் புகார் செய்வதைத் தவிரவேறு வழி இருக்கவில்லை.

அன்றைக்கும் கூட்டத்தில் படிப்பகத்து இளைஞர்களுக்காக பொது விளையாட்டு மைதானம் இல்லையென்றும் படிப்பகத்துக்குக் கிராம சபை நன்கொடை வழங்க வேண்டும் என்றும் இராசையா பிரேரணை கொண்டு வந்தான். ஒரு அங்கத்தவர் தானும் அதை ஆதரித்துப் பேசவில்லை.

‘உன்னைத் தேர்தலில் வெல்ல வைத்தவர்களுக்காகத் தான் இதைக் கேட்கிறோய்’ என்று ஒருவர் நேரடியாகவே பேசித் தாக்கினார்.

‘தேர்தலுக்குப் போவதனால் வெறும் பதவிகளைத் தான் காப்பாற்ற முடியுமே தவிர மக்களுக்கு உண்மையாகச் சேவை செய்ய முடியாது. சேவை செய்ய விரும்புகிறவர்கள் எங்கிருந்தாலும் சேவை செய்யலாந்தானே’ என்று தமையன் செல்லத்துரை அடிக்கடி சொன்னதை இராசையா ஞாபகப்படுத்தினான். அந்தக் கூற்றின் உண்மை இப்போது அவனுக்குப் புலனுகியது.

எழுந்து ஸிட்டைப் போட்டுவிட்டு வழக்கம் போலவே படிக்கும் கதிரையில் உட்கார்ந்தான். காலையில் எழுந்து ஏதாவது நூல்களையோ பத்திரிகைகளையோ வாசிக்கும் பழக்கம் அவனிடம் இருந்தது.

தமையனுடைய புத்தக அலுமாரியில் இருந்த ஒரு சிறிய நூலை எடுத்து அவன் புரட்டினான். வாலிபர்களைப் பற்றி அதில் பின்வருமாறு குறிப்பிடப்பட்டிருந்தது.

‘உலகம் உங்களுடையது. அதுபோல் எங்களுடையது மாகும். ஆனால், இறுதியாக ஆராய்ந்து பார்த்தால், உங்

களுடையதுதான். இளைஞர்களாகிய நீங்கள் உத்வேகமும் ஜீவசக்தியும் நிறைந்தவர்கள் வாழ்வின் ஆரம்பத்தில் இருக்கிறீர்கள். காலை எட்டு அல்லது ஒன்பது மணியளவில் காணும் சூரியன் போல் இருக்கிறீர்கள். நம்பிக்கை முழுவதும் உங்கள் மீது வைக்கப்பட்டிருக்கின்றது...’

கருத்துத் தொடர்கிறது:

‘உண்மைதான்...என்போன்ற இளைஞர்கள் ஆற்ற வேண்டிய பணிகள் எத்தனையோ இருக்கின்றன...’

விரக்கி கொண்ட அவனது மனம் மீண்டும் புத்து ணர்ச்சி பெற்றது.

அன்று காலை தான் விஸ்வமடுவுக்குப் போகவேண்டி யிருப்பதை நினைவு படுத்தியதும் புறப்படாயத்தமானன். அரிசி, தூள், வெங்காயம் எல்லாம் எடுத்து ஓர் உரப் பையினுள் போட்டுச் சுற்றிக் கட்டினான். ஊர்ச் சந்தியில் உள்ள தட்டிவானை நோக்கிப் புறப்பட்டு விட்டான்.

அந்த நாற் சந்தியில் நட்ட நடுவில் அந்த மேள வித்துவான் பழைய தகரங்களை அடித்துத் தன் கலைப் பசியைப் போக்கிக் கொண்டிருந்தான்.

* * *

சுகந்திக்கு அவசரம் அவசரமாகத் திருமணம் செய்து வைக்கும் ஏற்பாடுகளில் முத்துச்சடையர் இறங்கினார். யாழ்ப்பாணத்துப் புரோக்கர் ஒருவர் இதற்காக ஆலாய்ப் பறந்தார்.

புரோக்கர் இந்த ஊரெல்லாம் அடிப்பட்டவர். மாணிப் பாயில் இருந்து டாக்டர் ஒருவரைப் பேசிக் கொண்டு வந்தார். வீட்டுக்கு ஒரு லட்சம் இனாமும் சிதனமாக எழு பத்தையாயிரமும் வீடுவளவும் கொடுத்தால் போதும் என்று கூறினார்.

லொறி ஓடிக் கள்ள வியாபாரம் செய்து உழைச்ச காசெல்லாம் முத்துச்சடையர் பழக்கப்போட்டு வைச்சி ருக்கிறூர் என்பது புரோக்கருக்குத் தெரியும். அதுதான் பெரிய இடங்களாகப் பார்த்துக் கொண்டுவந்தார்.

சுகந்தியைக் கேட்டால் சம்மதிக்க மாட்டாள் என்றும் சுகந்தியைக் கேட்காமலேயே எல்லா அலுவல்களையும் முடித்து விட்டுத்திடமிரண்று கூப்பிட்டு மணவறையில் இருத்த வேண்டியதுதான் என்று என்னிச் செயல் பட்டார்.

புரோக்கர் அடிக்கடி வீட்டுக்கு வந்து போவதையும் தகப்பனும் அவரும் விதானையாரும் சேர்ந்து குச குசப் பேச்சு வார்த்தைகள் நடத்துவதும் அவருக்குத் தெரிந்தன.

தன்னுடைய விருப்பமில்லாமலேயே ஏதோ சதி நடக்கிறது என்று நம்பினால்.

இரே ஒரு பெண்ணை வைத்துக் கொண்டு இந்த அப்பாவுக்குள்ள இந்த வன்மம் என்று ஏங்கினால். யாருக்கும் தெரியாமல் தனது திருமணத்திற்காகநடக்கும் அவசராற்பாடுகளை யோகனுக்கு எழுதினால். யோகன் எடுக்கின்ற எந்த முடிவுக்கும் தான் சம்மதம் என்றும் எப்படியாவது தன்னை அப்பாவின் கெடுபிடியில் இருந்து காப்பாற்றி விடும்படியும் கேட்டிருந்தாள்.

அடுத்த பெளர்ணமியன்று முத்துச்சடையாளின் வீட்டில் சுகந்தியின் திருமணத்தை விமரிசையாக நடத்துவதென்று தீர்மானிக்கப்பட்டது.

இந்த விஷயம் படிப்பகத்து இளைஞர்களுக்கும் பரவி விட்டது.

அவர்கள் யோகனுக்காகப் பரிதாபப் பட்டார்கள். யோகனுக்கும் சுகந்திக்குமிடையே ஏற்கனவே காதல் தொடர்புகள் இருந்தது அவர்களுக்குத் தெரியும். இராசையாவின் லெக்சன் விஷயத்தில் மூர்க்கமாக நின்று முத்துச்சடையரை எதிர்த்துபோலவே இந்த விஷயத்திலும் எதிர்க்க வேண்டும் என்று அவர்கள் தீர்மானித்தார்கள்.

இராசையாவையும் கூப்பிட்டு வைத்துக் கொண்டு என்ன செய்யலாம் என்று ஆலோசித்தார்கள்.

விஷயத்தையோகனுக்குத் தெரியப்படுத்துவதென்றும் யோகனை வரவழைத்து முத்துச்சடையர் தீர்மானித்த நாளுக்கே இருவருக்கும் தாங்கள் சேர்ந்து திருமணத்தை நடாத்தி வைப்பதென்றும் தீர்மானித்தார்கள்.

யோகனை உடனே ஊருக்கு வரும்படி கடிதம் எழுதி ஞானர்கள், இளைஞர்கள் எதற்கும் துணிந்து விட்டார்கள்.

தன்னுடைய அன்பான மருமகளின் மனதைப் படிந்படுத்தி விட்டுத் தமையன் யாரோ மானிப்பாய் மாப் பிள்ளையைக் கொண்டு வரப் போகிறாம் என்ற கதை யைச் சங்கக் கடையில் வைத்து ஞானமும் கேள்விப்பட்டாள். கேள்விப்பட்டது முதல் அவருக்கு மனசை இருப்புக் கொள்ளவேயில்லை.

சுகந்தி கிணற்றிடப் பக்கம் வருகிறாரா என்று அடிக்கடி பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். மகனுக்கும் இது பற்றி உடனே எழுதினான்.

ஹரில் இளைஞர்கள் தங்களுடைய திருமண ஏற்பாட்டிற்கு எதிராகச் சதித்திட்டம் போடுவதாகத் தம்பார் செய்தி கொண்டு வந்தார்.

‘இது நான் தீர்மானிக்கிற விஷயம்... யாரும் என்னை அசைக்க முடியாது...’ முத்துச்சடையர்வீருப்புப் பேசினார்.

யோகன் யாழ்ப்பாணத்துக்குவந்து விட்டான். ஆனால், கிராமத்துப் பக்கம் வராமலேயே நேரே விஸ்வமடுவுக்குப் போய் விட்டான். இராசையாவும் அவனும் சேர்ந்து இரகசியத் திட்டமொன்றைத் தீட்டினார்கள்.

யோகன் ஊருக்கு வந்தால் கதை பரவி முத்துச்சடையர் உஷாராகிவிடுவார் என்றும் பெளர்னமியன்று சுகந்தியை எப்படியும் கடத்திக் கொண்டு விஸ்வமடுவுக்கு வந்து விடவேண்டும் என்றும் அங்கேயே வைத்து மூன்று முடிச்சைப் போட்டு அவளை மனைவியாக்கிக் கொள்வதென்றும் திருமணம் முடிந்த பிறகு நேரே கிளிநொச்சிப் பொலிசாரிடம் முறைப்பாடு கொடுத்து விட்டுப் பதிவு

காரர் காரியாலயத்திலும் போய்ப் பதிவு செய்வது என்றும் தீர்மானித்தார்கள்.

'அருமையான திட்டந்தான்' இராசையா பாராட்டி னன்.

யோகன் விரிவாகக் கடிதம் எழுதி அதைச் சுகந்தி யிடம் தன் தாய் மூலம் கொடுக்கும்படி சொல்லி அனுப்பினான். சுகந்தி இங்கு கொண்டு வரப்படும் படசத்தில் தாய் ஞானத்தையும் உடன் கூட்டி வருமாறு பணித் தான். திட்டம் உருவாகிவிட்டது. நல்லபடி வெற்றிபெற வேண்டுமே என்று மனதுள் பிரார்த்தித்துக் கொண்டான்.

தான் படித்த சட்டம் தனக்கே உதவியாக இருக்கப் போவதையிட்டு யோகன் மகிழ்ந்தான். சுகந்தி தனக்காக எதையும் செய்யக் கூடியவள் என்பதை அவன் என்றே உணர்ந்திருந்தான்.

கிராமத்தில் திருமண ஏற்பாடுகள் ஜருராக நடந்து கொண்டிருந்தன. சாராயத் தம்பரும் மலட்டுக் கந்தைய ரும் பழைய விசவாசத்துடன் முத்துச்சடையருக்காக உழைத்தனர். அச்சுவேவிக்குப் போய் வாழைக்குலைகளைக் கொண்டு வந்தனர், முத்துச்சடையரின் லொறி நாகர் கோவில் பக்கம் போய்ச் சஷ்கு மரங்களை வெட்டிக் கொண்டு வந்தது. சுகந்தியின் வீட்டில் இருந்து கிராமத்து நாற்சந்தி வரைக்கும் தோரணங்களும் சஷ்கு மரங்களும் நாட்டிச் சோடித்தார்கள். விதானையார் கொடி கட்டி அனுவல் பார்த்தார்.

மானிப்பாயில் இருந்து மாப்பிள்ளையைக் கார்களில் ஊர்வலமாக அழைத்து வரத் தோழனை அனுப்பியிருந்தார்கள். தோழனுக்குச் சுகந்திக்குத் தம்பி இல்லாதபடியால் விதானையாரின் இளைய மகனையே தோழனுக்கப் பட்டம் சூட்டி அனுப்பினார்கள்.

அன்றிரவு பன்னிரண்டு மணிக்குத்தான் நாள். இராசையாவும் நன்பர்களும் வைரவர் கோயிலடியில் காரையும் வைத்துக் கொண்டு காவல் நின்றார்கள். தேவைப்

பட்டால் பயன் படுத்துவதற்காக வாள், கத்தி, தழிகள் எல்லாம் ஆயத்தமாக வைத்திருந்தார்கள்.

முத்துச்சடையர் காசைக் கொடுத்தால் விதானையாளின் அடியாட்களும் சாராயக் கூலிகளும் எதையும் செய் வார்கள் என்பதால் இளைஞர்கள் எதற்கும் ஆயத்தமாக இருந்தார்கள்.

சுகந்தி வீட்டில் ஒரே சனக் கூட்டமாக இருந்தது. முன்னால் போடப்பட்டிருந்த புலிமுகப் பந்தரில் இனுவில் சிங்கநாதன் கோஷ்டியினரின் நாதஸ்வர கச்சேரி அமோகமாக நடந்துகொண்டிருந்தது.

சுகந்தியின் அறையில் அவளுக்கு ஆடை ஆபரணங்கள் பூட்டும் வைபவம் அமர்க்களமாக நடந்து கொண்டிருந்தது. பக்கத்து வீட்டுப் பெண்கள் வந்து சோடித்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

செல்லம்மா முன்னால் வந்து கொண்டிருப்பவர்களை உபசரித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

ஞானத்துக்குத் திருமணத்திற்குச் சொல்லவில்லையே என்பது அவளுக்குப் பெரிய மனக்குறை. கடைசி நேரத்திலும் புருஷனுடன் வாதாடிப் பார்த்தாள் அவர் முடியாது என்று மறுத்து விட்டார்.

அந்தக் காலத்திலிருந்தே அவரது வார்த்தைக்கு மறுவாரித்தை பேசாது கட்டுப்பட்டு நடந்து வந்த அவளுக்கு இப்போது மட்டும் எதிர்த்துப் பேசவோ அவரது அனுமதி இன்றி எதையும் செய்யவோ முடியாமல் இருந்தது.

சுகந்தி மிகவும் மகிழ்ச்சியாக இருப்பது போலவே அவளுக்குப்பட்டது.

ஒரு வேளை டாக்டர் என்றதும் யோகைனப் பற்றிய கவலைகளை மறந்து விட்டாளோ என்று எண்ணினால். வரவேற்பறையில் அவள் அதிக நேரம் மின்கெட்டாள்

சுகந்தி நேரத்தைப் பார்ப்பதும் தன்னுடன் கூட இருந்த தோழிகளைப் பார்ப்பதுமாக இருந்தாள். அவர்கள் அவளைப் பலவாறு கேளி செய்து கொண்டே இருந்தார்கள்.

திட்டென்று வெளியே வாச்சில் பலமாக வெடிச்சத் தங்கள் கேட்கின்றன. மாப்பிள்ளை வந்து விட்டார் என்ற சத்தங்கள் கேட்கவே சுகந்தியின் அறைக்குள் இருந்த தோழிகள் முன்னால் மாப்பிள்ளையைப் பார்ப்பதற்காக அவளை விட்டு விட்டு ஒடினார்கள். பிற ஊர் மாப்பிள்ளை எப்படி இருப்பாரோ என்ற அங்கலாய்ப்பு அவர்களுக்கு.

தருணம் பார்த்திருந்த சுகந்தி ஒரு கணமேனும் தாம திக்காது ஒரு பெட்டீட்டால் தன்னைய்போர்த்திக் கொண்டு தனது அறையின் பின் கதவைத் திறந்து கொண்டு கிணற் றடிப் பக்கம் ஒடினாள். ஏற்கனவே வேவியைப் பிரித்து ஒரு தற்காலிக பட்டில் செய்து அதைத் திறந்து வைத்த வாறே ஞானம் அவளுக்காகக் காத்திருந்தாள். அவளைத் தனது காணிக்குள் இழுத்ததும் ஞானம் அவசரம் அவசரமாக வேவியை இழுத்து முன்னர் போல கட்டி விட்டுத் தன் வளவினுள் தயாராக நின்ற காரினுள் போய் ஏறிக்கொண்டாள். சுகந்தியை முதனில் ஏற்றினாள். கார் வெளிக்கிட்டு விரைவாக ஒடியது.

இராசையாவும் நண்பர்களும் திட்டமிட்டபடி வைரவர் கோவிலில் காத்து நின்று மாப்பிள்ளையின் ஊர் வலக் கார்கள் வரும் போது அவற்றின் பின்னால் சேர்ந்து கொண்டு வந்தார்கள். சுகந்தியின் வீடும் ஞானம் வீடும் அருகருகே என்பதால் ஞானம் வீட்டிற்குள் காரை நுழைப்பது அவர்களுக்குக் கஷ்டமாக இருக்கவில்லை...

பக்கத்து வீட்டில் மாப்பிள்ளை வந்து வெடிகள் வெடித்து ஆரத்தி எடுத்துச் சனங்கள் வேடிக்கை பார்க்கும் சமயத்தைப் பயன் படுத்தி அவர்கள் சுகந்தியையும் ஞானத்தையும் ஏற்றிக் கொண்டு கிளம்பி விட்டார்கள்.

யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து விசேஷமாக வாடகைக்கு அமர்த்திக் கொண்டு வரப்பட்ட அந்தக் கார் மனிக்கு அறுபது மைல் வேகத்தில் பறந்து கொண்டிருந்தது. காரின் வேகத்தைப் பார்க்க முடியாமல் சுகந்தி ஞானத் தின் மடியில் படுத்து விட்டாள்.

அவள் தான் ஒருவேளை திரைப்படக் கதாநாயகிகளைப் போன்று நடந்து கொள்கிறேனே என்று கூட நினைத் தாள். அப்பாவின் வக்கிர புத்திக்குச் சரியான பாடம் இதுதான் என்று முடிவு கட்டினான்.

* * *

மாப்பிள்ளை அழைப்பைப் பார்த்து விட்டுத் திரும்பிய சுகந்தியின் தோழிகள் அறைக்குள் அவளைக் காணுமல் திடுக்கிட்டார்கள். ஒருவேளை அவளும் முன்பக்கமாகப் போய் வேடிக்கை பார்க்கிறார்களோ என்று போய்த் தேடி ஞார்கள்.

அவர்கள் மத்தியில் பரபரப்பைக் கண்ட செல்லம்மா வந்து என்ன என்று கேட்டாள்.

அவளைத் தனியே கூப்பிட்ட அவர்கள் சுகந்தியைக் காணவில்லை என்ற செய்தியைச் சொன்னார்கள். செல்லம்மாவுக்கு அடிவயிற்றில் நெருப்பைக் கொட்டியது போல இருந்தது.

எல்லா இடமும் தேடிப் பார்த்தார்கள். பின்புறக் கதவு திறந்திருப்பதைக் கண்டு பின்னால் கிணற்றியில் போய்ப் பார்த்தார்கள். செல்லம்மா ஏதோ சந்தேகத் தில் கிணற்றுக்குள் டோர்ச்சைக் கொண்டு வந்து பார்த்தாள். பின்னால் நடைபெறும் பரபரப்பான சங்கதிகள் ஒன்றும் முன்னால் இருப்பவர்களுக்குத் தெரியாது.

நாதஸ்வரக் கச்சேரியில் அவர்கள் மூழ்கிப் போய் இருந்தார்கள்.

மாப்பிள்ளை சர்வாணி போட்டுத் தலைப்பாகை வைத்து மைகுர் மகாராஜா மாதிரி மணவறையில் அட்டணைக்

கால் போட்டு உட்கார்ந்திருந்தார். ஐயர் முன்னால் வளர்த்தியிருந்த முருக்க மரத்தைப் பார்த்து மந்திரங்களைச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார். ஒரு இடையில் ‘பெண்ணை அழைச்சு வாங்கோ’ என்று கட்டளையிடுகிறார். அப்போது தான் முத்துச்சடையருக்குச் சுகந்தியின் ஞாபகம் வருகிறது.

இவ்வளவு நேரமும் சோடிக்கிளமோ என்று கேட்டுக் கொண்டே உள்ளே வந்தவர் அங்கு பல பெண்கள் பரபரத்துக் கொண்டிருப்பதையும் செல்லம்மா கலங்கிக் கொண்டிருப்பதையும் கண்டு திடுக்குற்றார்.

18.

ஊரைவிட்டு ஊர்தேடி மாப்பிள்ளையை
அழைத்துவந்து மணவறையில் இருத்திவிட்டு மகளைக் காணவில்லையென்று சொன்னால் தன் மானம் என்னவாகும் என்று ஏங்கிலிட்டார்.

விதானையையும் மணியத்தையும் தனியே அழைத்து விஷயத்தைச் சொன்னார்.

திடீரென்று விதானையார் கேட்டார்—

“பிள்ளை தபால் ஏதும் எழுதி வைச்சுதே?”

மறுபடியும் அறைக்குள் சென்று தேடுகிறார்கள். சுகந்தியின் உடுப்புகள் வைக்கப்பட்ட அலுமாரிக்குள் இருந்து ஒரு கடிதத்தை எடுத்தார்கள்.

அன்புள்ள பெற்றேருக்கு,

உங்கள்டைய ஓரோ மகள்

இப்படித் துரோகம் செய்வாள் என்று கனவிலும் நீங்கள் கருதியிருக்க மாட்டார்கள். நான் விரும்பாதவரை மணந்து ஜவ்வொரு கணமும் சாவதைவிட நான் விரும்பியவரைத் தடிப் புறப்பட்டுவிட்டேன், எனக்காக வருந்தவேண்டும்.

வளைவுகளும் நேர்கோடுகளும்

டாம்.இப்படி ஒரு முடிவை நான் தேடிக்கொள்ள வேண்
டும் என்று விதி இருந்தால் அதை மாற்ற யாரால் முடியும்?

என்னை ஆசீர்வதியுங்கள்.

—சுகந்தி.

கடிதத்தைப் படித்ததும் முத்துச்சடையர் எகிறிக்
குதிக்கிறார்.யோகனைத் தேடித்தான் ஒடியிருக்கிறார்.இல்
லாட்டி அவன் வந்து தூக்கிக்கொண்டு போயிருக்கிறார்.

எங்கே போயிருப்பார்கள் என்று எண்ணிக் குழம்புகிறார்.

மந்திரம் சொல்லிக் கணித்துவிட்ட ஐயர் மந்திரத்தை
நிறுத்திக் கொள்கிறார்.

விஷயம் மெல்ல மெல்லச் சபைக்குத் தெரிந்துவிட்டது.

மாப்பிள்ளை வீட்டார் முத்துச்சடையர் மீதும் புரோக்கர்
மீதும் தமது ஆத்திரத்தைப் பேசித் தீர்த்தார்கள்.
மானங்கெட்ட ஊருக்கு வந்து மானம் போச்சதென்று
அவர்கள் குழறினார்கள்.

வந்த கார்கள் பழையபடி திரும்பிப் போய்விட்டன.
முத்துச்சடையரும் விதானையாரும் நேரே பொலிசுக்குப்
போய் என்றி போட்டார்கள். யோகன் தனது மகளைக்
கடத்திச் சென்றுவிட்டதாக அங்கு சடையர் பதிந்துவிட்டுக்
கார்களில் அடியாட்களையும் ஏற்றிக்கொண்டு ஊரெல்
லாம் தேடினார்கள்.

இராசையாவும் படிப்பகத்து இளங்களும் ஊரில்
இல்லை என்பதை அறிந்ததும் முத்துச்சடையர் ஒரு காரை
விஸ்வமடுவுக்கு அனுப்பினார். யோகனுக்கு அழிவு காலம்
நெருங்கிவிட்டதாகவே அவர் கருதினார்.

சாராயத் தம்பரை ஏவி னானத்தின் வீட்டைக்
கொளுத்தச் சொன்னார். ஓலைகளால் வேயப்பட்ட அந்தக்
குடிசை சிறிது நேரத்தில் எரிந்து சாம்பராகியது.

விஸ்வமடு அதிசய விநாயகர் ஆலயத்தில் அன்றிரவு பன் னிரண்டு மணிக்கு விவசாயிகளும் நன்பர்களும் வாழ்த் தொலிக்க, தாய் ஆசீர்வதிக்க யோகன் சுகந்தியின் கழுத் தில் மூன்று முடிச்சுகளைப் போட்டான். கொஞ்சமும் தாம திக்காமல் அவர்கள் நேரே கிளிநொச்சி பொலிஸ் நிலையத் தில் போய் தாங்கள் இருவரும் தங்கள் சொந்த விருப்பத் தின் பேரில் திருமணம் செய்துகொண்டவர்கள் என்றும் தங்களுக்கு முத்துச்சடையர் எதிராக ஏதும் செய்யக்கூடும் என்றும் பதிவு செய்தார்கள்.

பொலிசார் அவர்களுடைய வாக்கு மூலங்களைப் பதிவு செய்து கொண்டிருக்கையில் தொலைபேசி மூலம் செய்தி யொன்று வந்தது. விஸ்வமடுவுக்கு யாரோ மணப்பெண் ணைக் கடத்தி வந்துவிட்டதாகவும் உடனே போய் யோகன் என்பவரைக் கைது செய்யும்படியும் யாழ்ப்பா ணத்திலிருந்து அச்செய்தி வந்திருந்தது. கிளிநொச்சிப் பொலிசாருக்கு விஷயம் விளங்கியது. எதற்கும் அவர்களை வெளியே விடுவது ஆபத்து என்று கருதி மறுநாள் விடியும் வரைக்கும் பொலிஸ் ஸ்டேஷனிலேயே தங்கும்படி கூறினார்கள்.

இதற்கிடையில் முத்துச்சடையரும் அடியாட்களும் ஒரு காரில் வந்து பொலிஸ் ஸ்டேஷனில் இறங்கினார்கள்.

அந்தக் கண நேரத்தில் அங்கு பெரிய கலவரம் மூன்று போல இருந்தது.

இன்ஸ்பெக்டர் அனைவரையும் அமைதியாக இருக்கும் படி கட்டளையிட்டார்.

சுகந்திக்கு 18வயது தாண்டிவிட்டபடியால் மேஜராகி விட்டாள் என்றும் முத்துச்சடையர் விரும்பினால் கோர்ட் டில் வழக்குத் தாக்கல் செய்யும்படியும் அவர் சொன்னார். முத்துச்சடையர் ஓன்றும் செய்யமுடியாமல் திரும்பி னார் சுகந்தியைப் பார்த்து,

‘‘உங்கள் இரண்டு பேரையும் சுட்டுப்போட்டுத்தான் நான் சாவன்’’ என்று பயமுறுத்திவிட்டுச் சென்றார்,

பாதுகாப்புக் கருதி அன்றிரவு சுகந்தியும் யோகனும் மற்றவர்களும் பொலிஸ் ஸ்டேஷனிலேயே தங்கினார்கள்.

முத்துச்சடையர் கிராமத்துக்குப் போனதும் கந்தவனம் புறக்டரைப் பிடித்துயோகன், இராசையா, ஞானம் ஆகியோர் மீது வழக்குத் தாக்கல் செய்தார். ஊரெல்லாம் இந்தப் பெண் கடத்து வழக்குப் பற்றியே கதையாக இருந்தது.

ஞானத்தின் வீடு எரிக்கப்பட்டதும் பரபரப்பான கதையாகப் பேசப்பட்டது.

இரண்டு நாட்களுக்குள் பெரிய கலவரமே நடந்து ஓய்ந்தது போல அந்த ஊர் அமைதியாகக் காணப்பட்டது. கிராமத்துப் பெண்கள் துணிந்து வெளியில் தனித்து நடயாடப் பயந்தார்கள். பொலிசாரின் கெடுபிடிகளும் அதிகமாக இருந்தன.

முத்துச்சடையர் சாப்பிடாமலேயே உட்கார்ந்திருந்தார். இப்படி ஒரு அவமானம் தனக்கு ஏற்படும் என்று அவர் கனவிலும் கருதியிருக்கவில்லை. ஊரே திரண்டு தனக்கு எதிராகச் சதி செய்வதாக அவர் குன்றிக் குறுகிப் போனார்.

மறுநாள் காலை படிப்பகத்து இளைஞர்கள் எல்லோரும் கொந்தளித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். யாரோ விழயிகள் கிடுகினால் வேயப்பட்டிருந்த கூரைக்குத் தீவைத்து விட்டார்கள். படிப்பகத்தினுள் இருந்த ஐயாயிரம் ரூபாய் பெறுமதியான கதைப் புத்தகங்களும் விளையாட்டுப் பொருட்களான பந்து, வலை முதலியனவும் சில வெற்றிக் கேட்டுகளும் நாசமாகிவிட்டன. தரைக்குச் சீமெந்து போடப்பட்டிருந்தபடியால் தரை முழுவதும் கூரைச் சாம்பர் படர்ந்து காணப்பட்டது.

தங்களுடைய கூட்டுறவிலும் ஐக்கியத்திலும் கட்டி வளர்க்கப்பட்ட படிப்பகத்தின் கூரை எரிந்து சாம்புரானதை அவர்களால் பொறுக்கமுடியவில்லை. எரித்தவர்கள்

யாராவது முன்னல் வந்தால் கண்ட துண்டமாக - வெட்டிப் போடுவோம் என்று அவர்கள் கறுவினார்கள்.

முத்துச்சடையர் தான் ஆட்களை வைத்து இதைச் செய்திருக்கவேணும் என்று நம்பினார்கள். செல்லதுக்குக் காக கொடுத்து வெக்கன் கேட்கவிட்டவர் இப்படியான வீட்டிக்கும் காரியங்களையும் செய்திருப்பார் என்று இளைஞர்கள் பேசிக்கொண்டார்கள்.

சிறிது நேரத்தில் நான்கு இளைஞர்கள் சாராயத் தம் பரைக் காவிக் கொண்டு வந்தார்கள். நல்ல அடி போட்டிருந்தார்கள். அவருடைய வாயெல்லாம் இரத்தம் ஒழு வியது.

தம்பர் கள்ளுக் கோப்பறேஷன்டியில் நிறைவெறி போட்டுவிட்டுப் படிப்பகத்தைக்கொளுத்தியதும், ஞானத் திண் வீட்டைக் கொளுத்தியதும் தானே தான் எண்டு வீருப்புப் பேசினாராம்.

கோப்பறேஷன் மனேச்சரோடியும் கலாதிக்குப்போ ஞாம். படிப்பகத்துப் பொடியளை மனேச்சர் சப்போட் பண்ணுகிறான் எண்டு சொல்லிக் கோபித்தாராம். இதைக் கேட்டதும் மனேச்சர் பொடியஞ்சுக்கு ஆள்விட்டு உடனே போய் அடிபோட்டுத் தூக்கிக்கொண்டு வாருங்கள்.

சாராயத் தம்பரைப் படிப்பகத்தின் அருகில் நின்ற வேப்பமரத்தோடு சேர்த்துக் கட்டினார்கள். ‘நான் கூலிக்கு வீடு கொளுத்துறவன். குடியைக் கெடுக்கும் சண்டாளன். முத்துச்சடையரின்றை ஏவுதடி’ என்று பெரி தாக ஒரு காட்போட்டில் எழுதித் தம்பரின் தலைக்குமேல் வேப்பமரத்தில் கட்டிவிட்டார்கள்.

அந்தக் கிராமமே திரண்டுவந்து இந்த வேடிக்கையைப் பார்த்தது.

பய்ளிக்கில் தன்னுடைய பெயர் அவமானப்படுவதை அறிந்த முத்துச்சடையர் உடனே பொலிசாரின் உதவியை நாடினார். அவர்கள் வந்து தம்பரையும் சில இளைஞர்களையும் பிடித்துக்கொண்டு போனார்கள்.

இரு பகுதியினர் மீதும் வழக்குத் தொடரப்பட்டது.

வழக்கு விசாரணையின் போது படிப்பகத்து இளைஞர் களுக்காக யோகன் தனது விரிவுரையாளர்களுடன் ஒன்று கப் படித்த தரமரன் வழக்கறிஞர்களைக் கொழும்பில் இருந்து வரவழைத்தான். அவர்கள் இலவசமாகவே வந்து வழக்குப் பேசினார்கள்.

ஞானத்தின் வீட்டை எரித்த குற்றத்தையும் படிப்பகம் கொளுத்திய குற்றத்தையும் சாராயத் தம்பர்ஷுப்புக் கொள்ளும்படியாகச் செய்த வழக்கறிஞர்கள் முத்துச் சடையர் தான் எல்லாவற்றையும் ஏவிவிட்டவர் என்றும் தம்பரைக் கொண்டே சொல்லவைத்தார்கள். இதற்கு முன்னர் லெக்சன் மூட்டத்தில் நாடகக் கொட்டகைக்குக் கல்லெறிந்து யோகனின் மண்டையை உடைத்ததும் தான் தான் என்பதையும் தம்பர் ஒப்புக்கொண்டார்.

முத்துச்சடையர் முதலாம் எதிரியாகக் குற்றவாளிக் கூண்டில்ஏற்றப்பட்டார். தம்பர் இரண்டாவது எதிரியாக வும் மலட்டுக் கந்தையர் மூன்றும் எதிரியாகவும் காணப்பட்டார்கள்.

விதானையாரும் மணியமும் தங்களுக்கும் ஏதும் எக்கச் சக்கம் வந்தாலும் என்று சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்தி அரசாங்க தரப்பு சாட்சியங்களாகிவிட்டனர். விதானையார் இதனால் அப்பகுதி காரியாதிகாரியிடமும் பொலிசாரிடமும் நல்ல பெயர் வாங்கிக்கொண்டார்.

முத்துச்சடையர் ஏவிய குற்றச் செயல்களால் எவருக்கும் உயிர்ச் சேதம் விளையாத காரணத்தைக் கந்தவளம் புறக்டர் கோர்ட்டில் எடுத்துரைத்து வாதாடினர். தகுந்த சாட்சியங்கள் இல்லையென்றும் அடித்துப் பேசினார். தம் பரே குற்றத்தை ஒப்புக்கொள்கிறார். விதானையும் மணியமும் தம்பர் பெற்றேனும் தீப்பெட்டியும் கொண்டு செல்கையில் கண்டிருக்கிறார்கள். இதனால் குற்றம் ருசவாகிறது என்று கூறிய நீதிபதி, முத்துச்சடையருக்கு ஆறுமாதக் கடுங்கால வும் ஞானத்திற்கும் படிப்பக இளைஞர்களுக்கும்

நஷ்டசட்டுத் தொகையாக ரூபா என்னையிரம் வழங்க வேண்டும் என்றும் தீர்ப்பளிக்கிறார்.

தம்பருக்கும் கந்தையருக்கும் தலா ஆறுமாதக் கடுங் காவலும் நூறு ரூபா அபராதமும் தீர்கிறது. அபராதம் கட்டாவிட்டால் மேலும் மூன்று வாரச் சிறை என்று தீர்ப்பாகிறது.

விதானையாரும் மணியமும் சந்தர்ப்பத்திற்கு ஏற்றுற் போல் நடந்துகொண்டு தன்னை நட்டாற்றில் கைவிடுவார்கள் என்று முத்துச்சடையர் என்னியிருக்கவில்லை. இவர்களுடைய தந்திரமான சிநேகிதத்தை இதுவரையில் அறி யாமல் போனதற்காக வருந்தினார்.

இப்பொழுதுதான் அவருக்கு இனசனங்களைப் பற்றிய எண்ணம் ஏற்பட்டது.

இந்த நாய்களுக்குச் செய்த உதவிகளை ஞானத்திற்குச் செய்திருந்தாலும் இப்பகோர்ட்டு வாசலில் வந்து கதறு வாளே என்று நினைத்தார்.

தன்னுடைய ஒரே மகளையும் பகைத்து இப்படி அனுதரவானநிலையில் சிறைக்குப் போவதை எண்ணியபோது அவருக்கு நெஞ்சு வெடித்தது. அவருடைய பதனியாசையும் புகழ் வேட்கையும் படிப்படியாகக் குறைந்து நெஞ்சத்தடத்தைவிட்டு அகன்றுகொண்டேயிருந்தன.

யோகன் மீது போட்டிருந்த பெண் கடத்து வழக்கை மேற்கொண்டு நடத்துவதில்லையென்று தீர்மானித்தார். மகளாவது அவனேடு சுகமாக வாழ்ட்டும். நயவஞ்சகர்கள் நிறைந்த இந்த உலகத்தில் என் மகளாவது தனக்கு உரித்தான் கணவனுடன் சந்தோஷமாக வாழ்ட்டும்... மகளே... நான் உனக்குத் துரோகம் செய்துவிட்டேன்மா... உன் மனதைப் புன்படுத்தினேன். மாமியின் வீட்டைச் சொஞ்சத்துவித்தேன். உன் படிப்பைக் கெடுத்தேன்..... ஐயோ... என்னை மன்னிப்பாயா சுகந்தி... என்று மனதாரக்கலங்கிறார்.

இவருடைய மனமாற்றங்கள் எதுவும் சுகந்திக்குத் தெரியாது.

தகப்பனருக்கு வழக்கில் சிறை தீர்ந்தது என்றதும் அவள் கல்லாய்ச் சமைந்துவிட்டாள். என்ன இருந்தாலும் என்னைப் பெற்ற தந்தையல்லவா... உடனே போய் அவரைப் பார்க்கவேண்டும் என்று துடித்தாள். மறுகணம் யோசித்தாள்—‘உன் புருஷனையும் அவனது நண்பர்களையும் ஏவி என்னைச் சிறைக்கு அனுப்பிவிட்டு இப்ப பார்த்துச் சிரிக்க வந்தியாடி...’ என்று அப்பா என்னைக் கேட்டாலும் கேட்பார் என்று பயந்தாள்.

யோகனும் அப்படித்தான் அபிப்பிராயப்பட்டான். முத்துச்சடையரை ஆறு மாதங்களுக்குப் பார்க்காமல் இருப்பதுதான் நல்லது என்று இருவருமாகத் தீர்மானித்தார்கள்.

யோகனும் சுகந்தியும் ஞானமும் கொழும்புக்குப் போய் பழையபடி இருவரும் படிப்பைத் தொடரவேண்டும் என்று விரும்பினார்கள்.

சுகந்திக்கும் கிராமத்துக்குப் போய்த் தன் தாயைக் கட்டி அழவேண்டும் போலத் தோன்றியது. மூவரும் கிராமத்திற்குப் போய்விட்டு அங்கிருந்தே கொழும்புக்குப் போகலாம் என்று தீர்மானித்தார்கள்.

ஊரில் பழையபடி ஏதாவது வில்லங்கங்கள் வந்தாலும் என்று துணைக்கு இராசையாவும் அவர்களுடன் கூடவே போனான்.

கணவளைச் சிறைக்கு அனுப்பிவிட்டுத் தன்னந்தனியே கலங்கிக்கொண்டிருந்த செல்லம்மா மகளைக் கண்டதும் கோவென்று கட்டிப்பிடித்து அழுதாள். ஞானத்தையும் கட்டி அழுதாள். எல்லோரும் தன்னைத் தவிக்கவிட்டுப் போய்விட்டதாகப் புலம்பினான். ‘தன்னினை தன்னைச்சுடும். ஒட்டப்பம் வீட்டைச் சுடும்’ என்பது போலத் தன் குடும்

பத்தில் கணவனின் நிலை ஆகிவிட்டதைச் சொல்லிப் புலம்பினால்.

ஞானமும் யோகனும் செல்லம்மாவைத் தேற்றி ஆறு தல் சொன்னார்கள்.

“மாமா இனியாவது திருந்தி நடப்பார் என்று நம்பு கிறேன். தீமைகள் செய்பவர்களைச் சட்டம் நெடுகலும் விட்டுவைக்காது மாமி... ஆறு மாதங்கள் தானே..... அமைதியாக இருங்கள்” என்று அன்போடு கூறினான்.

முத்துச்சடையரின் பணமும் பலமும் இந்தத் தடவை சட்டத்திடம் தோற்றுவிட்டதுதான் அவனுக்கு மகிழ்ச்சியாக இருந்தது. கொழும்பிலிருந்து வந்த சட்டத்தரணி கள் அவ்வளவு திறமையாக வாதாடியிருக்கிறார்கள்.

மறுபடியும் தாங்கள் கொழும்பில் போய் வாழப் போகும் திட்டத்தைச் சுகந்தி, தாயிடம் கூறினால். தகப் பன் வரும்வரையும் தன்னேடு இருக்கும்படியும் அதன் பிறகு யோகனுடன் போகலாம் என்றும் ஞானத்தையும் அங்கேயே இருக்கும்படியும் செல்லம்மா கேட்டாள்.

“ஜீயோ அண்ணு அறிஞ்சால் கொண்டுபோடுவாரே” என்று ஞானம் பயந்தாள்.

“அவரை நான் அடிக்கடி போய்ப் பார்த்து வருகிறேன். உங்களுக்குச் செய்த கொடுமைகளுக்காகத் துடித் துக் கொண்டு வருந்துகிறோம். இனிமேல் நீங்கள் துணிந்து அவரைப் பார்க்கலாம்” என்றார்கள்.

19.

இளஞ்சியம் ஓவ்வொரு நாளும் தபால்காரனின் வருகையை ஆவலுடன் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். செல்லத்துரை சிறையில் இருப்பது அவளுக்குத் தெரியாது. வெகுவிரைவில் வருவேன் என்று எழுதிய

வர் என் இன்னும் வராமல் நிற்கிறார் என்று என்னின் ஒன். தொழிற் சங்க வேலைகள் அதிகமாக இருக்கக் கூடும். மற்றவர்களுக்காக உழைப்பதிலேயே இன்பம் காண்பவரல்லவா அவர் என்று என்னின் ஏங்கினான். தான் ஒரு தட்டவை கொழும்புக்குப் போய் அவரது முக வரியில் பார்த்து வந்தால் நல்லது என்று நினைத்தான் அன்றிரவு தகப்பஞரிடம் சாப்பிடும்போது தன் திட்டத் தைச் சொன்னான்.

‘கொழும்பு நகரம் ரொம்பப் பொல்லாத இடம். பத்திரமாப் போய் வேளோக்கே திரும்பி விடம்மா’ என்று சொல்லி மறுநாள் காலை அவளை வழியனுப்பி வைத் தார் அவர்.

புறக்கோட்டை பஸ் நிலையத்தில் இறங்கி அவனுடைய அலுவலக முகவரிக்கு வந்து சேருகிறான். இளஞ்சியம் சிங்களம் தாராளமாகப் பேசுவாள். அதனால் இலகுவாக அவளுக்கு இடங்களைக் கேட்டு அறிய முடிந்தது.

காரியாலயத்தில் விசாரித்த போதுதான் செல்லத் துரை பயங்கரமான தொழிற்சங்க நடவடிக்கைகளுக்காகவும் வேறு நடவடிக்கைகளுக்காகவும் சிறையில் இருப்பது தெரிய வந்தது. உடனே அவரை வெளிக்கடை சிறையில் சென்று பார்க்க வேண்டும் என்று விரும்பினான்.

வெளிக்கடைக்குப் போகும் பஸ் இலக்கத்தைக் கேட்டு அறிந்து கொண்டாள்.

சிறைச்சாலை அதிகாரிகள் அவளைப் பற்றிய சகல விபரங்களையும் பதிந்து வைத்துக் கொண்டு செல்லத்துரையைப் பார்க்க அனுமதித்தார்கள்.

சோர்ந்து வாடிப் போய் தாடியும் வளர்ந்து உருமாறிப் போயிருந்த செல்லத்துரையைக் கண்டதும் இளஞ்சியம் கண்ணீர் உகுத்தாள்.

‘இந்த நிலையில் நீ என்னைப் பார்க்க வந்திருக்கத் தேவையில்லை.’

‘உங்கள் கடிதத்தை நீண்ட நாட்களாக எதிர் பார்த்தேன். ஒன்றுமே வராதபடியால் நான் சந்தேகப்பட்டது உண்மையாகிவிட்டது.’

இளஞ்சியத்தின் கரிய விழிகள் கலங்குவதைக் காண அவனுல் சகிக்க முடியவில்லை.

‘தொழிற்சங்கத் தலைவர்கள் வெளியால் இருந்து கொண்டு என்னுடைய விடுதலைக்கான சகல நடவடிக்கை களிலும் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். நான் விரைவில் விடுதலையாகிவிடுவேன். கவலைப்படவேண்டாம்.’

அவளைத் தேற்றினுன் அவன்.

ஜெயிலர் வந்து நேரமாகி விட்டதை உணர்த்தினார்.

‘நீங்கள் எத்தனை தடவைகள் சிறையிலிருந்து திரும்பினாலும் உங்களுக்காகவே நான் காத்திருப்பேன். உங்களது இயக்கத்தையும் உங்களையும் நான் மனதாரக் காத்தில்கிறேன். விடுதலையாகும் திகதியை முன்கூட்டியே அறிவியுங்கள்’.

இருவரும் பிரியமனமில்லாமல் பிரிகிறார்கள்.

இளஞ்சியம் மறுபடியும் புறக்கோட்டைக்கு வருவதற்காகப் பஸ்சிற்காக காத்து நிற்கிறார்கள். மத்தியான நேரமானதால் ரேட்டில் சனசந்தடி குறைவாக இருந்தது. பஸ்சை நீண்ட நேரமாகக் காணவில்லை.

இளஞ்சியத்திற்குத் தன்னந் தனியாக அந்தப் பஸ்ஸ்டாப்பில் காத்து நிற்பது பயமாக இருந்தது. எப்படியாவது வேளைக்குப் புறக்கோட்டைக்குப் போய் விட்டால் அங்கிருந்து கண்டி அல்லது கேகாலை செல்லும் பஸ்சில் ஏறி வரக்காப்பொலைக்குப் பின்னேரம் இருட்டு முன்னரே போய்விடலாம் என்று ஏங்கினார்.

திடீரென்று டாக்ஸி ஒன்று அவளருகில் வந்து நின்றது. அழகான பெண் ஒருத்தி உள்ளே அமர்ந்திருந்தாள்.

‘எங்கே தங்கச்சி போறீங்க... புறக்கோட்டைக்குத் தானே... வாங்க டாக்ளியில்...’ என்று சிங்களத்தில் அப்பெண்மணி கேட்டாள்.

கொழும்பில் டாக்ளிகளை நம்பமுடியாது என்பதால் இளஞ்சியம் முதலில் மருண்டாள்—பிறகு ஒரு பெண்தானே கேட்கிறாள்... போய்த்தான் பார்ப்போமே என்ற அசட்டுத் துணிச்சலுடன் பின்கதவைத் திறந்து ஏறிவிட்டாள்.

டாக்ளி புறப்பட்டது...

‘சிறையில் யாரையாவது பார்க்க வந்தீங்களா’ டாக்ளியில் வந்த பெண்தான் கேட்டாள்.

‘ஆம்’

இளஞ்சியம் சுருக்கமாகப் பதிலளித்தாள்.

‘உன்னைப் பார்த்தால் தமிழ்ப் பெண் மாதிரித்தோன்று கிறதே...யாழ்ப்பாணமா...?’

‘இல்லை...வரக்காப்பொலை...’

‘ஓ...எஸ்டேட் பக்கமா...’

அவள் அப்படிக் கேட்டதில் ஏதோ புதிதாக அர்த்தம் இருப்பது போல இளஞ்சியத்திற்குப் பட்டது.

‘எனக்கு உன்னை ரொம்பப் பிடித்து விட்டது, இன்று மத்தியானம் என்னேடு சாப்பிட்டுவிட்டுத்தான் வரக்காப்பொலைக்குப் போகவேணும்... பிள்ளை...’ இப்போது அந்தப் பெண் இளஞ்சியத்துடன் மிக நீண்ட காலம் பழகியவள் போல உரிமை கொண்டாடத் தொடங்கி விட்டாள்.

இளஞ்சியத்திற்குப் பெரிய தர்மசங்கடமாகப் போயிற்று. இன்றைக்கு இந்தப் பெண் ஊருக்குப் போக விடமாட்டாள் போவிருக்கே என்று எண்ணினால்.

டாக்ளி மருதானை டார்லி ரேட்டால் திரும்பி நகர சபை மண்டபத்தடியால் போய் திம்பிரிகஸ்யாயடிக் மன்ஸ்

வீதி வழியாகத் திரும்பிக் காலி வீதியில் மிதந்து வெள்ள வத்தையை நோக்கி ஒடிக்கொண்டிருந்தது.

இளஞ்சியத்திற்கு இடம் அவ்வளவு பழக்கப்படாத காரணத்தால், தான் எங்கே போகிறேன் என்பது தெரிய வில்லை.

‘சந்திரா ரேஹில்ட் இன்...’ என்று அழகாக விளம்பரப் பல்லகை மாட்டிய ஒரு ஹோட்டல் முன்பாக டாக்ஸிபோய் நின்றது. சந்திரா இறங்கி இளஞ்சியத்தையும் உள்ளே சாப்பிட வருமாறு அழைத்தாள். சாப்பிட்டதும் புறக் கோட்டையில் கொண்டு போய் விட்டுவிடுவதாக அவள் அன்போடு சொல்லிக் கூப்பிட்டாள்...

அவளுடைய மயக்கும் மொழிகளிலும் கெஞ்சம் விழி களிலும் மயங்கிய இளஞ்சியம் சரியென்று இறங்கி உள்ளே போனால்.

குளிருட்டப்பட்ட தனியறை ஒன்றுள் இளஞ்சியமும் சந்திராவும் போய் அமர்ந்தார்கள். இளஞ்சியத்திற்கு இவை எல்லாமே புதிய அனுபவங்களாக இருந்தன. புரியாணியும் கோழிக் கறியும் கொண்டு வந்து வைத்தார்கள். இளஞ்சியம் அன்றுதான் அத்தகைய சாப்பாட்டைக் கண்டாள். அவளுடைய பொருளாதார வசதிகளுள் புரியாணியை எங்கே காணப்போகிறான்.

சந்திரா சாப்பிட ஆரம்பிக்கு முன்னர் ஒரு கிளாஸ் பிராண்டி எடுப்பித்துக் குடித்தாள். இளஞ்சியத்தையும் குடிக்கும் படி வற்புறுத்தினாள். தன்னை வெளியில் விட்டால் போதும் என்று கேட்டுக் கொண்டே அவள் புரியாணியை மட்டும் சாப்பிட்டாள்.

சந்திரா, பாதி மயக்கத்துடன் பேச ஆரம்பித்தாள்.

‘இந்தா பார்... என்னிடம் வந்து சேர்ந்த யாரும் என்னைவிட்டுப் போனது கிடையாது. இந்த ஹோட்டல் லுக்கே நான் தான் சொந்தக்காரி... இங்கே வேலை செய்

யும் பெண்களுக்கு மாசம் ஆயிரம் ரூபா சம்பளம் தருகி நேன். என்ன வேலை என்று கேட்கப்படாது... எல்லாம் செய்யக்கூடிய வேலைதான். மனதுக்கு இதமான வேலை தான்... உனக்கு ஒரு அறை ஒதுக்குகிறேன்... நீஅங்கேதான் இனி இருக்கவேண்டும்... ஒ...கே...’

இளஞ்சியத்திற்கு இப்போதுதான் உலகம் புரியஆரம் பித்தது.

தான் எத்தகைய இடத்தில் மாட்டுப்பட்டிருக்கிறோம் என்பதை உணர்ந்தான். தன்னை எப்படியும் வெளியே போக அனுமதிக்கும் படியும் தான் இப்படி வேலைகளுக்கு அனுபவப்பட்டவள்ள என்றும் இளஞ்சியம் கெஞ்சினான்.

‘நீ எப்படிக் கெஞ்சினாலும் வேலைஇல்லை. என் சொல் லைக் கேட்டால் பிழைத்தாய்... இல்லையோ உயிரோடு திரும்பமாட்டாய்... இங்கே யாரும் உனக்கு உதவியில்லை... புத்திசாலியாக நடந்து கொள்...’

புலியிடம் அகப்பட்ட மான் போல் இளஞ்சியம் பரித வித்தாள். தன்னைத் தேடி அப்பா அலைவாரே என்று கவ லைப்பட்டாள்.

முன்னொல்தான் எடுக்கலாம் என்பது போல் ஒரு தந்திரத்தைக் கையாண்டாள். தான் வீட்டில் போய் சொல்லிவிட்டு வருவதாகவும் கொழும்பில் வேலைபார்ஸ்ப்ப தாகச் சொல்லிவிட்டுக் கட்டாயம் இங்கு வந்துவிடுவதாக வும் இப்போது போக விடும்படியும் சந்திராவிடம் மன் ரூடினான். இளஞ்சியத்தின் தந்திரத்தைச் சந்திரா புரிந்து கொண்டாள்.

‘நீ வெளியே போய் பொலிசைக் கூட்டி வருவாய்... உன்னைப் போலப் பல பெண்களை நான் கண்டிருக்கிறேன். பெரிய பதிவிரதை நாடகம் போடுகிறோய்... உன் நன்மைக் காகத்தான் சொல்கிறேன்... மாதம் ஆயிரம் ரூபாய்... இந்தா அட்வான்ஸ்...’

ஐநா ரூபாய்களை அவள் முன்னால் விட்டு ஏறிகிறான் சந்திரா.

இன்றைக்கு மட்டும் தான் போக வேண்டும் என்று கொஞ்சகிருள் இளங்சியம்.

வெளியே ஒடிவிடலாமா என்று சுற்றுமுற்றும் பார்க்கிறுள்...குளிருட்டப்பட்ட அந்த அறையின் தத்துவகள் கூட எங்கிருக்கின்றன என்பது அவருக்குத் தெரியவில்லை.

அப்போது அந்த அறையினுள் பொருத்தப்பட்டிருந்த டெவிபோன் ஓலிக்கிறது.

சந்திரா றிசிவரைக் கையில் எடுக்கிறார்கள்.

மறுகரையில் இருந்து வந்த செய்தி அவளைக் கிலி கொள்ள வைக்கிறது.

ஹோட்டில் பொலிசார் திடீரென்று முற்றுகையிட்டு விட்டார்கள் என்பது தான் அச்செய்தி.

சந்திரா திடீரென்று கதவைத் திறந்து கொண்டு வெளியே ஓடுகிறார்கள். இளங்சியமும் இதுதான் தருணம் என்று பின்னால் ஓடி வெளியே வருகிறார்கள்.

இருவரும் ஆயுதந் தாங்கிய பொலிசாரிடம் அகப்பட்டுக் கொள்கின்றனர்.

அந்த ஹோட்டிலின் வெவ்வேறு அறைகளில் இருந்து மூன்று ஜோடிகளைப் பொலிசார் பிடித்துக் கொண்டு வருகின்றனர்.

இளங்சியம் உட்பட எல்லோரையும் கறுத்த பொலிஸ் டிரக் ஏற்றிச் செல்கிறது.

இவ்வளவு லேசாகத் தனக்கு விடுதலை கிடைக்கும் என்று இளங்சியம் நினைக்கவில்லை. இளங்சியமும் சந்திரா வும் வாக்குவாதப்பட்டுக் கொண்டிருந்த அறையைச் சோதித்த பொலிசார் அங்கு சிதறிய பண நோட்டுக்களையும் எடுத்துக் கொண்டு வருகின்றனர். யாவும் பொலிஸ் நிலையத்தில் ஓப்படைக்கப்படுகின்றன.

இளங்சியம் தனது உண்மையான நிலையை விளங்கப்படுத்தித் தன்னை வீட்டிற்குப் போக அனுமதிக்குமாறு

கெஞ்சுகிறான். இன்ஸ்பெக்டருக்கு மற்றவர்கள் பழைய கேஸ்கள்தான்.

'உன்னுடைய கூற்றுக்களை நான் எப்படி நம்ப முடியும்?' இன்ஸ்பெக்டர் கேட்டார்.

'நான் வெவிக்கடைச் சிறையில் மிஸ்டர் செல்லத் துரையைப் பார்க்கப் போய்விட்டுப் பஸ்சிற்காகக் காத்து நின்றபோதுதான் இந்தச் சந்திரா வந்து என்னை ஏமாற்றி இங்கு கூட்டி வந்தாள். தன்னைப் போலவே என்னையும் விபசாரத்தில் ஈடுபடும்படி பணம் கொடுத்து வற்புறுத்தி னான். நான்தான் மறுத்துக் கொண்டு நின்றேன். என்னை வெளியில் உயிரோடு விடப்போவதில்லை என்று பயமுறுத் தினான். அதற்கிடையில் நீங்கள் வந்து விட்டதாகத் தகவல் கிடைக்கவே வெளியே தப்பித்து ஓடினான். நானும் பின் னால் வெளியே வந்தேன். அப்போது தான் நீங்கள் பிடித் தீர்கள்.'

இளஞ்சியத்தின் வாக்கு மூலத்தை இன்ஸ்பெக்டர் பதிவு செய்து கொண்டார்.

வெவிக்கடை ஜெயிலருக்கு போன் செய்து இளஞ்சியம் என்ற பெண் அங்கு வந்தாளா என்பதையும் அடையாளங்களையும் கேட்டு ஊர்ஜிதம் செய்து கொண்டார். அவருக்கு இப்போது இளஞ்சியம் மீது சந்தேகம் இருக்க வில்லை. அவளை வீட்டுக்கு அனுப்புவதாகவும் வழக்கில் தேவைப்பட்டபோது வந்து சாட்சி சொல்ல வேண்டும் என்றும் கூறி, அவளிடம் இருந்து கையெழுத்தையும் முக வரியையும் பெற்றுக்கொண்டு அனுப்பினார். போகும் போது இனியாவது கண்டபடி ஆட்களைத் தெரியாமல் டாக்ஸியில் ஏறிவிடாதே என்று எச்சரிக்கை செய்து அனுப்பினார்.

இளஞ்சியம் அன்று வரக்காப்பொலையை வந்து சேர இரவு ஏழு மணியாகிவிட்டது. தகப்பனார் வாசலைப் பார்த்துக் கொண்டே இருந்தார். இளஞ்சியத்தைக் கண்டதும் அவருக்குப் பெரிய ஆறுதலாக இருந்தது.

‘ஏன்மா இவ்வளவு நேரம்?’

‘அப்பா...’ என்று சொல்லிவிட்டு இளஞ்சியம் விம்மி விம்மி அழுதாள்.

தகப்பன் திடுக்கிட்டார். கொழும்பில் யாராவது காலிப்பயல் ஏதாவது செய்து விட்டாலே என்று பயந்தார்.

‘என்ன நடந்தது சொல்லம்மா’

இளஞ்சியம் தான் டாக்ளியில் ஏறியது முதல் நடந்தது அனைத்தையும் சொன்னான்.

‘நல்ல வேளை... பொலிஸ் வராவிட்டால் இன்று உன்னை அவள் சிறை வைத்திருப்பாள். பிறகு கெடுத்துப் போட்டு அடிமையாக்கியிருப்பாள். கதிராமத்துக் கந்தன் தான் உன்மானத்தைக் காப்பாற்றினாரம்மா...’

‘அப்பா இனிமேல் நான் ஒருக்காலும் கொழும்புக்குத் தனிமையில் போகவே மாட்டேன். இன்று எனக்குக் கிடைத்த அனுபவங்கள் இந்த வாழ்நாள் பூராவும் கானும்.’

இளஞ்சியம் சாப்பிட்டதும் களைப்பில் அசந்து தூங்கி விட்டாள்.

20.

யாழ்ப்பானத்து முற்றவளியில் புதுப்பொலிவு
பெற்றுத் திகழும் கோட்டை முனீஸ்வரர் ஆலயத்தின் அருகாமையில் ஒரு காலத்தில் யாழ்ப்பானம் அந்நிய ரின் ஆட்சிக்குள் இருந்ததை இன்றைக்கும் நினைவுபடுத்தும் வகையில் அகழியைத் தாண்டிக் கோட்டைப் பெருஞ்சுவர்களின் உள்ளே சிறைக்கோட்டம் இருந்தது. எழுபத்தோராம் ஆண்டுக் குற்றவாளிகளையும் இந்தச் சிறைகள் தான் வைத்திருந்தார்கள்.

யாழிப்பானம் பஸ் நிலையத்தில் வந்திறங்கிய யோகன் சுகந்தியையும் மாமியாரையும் தாயாரையும் கூட்டிடக் கொண்டு முத்துச்சடையரைப் பார்ப்பதற்காகச் சிறைச் சாலைக்குச் சென்றுன். பஸ் நிலையத்தின் முன்பாக நீகல் படமாளிகையை நோக்கிப் போகும் மண் ஒழுங்கையிலு டாக் நடக்கிறார்கள். ட்ராக்டர் கராஜ்களில் இருந்து வந்த எஞ்சின் ஓயில் மற்றும் அமுக்குகள் அந்த ஒழுங்கையில் படர்ந்து காலெல்லாம் ஓட்டுகிறது. புதிதாக அந்த ஒழுங்கைக்குள் ஹரன், சாந்தி என்று இரண்டு தியேட்டர்கள் வேறு முளைத்திருப்பதைச் சுகந்தி கூண்கிறார்கள். அவருடைய வியப்பைப் புரிந்து கொண்ட யோகன் பேசுகிறார்கள்:

“யாழிப்பானம் வரவர் ஆகலும் மோசம். தியேட்டர்களுக்குக் குறைச்சலில்லை. புதுப்படம் எண்டால் நடுச் சாமம் வந்து காத்து நிப்பாங்கள்.....‘தங்கப்பதக்கம்’ வந்த போது பாக்கவேணும் சனத்தை.”

யாழி. பொதுசன நூலகத்திற்கும் துரையப்பா ஸ்டேடியத்திற்கும் இடையால் போகும் வீதியால் நடந்து பொவிஸ் ஸ்டேஷனையும் தாண்டிக் கோட்டை வாயில் அணமித்தார்கள்.

வாசவில் நின்ற அதிகாரியின் அனுமதியைப் பெற்று உள்ளே சென்று மறுபடியும் சிறைச்சாலை அதிகாரியின் அனுமதியைப் பெற்று முத்துச்சடையருக்குச் செய்தி அனுப்பினார்கள்.

மனைவி, மகள், யோகன் எல்லோரையும் ஒன்றுக்கக்கண்டதும் சடையர் கு லு ங் கி கு குலுங்கி அழுதார். யோகனுக்கும் கண்கள் பனிக்கின்றன. யோகனையும் சுகந்தியையும் அருகே கூப்பீட்டு வைத்து அணைத்தவாரே “நான் பட்டதெல்லாம் போதும்.....நீங்களாவது ஒற்று மையாகவும் சந்தோஷமாகவும் இருங்கள்” என்று அழுதார்.

ஞானத்தைப் பார்த்ததும் தன் மைத்துனரைப்பற்றி விசாரித்தார்.

அவர் தனக்குத் தெரியாமல் யோகனின் கலியாணம் நடந்ததென்றும் வீடு எரிக்கப்பட்டதென்றும் அறிந்து கோவத்தில் வீட்டுப்பக்கமே வராமல் நிற்கிறார் என்று ஞானம் சொன்னார்.

“நான் சிறையால் திரும்பியதும் அவனிடம் மன் னிப்புக் கேட்கிறேன்..... நீயும் அவனும் ஒற்றுமையாக இருக்கவேணும்..... அதுதான் நல்லது... உன்மையான ஒற்றுமையைப் போல மருந்து வேரென்றும் இல்லை” என்று அவளைத் தேற்றினார். தான் திரும்பி வரும் வரை செல்லம்மாவுடன் வீட்டில் துணியாக இருக்கும்படிக்குறி னார்.

“சுகந்தியும் யோகனும் தம்பதிகளாகவே போய் பம் பலப்பிட்டியில் எக்கவுண்டன் வீட்டில் இருந்து படிக்கட்டும்... விதானை தான் கூடாதவன்..... சந்தர்ப்பவாதி..... எக்கவுண்டன் ரொம்ப நல்லவர்... நேர்மையான மனி சன்...” என்று சொல்லிப் புலம்பினார்.

மாமானுரீன் மனமாற்றம் யோகனுக்குப் பெரிய ஆறு தலாக இருந்தது. தன் சக்திமுழுவதையும் திரட்டிஅவரை எதிர்க்கவும் சமாளிக்கவுமே பயன்படுத்த வேண்டியிருக்குமோ என்று பயந்து கொண்டிருந்த அவனுக்கு எதிர் பாராமலேயே இந்தமனமாற்றம் மனதிறைவைத் தந்தது.

மாமா ஆரம்பநாட்களில் தன் னிடம் காட்டிய பாக்த கை மறுபடியும் காட்டமுன் வந்து விட்டார் என்பதை யும் இனிமேல் அவர் புதிய மனிதர் தான் என்பதையும் உறுதிப்படுத்திக் கொண்டான்.

சிறைச்சாலைக்குப் போகிறவர்கள் எல்லோரும் திருந்து கிறதில்லை. ஆனால், ஒரு சிலர் திருந்தவும் செய்கிறார்கள்.

அந்த ஒரு சிலரில் மாமாவும் ஒருவர் என்று எண்ணி அவன் திருப்பிப்பட்டான்.

சுகந்தி தகப்பனாரின் யோசனைப்படி தான் யோகனுடன் மறுபடியும் கொழும்புக்குப் போவது தான் நல்லது என்றும் வாசிற்றியில் இடம் கிடைப்பதே கஷ்டமான இந்தக் காலத்தில் கிடைத்த சந்தர்ப்பத்தை நழுவ விடுவது புத்திசாவித்தனமல்ல என்றும் கூறித் தாயையும் மாமியாரையும் தங்கள் திட்டத்திற்குச் சம்மதிக்க வைத்தாள்.

“ஆறுமாதமும் விரைவில் ஒடிவிடும் அப்பா.....” என்று அழுதவாரே தகப்பனாருக்கு முத்தம் கொடுத்து விடைபெற்றார்கள். ஜெயிலர் உழார்ப்படுத்தவே மற்றவர் களும் பிரிந்தார்கள். அவர்கள் கொண்டு வந்த சாப்பாட்டையே அன்று முத்துச்சடையர் இரவுக்கும் வைத்துச் சாப்பிட்டார்.

மருமகன் யோகன் கடைசி வரைக்கும் தன் மகளுக்கு ஏற்றதுணையாக இருப்பான் என்று அவர் நம்பினார்.

யோகனும் மற்றவர்களும் போய்விட்டார்கள். முத்துச்சடையரின் மனமாற்றம் ஊரெல்லாம் தெரிந்தது. “நேரத்தோடயே இந்த மனிசன் நல்ல மாதிரி நடந்திருந்தால் லெக்சனி லும் வென்றிருக்கலாம். போட்டியில்லாமல் கூட விட்டிருப்பான்கள்.”

சனங்கள் பேசிக்கொண்டார்கள்.

முத்துச்சடையரின் செலவில் படிப்பகம் புதுப்பிக்கப் பட்டு ஓடு போடப்பட்டது. முத்துச்சடையர் வாளைவிப் பெட்டியும் விளையாட்டுக் கருவிகளும் வாங்கிக் கொடுத்தார்.

இராசையாவும் படிப்பகத்து இளைஞர்களும் அவரைச் சிறையில் வந்து பார்த்துச் சென்றார்கள்.

* * *

வெளிக்கடையில் செல்லத்துரை அரசியல் கைதி யாகவே கருதப்பட்டான். ஆரம்பத்தில் இருந்ததைவிட

இப்போது நல்ல அறைக்கு மாற்றப்பட்டிருந்தான். அவன் சம்பந்தப்பட்ட வழக்கு வெகு விரையில் கொழும்பு நீதி மன்றத்தில் விசாரணைக்கு எடுத்துக்கொள்ளப்படும் என்று தொழிற்சங்கத் தலைவர் வந்து சொல்லிவிட்டுச் சென்றார். யோகன் அவர் மூலம் கொடுத்துவிட்ட புத்தகத்தையும் கடிதத்தையும் வாங்கினான். முதலில் கடிதத்தைப் படித்தான்.

முத்துச்சடையரின் மாறுதல்களைப் பற்றியும் தானும் சுகந்தியும் மறுபடியும் கொழும்புக்குப் படிக்க வந்து விட்டதாகவும் எழுதிய யோகன், விரைவில் செல்லத்துரைக்கும் விடுதலை கிடைக்கச் செய்வதற்கான ஏற்பாடுகள் துரித கதியில் வெளியில் நடைபெற்று வருவதாகவும் அக்கடிதத்தில் குறிப்பிட்டிருந்தான்.

காலை உணவின் பின்னர் புத்தகத்தை விரித்துப்படித்தான். செல்லத்துரையைப் போன்ற கைதிகளுக்குப் புத்தகம் படிக்கவும் சில வேளைகளில் எழுதவும் கூட உரிமை இருந்தது.

‘வேலையில் அனுபவம் உடையவர்கள் தத்துவப் படிப்பை மேற்கொள்ளவேண்டும்; பாரதூரமாகப்படிக்க வேண்டும்; அப்பொழுது தான் அவர்கள் தங்களுடைய அனுபவத்தை ஒழுங்கு படுத்தி, தொகுத்து அதைத் தத்துவமட்டத்திற்கு உயர்த்தக் கூடியவர்களாய் இருப்பர். அப்பொழுது தான் தமது அரைகுறை அனுபவத்தைப் பொது உண்மை என்று கருதாமல் அனுபவவாதத்தவறு களை இழைக்காமல் இருக்கமுடியும்.’

செல்லத்துரை தொடர்ந்து வாசித்துக் கொண்டே இருந்தான். செல்லத்துரையைப் பற்றிய முக்கியத்துவத்தை உணர்ந்த சிறை அதிகாரிகள் அவனை ஓரளவு கௌரவமாகவே நடத்தினார்கள்.

கொழும்புக்கு வந்த யோகன் தம்பதிகளை எக்கவுண் டன் தம்பதிகள் மறுபடியும் குதுகலத்துடன் வரவேற் றார்கள். தங்களுடைய வீட்டிலேயே 'அனெக்ஸ்' ஒன்றை ஏற்படுத்தி அவர்களுக்குத் தேவையான சகல வசதிகளையும் செய்து கொடுத்தார்கள்.

சட்டகல்லூரி மாணவர்கள் தமது சகாவும் தமிழ் மன்றத்தின் செயலாளருமான யோகணையும் அவரது மனைவியையும் கெளரவிக்கிறோம் என்று சொல்லி, பம் பலப்பிட்டி கிறீன்னன்டஸ் ஹோட்டல் வில் அழைத்து விருந்து கொடுத்தார்கள். விருந்தில் பிரதம விருந்தின ராகக் கலந்து கொண்ட யோகன் தம்பதிகள் அன்று புது மணக்கோலத்தில் காட்சி தந்தார்கள்.

தலைமை வகித்த மாணவர் மன்றத் தலைவர் பேசும் போது, “நண்பர் யோகன் தமது துணையியாரையும் சட்டம் படிக்க வைத்து எதிர்காலத்தில் எல்லா கேஸ்களையும் தமது குடும்பத்திற்கே சொந்தமாக்கிவிடப் பார்க்கிறோர். சட்ட அறிஞர்கள் பொதுவாகக் காசுக்கு வழக்குப் பேசுவார்களே தவிர நீதிக்கு வழக்காடுபவர்கள் அல்ல என்ற பொதுவான அபிப்பிராயம் நிலவுகிறது. எமது மாணவர்கள் இந்த அபிப்பிராயத்தை ஒழித்து உண்மையான சுற்றுவாளிகளைக் காப்பாற்றவும் நீதியை நிலை நாட்டவும் பாடுபடவேண்டும். ஒரு குற்றவாளியைக் காப்பாற்றுவதைவிட நூறு சுற்றுவாளிகளைக் காப்பாற்றுவது மேலானது” என்று நகைச்சுவையாகப் பேசினார்.

சகந்தியின் பல்கலைக்கழக மாணவ நண்பர்களும், தோழிகளும் இந்த விருந்திற்கு அழைக்கப்பட்டிருந்தனர். அனைவரும் புதுத் தம்பதிகளை வாழ்த்தியதுடன் பரிசுப் பொருட்களையும் கொடுத்தனர். தம்பதிகள் தம்மைக் கெளரவித்த அனைவருக்கும் நன்றி கூறி விடை பெற்றார்கள்.

சுகந்தி கொண்டு வந்த பரிசுப் பொருட்களைக் கண்ட ஆம் மிலிஸ் எக்கவுண்டன் ஆச்சரியத்தால் வாயைப் பிளந்தாள். ஒரு ஷோ கேஸ் வாங்கி எல்லா வற்றையும் பத்திரமாக வைக்கும் படி கூறினாள். “படிப்புத் தம்பதி கள் வாழ்க்” என்று எக்கவுண்டன் வாழ்த்தினார்.

பிரபல தொழிற்சங்கவாதியான செல்லத்துரையின் வழக்கு பத்திரிகைகளில் மிகவும் பெரிதுபடுத்தப்பட்டது. அதனால், இரண்டாவது விசாரணையைப் பார்ப்பதற்கு நீதிமன்றத்தில் மக்கள் குழுமியிருந்தார்கள். வெள்ள வத்தை விபசார விடுதி வழக்கும் அன்றைக்குத்தான்நடை பெறவிருந்தது.

இளஞ்சியத்தின் பெயர் போடப்படாமலேயே யாரோ தோட்டப் பகுதி இளம் பெண்ணை டாக்சியில் கடத்திய விபசார விடுதித்தலைவி கைது என்று ஏற்கனவே செய்தி கள் வெளியாகியிருந்தன. இதன் விசாரணை தான் அன்றைக்கு என்பதையும் பத்திரிகைகள் கொட்டை எழுத்துக்களில் பிரசுரித்திருந்தன. செல்லத்துரையை ஜெயிலர்கள் நீதிமன்றத்திற்குக் கூட்டிக்கொண்டு வரும் போது தூரத்தில் சந்திராவையும் இன்னும் சில பெண்களையும் ஜெயிலர்கள் கூட்டிச் செல்வதைச் செல்லத்துரை கண்டான்.

சந்திரா இன்னும் பழைய தொழிலையே செய்கிறுள்ள போலும் என்று எண்ணினான்.

அன்று சாட்சிக் கூண்டில் ஏறி நின்ற இளஞ்சியத்தைக் கண்டதும் அவன் அதிர்ச்சியடைந்தான். இவளையும் சந்திரா கெடுத்து விட்டாளா என்று நினைத்தான்.

இளஞ்சியத்தின் சாட்சியங்களை அவதானித்த பிறகு தான் உண்மை புலப்பட்டது.

பாவம் இளஞ்சியம்..... என்னைச் சந்தித்து விட்டு பஸ்சிற்காகக் காத்திருந்த போது இந்தத் தோல் வியாபாரியிடம் அகப்பட்டுக் கொண்டாளே..... என்று அவருக்காகப் பச்சாதாபப்பட்டான்.

இந்தத் தடவை சந்திராவையும் தோழிகளையும் உள்ளே தள்ளி ஞார்கள்.

‘தொடர்ந்தும் ஒரே குற்றத்தைச் செய்பவர்களை நீதி மன்றம் கருணை காட்டாது தண்டிக்கும்’ என்று நீதிபதி கண்டிப்பாகச் சொல்லிவிட்டார்.

செல்லத்துரை மீது சுமத்தப்பட்டிருந்த தேசத்துரோ கக்குற்றங்காட்டுகள் சரியானபடி ருசப்படுத்தப்படாதபடி யால் அவன் விடுதலை செய்யப்பட்டான்.

நீதிமன்றத்திற்கு வெளியே செல்லத்துரை ஊர்வலமாக அழைத்து வரப்பட்டபோது இளஞ்சியம் அவனுக்கு மாலையனிந்து வரவேற்றான்.

காரியாலய நண்பர்களும் இயக்கத்தைச் சேர்ந்தவர்களும் வெடிகொளுத்தி ஆரவாரித்தார்கள். பத்திரிகைப்புகைப்படப் பிடிப்பாளர்கள் தங்கள் காமராவுக்குள் அவனைப் பிடித்துக் கொண்டனர்.

தமையனின் வழக்கைப் பார்க்கவேன்று இராசையாவும் ஊரிலிருந்து வந்திருந்தான்.

இராசையா, யோகன், சுகந்தி ஆகிய மூவரும் எக்கவுண்டனின் காரில் வழக்கைப் பார்க்க வந்திருந்தனர்.

செல்லத்துரையை விடுதலை செய்யாவிட்டால் தங்களுடைய தொழிலாளர் சக்திகளை ஒன்று திரட்டிப் பொதுவேலை நிறுத்தத்திற்கு ஆயத்தம் செய்வோம் என்ற தொழிற்சங்கத் தலைவர்களின் மிரட்டுதல்களும் ஒருவகையில் அந்த வழக்கைச் சிக்கிரம் விசாரிக்கவும் நடுநிலைத் தீர்ப்பு வழங்கவும் உதவி செய்தன என்று பலரும் பேசிக்கொண்டார்கள்.

பியதாசாவும் அவனது மனைவியும் பிள்ளைகளும் நீதிமன்றத்திற்கு வந்திருந்தார்கள்.

அவர்கள் செல்லத்துரைக்குத் துமது வர்முத்துக்களைத் தெரிவித்தார்கள். அவர்களுடைய பிர்ண்சுக்குழந்தைகளும்

அவளைக் கொஞ்சி ‘மாமா ஹூந்தாய்’ என்று மழலை
பேசின.

தங்களைத் தாண்டிச் சந்திராவையும் தோழிகளையும்
ஊர்வலமாக அழைத்துக் கொண்டு சென்ற ஜெயிலர்கள்
அவர்களைப் பொலிஸ் ட்ரக் நிற்கும் இடத்திற்குக் கூட்டிச்
சென்றார்கள்.

அப்போது சந்தி ரா திரும்பிச் செல்லத்துரையைக்
கவனமாகப் பார்த்தாள். அந்தப் பார்வை..... இன்னும்
அதே பார்வை தான்.....

செல்லத்துரையும் நிமிர்ந்து அவளைப் பார்த்தான்.

சந்திரா சடக்கென்று தலையைக் குனிந்து கொண்டு
பொலிஸ் வண்டியில் ஏறிவிடுகின்றன.

செல்லத்துரை மறுபடியும் தனது இயக்கத்திற்கும்
மக்களுக்கும் சேவை செய்வதற்காக வீதியில் நடக்கின்றன.
இளஞ்சியமும் அவனேடு இப்போது சௌர்ந்து நடக்கிறன்.
அவர்கள் இருவருக்கும் சிந்தனை ஒன்று தான்.

‘‘நாம் அடக்கமும், ஜாக்கிரத்தையுமடையவர்
களாக இருக்கவேண்டும்; இறுமாப்பு, அவசரப்புத்தி இரண்
டுக்கும் எதிராக நம்மைப் பாதுகாக்க வேண்டும்;

உடல், பொருள், ஆவி மூன்று லும் இலங்கை மக
களுக்குத் தொண்டு செய்ய வேண்டும்.....’’

தாங்கள் காண விரும்பிய புதிய உலகத்தை நோக்கி
அவர்கள் நடந்து கொண்டிருக்கிறார்கள்.

(முற்றும்)

விற்பனைக்குள்ள புத்தகங்களின்

விபரம்

புத்தகத்தின் பெயர்

எழுதியவர்

விலை

குமாரபுரம் ✓	ஓ. பாலமணேகரன்	—3.40
புதிய தலைமுறைகள்	வை. அஹ்மத்	—3.60
அந்தரங்க கிதம் ✓	உதயனன்	—3.60
உலகங்கள்		
வெல்லப்படுகின்றன	கே. டானியல்	—3.60
பிரளையம் ✓	செங்கைஆழியான்	—3.40
வரலாறு அவளைத்		
தோற்றுவிட்டது	கே. ஆர். டேவிட்	—3.60
கிரெளஞ்சப்பறவைகள்	வ. அ. இராசரத்தினம்	—3.90
நெஞ்சக்கனல் ✓	கே.வி.எஸ். வால்	—3.40
உமையாள்புரத்துழமா	புரட்சிபாலன்	—4.40
நெஞ்சில் ஓர் இரகசியம்	கருணாசேன ஐயலத்	—4.90
யாத்திரை	பொ. பத்மநாதன்	—3.90
கனவுகள் வாழ்கின்றன	இந்திராதேவி	
	சுப்பிரமணியம்	—3.90
நான்கெடமாட்டேன்	க.அருள்சுப்பிரமணியம்	—3.60
இரவின் முடிவு ✓	செங்கை ஆழியான்	—3.90
விடிவுகால நட்சத்திரம்	கே. விஜயன்	—4.90
போடியார் மாப்பிள்ளை	எஸ். பூர்ணாந்ராஜன்	—3.60
போராளிகள் ✓		
காத்திருக்கின்றனர்	கே. டானியல்	—3.40
காலங்கள் சாவதில்லை	தெவிவத்தைஜோசப்	—3.90
ஊமை உள்ளங்கள்	ஞானரதன்	—3.60
காட்டாறு ✓	செங்கை ஆழியான்	—4.90

நமத்தின் தலைசிறந்த எழுத்தாளர்
களின் தரமான படைப்புக்கள் மாதா
மாதம் வீரகேசரி பிரசுரமாக நாலுரு
வில் வெளிவருகின்றன.

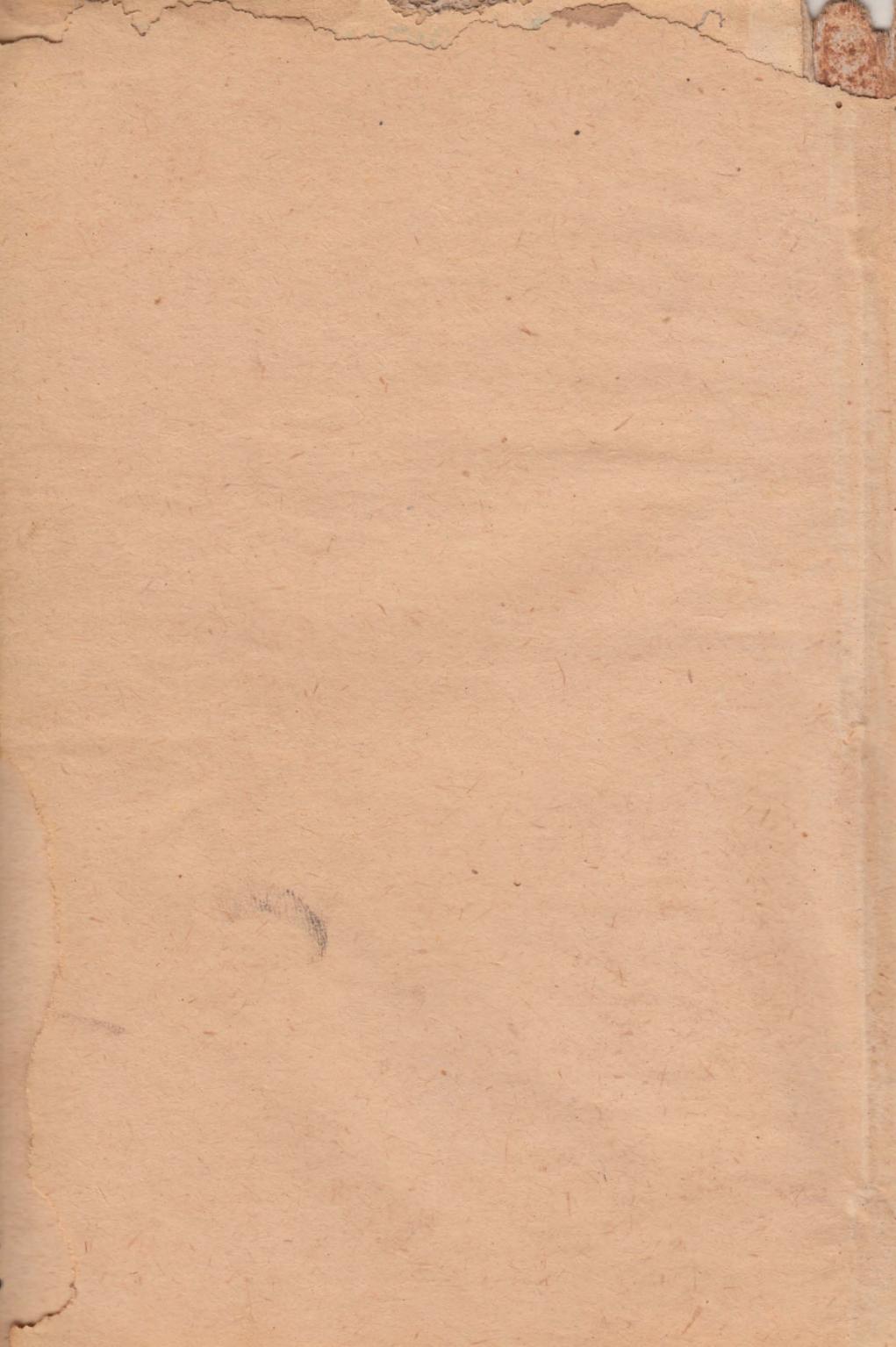
தவறுமல் இவைகளைப் பெற்று உங்
கள் இல்லத்தில் ஓர் ‘குடும்ப நூல் நிலை
யத்தை’ ஆரம்பியுங்கள்.

ஆறு புத்தகங்களை அடுத்து நீங்கள்
வாங்கினால், ஏழாவது புத்தகம் இன
மாக அனுப்பி வைக்கப்படும். இப் பரிசு
சுத் திட்டத்தில் ஏற்கனவே ஆயிரத்
துக்கு மேற்பட்ட வாசகர்கள் இனமாக
நூல்களைப் பெற்றுள்ளனர்.

புத்தகங்களைக் கிரமமாகப் பெறுவ
தில் சிரமமிருந்தால் நீங்கள் தொடர்பு
கொள்ளவேண்டிய விலாசம்:

விநியோக நிர்வாகி,
வீரகேசரி,
த. பெ. 160,
கொழும்பு.

வீரக்கோடி பிரசுரம் - 62

“ஸுமகத்தில் பணத்தையும் ஆடம் பரத்தையும் மாத்திரம் முன்னுக்கு வைத்துக்கொண்டு பல கோணங்கித் தனங்களைச் செய்துவரும் போலி களுக்கு எதிராக கிளர்ந்தெழும் இளைய சந்ததியினரின் புரட்சிகர இதயங்களை இந்நாவலில் சந்திக்கலாம். சமுகத் தின் வளைவுகளான வர்க்கபேதம், சாதி அமைப்பு, இன்னும் பல பேதமைகளை தகர்த்து நிமிர்த்தும் நேர்கோடுகளாக இளைஞர்களின் சக்தி உருவாகவேண் மே என்பது இந்நாவலின் குறிக் கோள்.”